

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 5 – Bộ Lão Thử

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 5 – Bộ Lão Thử	1
1. Chương 1: Sơn Mộng	1
2. Chương 1 (Tiếp): Sơn Mộng	11
3. Chương 2: Đại Nhân Mắc Nạn	23
4. Chương 3: Đạp Khắp Thanh Sơn Nhân Vị Lão	33
5. Chương 4: Kiến Trên Băng	50
6. Chương 5: Cá Trên Bờ	65

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 5 – Bộ Lão Thử



Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Ngọc Điện Hồ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-tau-long-xa-5-bo-lao-thu>

1. Chương 1: Sơn Mộng

Thiên địa tịch mịch, hơn nữa còn tịch mịch một cách kinh thiên động địa:

đây là cảm giác của Thiết Thủ đối với Thái Bạch Sơn khi bước chân vào Võ Công huyện.

Khi Thiết Thủ đi qua vùng đất lạ này, gió thổi nhẹ nhàng làm đồng lúa xào xạc, tạo nên những cơn sóng còn mềm mại hơn cả sóng biển.

Thiết Thủ đứng trước cảnh đẹp của nhân gian này, ngây người ra mất một lúc.

Năm ba đứa trẻ đang vỗ tay hát vang, có đứa cầm trong tay một con ve sầu đang kêu râm ran, có đứa dùng dây thừng, đầu kia buộc vào chân một con ếch xanh đang kêu ộp ộp, còn có con trâu lớn màu xám đang kêu ò ò chạy phía sau, vui vẻ đi qua.

Thế gian này không còn bức tranh nào đẹp hơn nữa.

Cảnh sắc nhân gian còn đẹp hơn cả tiên cảnh trong tranh.

Tiên cảnh chỉ là giấc mộng của người vẽ tranh, nhân gian mới là bức họa của người nằm mộng.

Thiết Thủ đột nhiên đưa thị tuyến ra xa dần, thì ra ngọn núi kia còn bao bọc cả một ngọn núi khác, đỉnh núi trắng toát phía xa xa, đang cúi đầu nhìn đại địa, vừa cao ngạo vừa thâm hàn, nhưng lại hòa thành một thể với trời và đất.

Thiết Thủ nhìn ngọn núi tịch mịch, trong lòng chợt nảy sinh một ý niệm kỳ dị.

Ngọn núi đó, đang vậy gọi chàng, hơn nữa còn mang theo một cỗ sát khí hết sức nguy dị.

Kể từ lúc đó, chàng đã biết cuối cùng mình sẽ đi vào ngọn núi đó.

Lúc này, một nam một nữ bước tới phía chàng, vừa nói vừa cười, đi trên con đường ngang dọc giữa các bờ ruộng.

Người nam thì anh tuấn hiền hòa, thoát nhìn chỉ tầm ngoài ba mươi một chút, nhưng từ nhân thần lại đầy vẻ phong sương, nét mặt lộ rõ sự mệt mỏi, hai bên tóc mai khê điểm bạc của y thì có thể đoán được tuổi tác y chắc cũng phải ngoài tứ tuần rồi, hơn nữa từ những nếp nhăn nơi giữa hai hàng lông mày của y, những người mẫn cảm còn có cảm giác rằng y là một người không để cho mình trở nên già cỗi.

Thiết Thủ nhìn qua phía nữ tử, cảm giác đầu tiên là nàng giống như một con chim nhỏ đang nép mình, ấn tượng thứ hai là nàng đẹp một cách lạ thường, nhưng trước khi nhìn rõ dung mạo của nàng, Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy nam nhân kia dường như hơi giật mình.

Đây chỉ là một chấn động hết sức khê khàng của thân thể đối phương, người bình thường cho dù nhìn chăm chăm vào y, thậm chí là nắm lấy tay y cũng vị tất đã nhận ra được, nhưng Thiết Thủ thì lại cảm giác được.

Điều này khiến chàng dồn sự chú ý lên nam nhân.

Thế nhưng đôi nam nữ kia đã đi ngang qua người chàng.

Lúc Thiết Thủ quay đầu lại nhìn, thì nam tử kia cũng vừa hay quay đầu.

Sau đó trên mặt nam tử này, chợt hiện ra một biểu tình hết sức kỳ lạ, cả người y như bị ai đó dùng kim nhọn đâm cho một cái vậy, nhưng thần sắc thì như một đóa hoa nở tung ra vậy.

“Là huynh!”.

Lạ một điều là Thiết Thủ xưa nay vốn trầm tĩnh dường như cũng bị ảnh hưởng, biểu tình trên mặt không khác người đối diện là mấy.

“Là huynh?”.

Hai người đồng thanh kêu lên. Nam tử kia đột nhiên đỏ bừng mặt, xông lại gần, tung cước đá vào Thiết Thủ.

Bất kỳ ai - dù là võ lâm cao thủ, khi xuất cước đá người, phần thân trên, đặc biệt là hai vai cũng sẽ phải hơi lắc lư, hoặc giả hơi trầm xuống, nhưng khi người này xuất cước, hoàn toàn không có dấu hiệu đó, khi đối phương phát hiện y xuất cước, thì đã bị đá trúng mất rồi.

Thiết Thủ tưởng chừng như cũng không tránh nổi.

Nhưng chàng đã kịp thời trầm khủy tay xuống, hay tay giao nhau, đỡ lấy một cước của y, rồi biến chiêu như điện, vung tay ra chụp lấy chân đối phương.

Nhưng nam tử kia đã thu chân lại, giống như căn bản chưa từng động cước vậy.

Y một kích bất thành, liền lập tức nhảy lùi ra sau.

Rất nhanh, nhưng Thiết Thủ lại càng nhanh hơn.

Tay của Thiết Thủ đã tới trước ngực y.

Nam tử kia đột nhiên quay người lại.

Trong khoảnh khắc quyết định sinh tử như vậy, mà y lại để hở cả lưng cho đối phương mặc sức công kích. Đúng lúc chưởng của Thiết Thủ sắp vỗ trúng lưng y, thì chân của y đã như bóng quỷ, hất lên bụng chàng.

Nữ tử kia thất thanh kêu lên:

“A ...”.

Nhưng một chưởng của Thiết Thủ lại không hề vỗ xuống.

Một cước của nam tử cũng bất ngờ dừng lại.

Hai người đột nhiên khựng lại.

“Các người ... làm gì vậy?”.

Nữ tử vẫn còn chưa hết kinh hoảng.

Đột nhiên, hai nam nhân cùng lúc cười lớn.

“Là huynh”.

“Là huynh”.

Vẫn là câu nói lúc vừa gặp nhau hai người đã thốt lên.

Hai người mừng rỡ lắc mạnh đôi vai đối phương.

“Đúng là Trang Hoài Phi, cước công quả thực lợi hại!” Thiết Thủ chân thành nói:

“Vết thương ở chân huynh khỏi hẳn chưa?”.

“Tảo Hứng Hồi Phong Thoái Pháp của ta có tỳ vết, đúng là không giấu nổi huynh!”.

Nam tử cười cười vỗ mạnh lên bờ vai rộng của Thiết Thủ:

“Không ngờ đỉnh đỉnh đại danh như Tứ Đại Danh Bộ cũng đến nơi sơn cùng thủy tận này cho kiến cắn nữa”.

“Đừng nói những chuyện vô vị đó làm gì! Trước khi huynh xuất cước vẫn hơi nhướng mày lên một chút, đúng là không thay đổi gì!” Thiết Thủ cười cười nói:

“Huynh vẫn như vậy, mãi mãi không già! Huynh nhìn ta ...”.

“Huynh thì sao?” Nam tử cười khà khà nói:

“Ta thì vẫn như vậy, còn huynh thì danh chấn bát phương, ai ai cũng biết rồi!”.

“Nói chuyện đó làm gì chứ?” Thiết Thủ ra vẻ không vui nói:

“Huynh nhậm chức ở Vũ Công huyện ...”.

“Không được uy phong như lão ca huynh, nhưng cũng có một chức phó tổng bổ đầu nha huyện để làm”.

Nam tử nheo nheo mắt nói:

“Nói một câu thực lòng, ta có hơi đồ kị với huynh, nhưng muốn ta bán mạng cho triều đình như huynh, thì ta thật sự không làm được!”.

“Huynh cũng biết, ta không phải vì quan lão gia ...”. Thiết Thủ cười khỏ phân trần.

“Đương nhiên là ta biết, bên trên huynh còn có Gia Cát tiên sinh, hơn nữa mọi chuyện huynh làm đều vì duy trì pháp kỷ, trừ bạo an lương”. Nam tử cười châm biếm nói:

”Chúng ta tương giao đã mười mấy năm, lẽ nào cả điểm này mà ta cũng không biết?”

Đại bộ đầu lần này hồi giá quang lâm Vũ Công huyện, đại khái chắc là vì công sự đúng không?”.

“Không chỉ mình ta đến, mà cả tri phủ hình Đỗ Tiệm, Thiểm Tây tổng hình bộ Thượng Phong Vân đều đến đây cả rồi. Không ngờ lại gặp huynh ở đây”. Thiết Thủ nói:

“Ta còn phải đến Mi huyện nữa”.

“Lao giá đến lão ca của ta phải đến nơi sơn dã này, lại còn kinh động cả Thiết Diện Vô Tư Đồ Tiệm nữa thì còn là chuyện nhỏ được hay sao?” Nam tử nói:

“Dù sao thì chúng ta cũng gặp lại nhau rồi”.

“Chúng ta gặp lại nhau rồi”. Thiết Thủ vẫn có chút kích động, không nén nổi tò mò liếc mắt nhìn nữ tử:

“Vị cô nương này là ...”.

Ánh mắt nữ tử thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Một nữ tử yêu kiều thanh lệ, nhưng cũng rất nhu mì đáng yêu, có thể nhìn ra rằng nàng là một nữ tử có gia thế rất tốt, được nuông chiều đã quen, song lại tâm địa thiện lương, hoàn toàn không hề có tính khí của tiểu thư hách dịch.

“Là Tạ cô nương, ta gọi nàng là Luyến Luyến”. Lúc Trang Hoài Phi giới thiệu nữ tử bên cạnh cho Thiết Thủ, thần tình rất thỏa mãn, cũng rất tự hào. “Tháng sau chúng ta sẽ thành thân, hi vọng huynh phá án chậm một chút, để có thể uống rượu mừng của chúng ta rồi mới đi”.

“Bất kể là phá được án hay không”. Thiết Thủ mừng thay cho bằng hữu:

“Ta cũng nhất định sẽ đến uống chén rượu mừng này của hai người”.

“Hảo!” Trang Hoài Phi không nén nổi vui mừng, nói với Thiết Thủ:

“Nàng là hòn ngọc trên tay của tri huyện Mi huyện Tạ Mộng Sơn Tạ đại nhân, là một nữ tử rất hiếm có ... ta thật không biết mình đã tu mấy kiếp mới có được phúc phần này nữa”.

“Huynh này!” Nghe thấy tình lang tán thưởng mình trước mặt người khác, Tạ Luyến Luyến đỏ bừng mặt, thanh âm của nàng mềm mại, rất dễ nghe. “Vừa gặp mặt đã đánh nhau rồi, làm người ta sợ chết khiếp”.

“Một bộ đầu nhỏ không ngờ có thể lọt vào mắt xanh của ái nữ tri huyện đại nhân, đây đúng là chuyện hiếm có”.

Thiết Thủ thầm nhủ, nghĩ đến người hảo hữu đã nhiều năm không gặp, sau nửa đời lênh đênh, lại có được một vị hồng nhan như ý, trong lòng bất giác cũng vui lây.

“Đích thực là rất hiếm gặp ...”. Trong sự cảm khái của chàng còn có đôi phần thần bí hân hỷ, chỉ nghe chàng cười khẽ nói:

“Thì ra là thiên kim của Tạ tri huyện ... huynh yên tâm, lần này mọi người còn nhiều cơ hội gặp nhau lắm!”.

Hai nam tử mới trùng phùng sau nhiều năm xa cách nói chuyện xưa, chủ đề đặc biệt phong phú, nhưng họ cũng không bỏ quên nữ tử yêu kiều ở giữa kia. Ba người đi trên con đường dài, vừa đi vừa say sưa nói chuyện. Sau cùng Thiết Thủ phải vào trong thành, nên đã hẹn thời gian địa điểm để gặp nhau. Thiết Thủ nói nhất định sẽ đến gặp, còn Trang Hoài Phi cũng tỏ ý sẽ đợi chàng đến, rồi hai người chia tay, ai đi đường nấy.

Trang Hoài Phi và Tạ Luyến Luyến rất thân mật, cũng rất ân ái. Hai người vừa đi, vừa nghĩ đến những hạnh phúc ở phía trước.

Trên con đường nhân duyên này, tưởng chừng như họ đã không thể cùng nắm tay đi tiếp, bởi vì tri huyện Tạ Mộng Sơn đương nhiên không tán thành nữ nhi duy nhất của mình gả cho một bộ đầu bất cứ lúc nào cũng có thể “hi sinh vì công vụ”.

Mà quyền lực của Tạ Mộng Sơn thì vừa hay lại đủ lớn để ước thúc hành động của Trang Hoài Phi.

Cho đến khi Trang Hoài Phi dần dần có tiền mới thôi.

Trang Hoài Phi biết muốn cưới Tạ Luyến Luyến, thì phải có tiền, hơn nữa còn phải có rất nhiều tiền mới được. Có nhiều tiền tới mức không còn phải làm bộ đầu nữa, như vậy mới không bị Tạ tri huyện ước thúc, như vậy mới hi vọng được tôn trọng.

Sau khi Trang Hoài Phi mở cửa hiệu thứ ba và mua được bảy mảnh đất ở trong trấn, thái độ của Tạ tri huyện với y đã thay đổi hoàn toàn.

Đặc biệt là sau khi biết được Trang Hoài Phi sẽ từ bỏ chức vị ở nha huyện, y mới yên tâm để nữ nhi cùng họ Trang đi chơi phố, đồng thời biểu thị Trang Hoài Phi là “môn sinh đặc ý” của mình, tỏ ra vô cùng tín nhiệm.

Cả Tạ Luyến Luyến lẫn Trang Hoài Phi đều thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu không thì Trang Hoài Phi sẽ phải khuyên nhủ Tạ Luyến Luyến cùng y bỏ trốn, còn Tạ Luyến Luyến cũng chuẩn bị bỏ lại tất cả để đi theo Trang Hoài Phi, bất kể là chân trời hay góc biển.

Bọn họ thật lòng yêu nhau.

“Người đó rốt cuộc là ai vậy?”

Tạ Luyến Luyến không hiểu biết chuyện trong võ lâm cho lắm.

“Đó là Thiết Thủ, là một bộ đầu rất có danh tiếng, được liệt danh vào Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ”. Trang Hoài Phi đáp. “Tên tiểu tử này thực sự rất lợi hại! Trong Lục Phiến Môn bọn ta, y là hảo hán nhất!”

“Thiết Thủ?” Tạ Luyến Luyến chau mày, nàng thật sự không hiểu tại sao lại có người họ “Thiết” tên “Thủ”. “Tứ Đại Danh Bộ?”

“Đúng! Tứ Đại Danh Bộ là Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình”. Trang Hoài Phi giải thích. Bốn người này tên thật là Lãnh Lăng Khí, Thôi Lược Thương, Thiết Du Hạ, Thịnh Nhai Dư, nhưng vì ngoại hiệu của họ quá nổi tiếng, cho nên những người biết tên thật của họ ngược lại không nhiều, có điều danh hiệu mà người trong giang hồ đặt cho họ, thì rất hợp với tính tình và võ nghệ của mỗi người”.

Tạ Luyến Luyến nghiêng đầu:

“Vậy thì Thiết đại ca này nhất định là người thiết thạch tâm trường, tâm lang thủ lạt rồi đúng không?”

“Ngược lại mới đúng”. Trang Hoài Phi thấy nàng đáng yêu quá, đưa tay khẽ vuốt nhẹ lên má phấn, mỉm cười nói:

“Ngoại hiệu này là để hình dung đôi tay không gì không thể bẻ gãy của y, cùng với nội lực thâm hậu vô bì. Y xếp hàng thứ hai trong Tứ Đại Danh Bộ, nên người trong giang hồ hay gọi y là Thiết nhị ca hoặc nhị gia”.

Tạ Luyến Luyến nhoẽn miệng cười tươi như hoa:

“Muội hiểu rồi, giống như người ta đều gọi huynh là Đả Thần Thoái đúng không?”

“Thông minh!” Trang Hoài Phi vuốt vuốt mái tóc dài đen óng ả của nàng, núi ở gần, tuyết ở xa, ruộng lúa xanh xanh, bất giác trong lòng chợt dâng lên cảm giác được cùng nàng vượt qua giới hạn của sinh tử:

“Ngọn núi thật đẹp”.

“Hôm nào chúng ta lên núi ngắm thử”.

“Ngắm ...”.

“Ngắm hoa này, ngắm bướm này, ngắm lũ thỏ vui đùa này, còn có tuyết nữa ...”.

Tạ Luyến Luyến dường như phát hiện y không lắng nghe mình nói, thì giận dỗi nói:

“Huynh đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ ...”. Trang Hoài Phi có chút ngây ngẩn:

“Nếu không phải là vụ án lớn, y sẽ không tới đây ...”.

“Còn không phải hay sao? Vừa rồi y còn nói, nơi này y không thông thuộc, còn phải nhờ huynh giúp đỡ nhiều mà!” Tạ Luyến Luyến nép người vào cánh tay y nói:

“Nhưng mà, chuyện này thì liên quan gì tới huynh chứ?”.

“Đúng, liên quan gì tới ta chứ! Nếu ta còn làm bộ khoái, thì chuyện này không thiếu ta được đâu!” Trang Hoài Phi cười cười:

“Có điều, nói thực lòng, người này truy bắt phạm nhân thì không có gì gọi là quen hay không quen, bởi vì thế nào thì kẻ đó cũng không thoát khỏi bàn tay sắt của y ...”.

“Y đến rồi” Tạ Luyến Luyến ngược mắt lên nhìn Trang Hoài Phi, nhìn đôi lông mày anh khí ngời ngời, gương mặt anh tuấn, chiếc mũi thẳng kiên nghị, đôi môi trầm tĩnh, khí khái ngay thẳng. “Ồ đây sẽ bớt chuyện của huynh đúng không”.

“Có y ở đây, thì ta nhẹ nhõm rồi”. Trang Hoài Phi mỉm cười nói, nhưng trong mắt y lại thoáng hiện lên một vẻ ưu tư khó mà nhận thấy:

“Nhưng mà, ta vẫn phải đi gặp bọn Hồng Miêu một lần mới được”.

Trang Hoài Phi là một bộ đầu kinh nghiệm phong phú.

Loại người như y, tự nhiên biết được cách giấu nỗi lo lắng vào nơi sâu thẳm trong lòng, cho dù lúc nằm mộng cũng không lộ ra ngoài.

Về điểm này thì Trang Hoài Phi đặc biệt giỏi hơn người khác.

Thế nhưng Tạ Luyến Luyến vẫn nhận ra.

Nàng không truy vấn thêm nữa.

. . . Thiiietátátá Đa ô Kiiinh Chauâuâuâ Nàng chỉ hỏi về quan hệ giữa Trang Hoài Phi và Thiết Thủ.

Nàng nhận ra rằng Trang Hoài Phi và Thiết Thủ có mối giao tình rất thâm hậu.

“Huynh làm sao quen biết y vậy?”.

Tạ Luyến Luyến xưa nay ở trong khuê phòng, thêu thùa, khâu vá, trù nghệ, cảm kỳ thi họa chuyện gì cũng tinh thông, giờ lại hướng về những truyện phong vân trên chốn giang hồ, những truyện kỳ về nghĩa khí của nam nhi.

“Chúng ta?”.

Trang Hoài Phi nhớ lại chuyện cũ, cười cười rồi nhướn mày nói:

“Chúng ta đúng là không đánh thì không quen nhau”.

Kỳ thực, y và Thiết Thủ không thể xem là thâm giao, nhưng lại rất có tình nghĩa.

Bởi vì bọn họ đã cùng đồng sinh cộng tử.

Cùng trải qua hoạn nạn.

Nam nữ trên giang hồ, kỳ thực chú trọng nhất cảm giác vi diệu này, cũng chính là chú trọng:

cùng sinh tử, cùng hoạn nạn.

Hơn nữa cũng cùng phú quý, cùng tiến thoái. Điểm này rất quan trọng.

Chỉ có cùng trải qua những thứ đó, mọi người mới trở thành “người một nhà”, bằng không, chỉ là trư bằng cẩu hữu, đến để tham gia chút nhiệt náo mà thôi, lúc tỉnh thì cùng uống rượu nói cười, khi say thì chia tay phân tán, gọi là tửu nhục bằng hữu cũng không có gì quá đáng.

Chỉ có cùng nhau gánh vác khó khăn hoạn nạn, liên thủ đối địch, có chuyện xảy ra thì không rời không bỏ, lúc lâm nguy không trốn không chạy, lúc huynh gặp chuyện ta là người đầu tiên đến thăm, lúc ta có chuyện vui người đầu tiên được thông báo là huynh, khi người khác mắng ta huynh còn giận hơn cả ta, khi huynh thất tình ta còn bất bình hơn cả huynh, chỉ còn lại hai lượng bạc cũng chia cho huynh dùng một nửa, lúc huynh có gia tài ứ vạn cũng không quên ta, như vậy mới là bằng hữu chân chính.

Nếu như đã có bằng hữu như vậy, thì thật đáng chúc mừng. Thử hỏi trên đời này còn gì quý hơn nữa? Nếu như còn chưa có, vậy thì hãy mau mau đi tìm lấy ít nhất một người, để cho kiếp sống này của mình không phải uổng phí.

Đương nhiên giao tình của Trang Hoài Phi và Thiết Thủ chưa đến nỗi sâu đậm như vậy.

Có điều, bọn họ đã từng có hoạn nạn chi giao, hơn nữa còn là hóa địch thành bạn.

Lúc bọn họ gặp nhau, hai người đang phải đối mặt với một đám địch nhân đông hơn gấp bội.

Lúc chia tay chỉ còn lại hai người bọn họ là bằng hữu.

Đó là chuyện xảy ra vào mười hai năm trước, ở Kinh Châu Lạc Mã Địa.

Thiết Thủ đến Kinh Châu thì gặp một trận tuyết lớn.

Trang Hoài Phi thì gặp phải một trận chém giết ở Lạc Mã Địa.

Vì vậy hai người đã cùng liều mình quyết chiến một trận ở Tam Châu Trang dưới bầu trời đầy hoa tuyết.

Thiết Thủ Kinh Châu, lôi dắt bắt nhập Tam Châu.

Thiết Thủ Kinh Châu - ai ai cũng biết, Kinh Châu thiên hiểm địa lợi, từng là vùng đất mà binh gia tranh giành, dễ thủ khó công, danh chấn thiên hạ, nhưng còn lôi dắt bắt nhập Tam Châu, chính là chỉ sào huyệt của Châu thị tam huynh đệ ở vùng Lạc Mã Địa, Dương Châu.

Tam Châu, chính là chỉ ba huynh đệ Đơn Thủ Côn Châu Bính, Song Thủ Kim Tiêu Châu Toàn, và Tam Thủ Thiết Phách Quan Châu Đông Đắc.

Ba huynh đệ này ý thế là họ hàng xa với đại quan Vương Phủ đang đắc thế trong triều, thêm vào một thân võ công cao cường để đi cướp bóc khắp một dải Dương Châu, hiệu triệu được bốn mươi tư lực lâm hảo hán ở Kinh Châu bán mạng cho mình, gian dân cướp bóc, không chuyện ác nào là chúng không làm. Người trong bạch đạo không dám đụng tới chúng, quan phủ cũng không làm gì nổi chúng.

Có điều, về sau có một vị tri châu đại nhân tên là Hiên Viên Nhất Thất đến đây, người ngày thanh liêm chính trực, chấp pháp nghiêm minh, Tam Châu cũng không còn được đắc ý như trước nữa.

Hiên Viên Nhất Thất tuy có ý muốn trừ đi đám ác khẩu ngông cuồng này, nhưng lại khổ vì không có người nào có thể chế phục được nhân mã của bè đảng Tam Châu.

Cho dù có nhân thủ trong tay, đám huynh đệ họ Châu thấy Hiên Viên Nhất Thất có ý nghiêm trị bọn chúng, liền lập tức tạm thời rút lui để tránh mũi nhọn chĩa vào, lại còn lấy danh nghĩa Tam Châu Trang quyên góp tiền chẩn tế nạn dân, phát gạo hành thiện, nếu không có chân bằng thực có hoặc người đứng ra làm chứng hoặc tang vật bị cướp, Hiên Viên đại nhân cũng vô phương động dụng quân lực của triều đình để trừng trị đám tặc nhân này.

Thế nhưng, vì trái núi mà Chu thị tam huynh đệ dựa vào quyền nghiêng thiên hạ, nên cho dù là vào Tam Châu Trang lục soát, cũng không ai dám chấp hành - bởi nếu như số tài vật châu báu Châu thị huynh đệ cướp về giấu ở nơi đủ bí mật, không tìm được chứng cứ, làm không tốt sẽ bị ba con sài lang này cắn lại, báo lên triều đình, kinh động đến Vương Phủ, lúc ấy thì mất quan là chuyện nhỏ, chỉ sợ cả cái mạng cũng khó mà giữ nổi!

Nhưng Hiên Viên Nhất Thất vẫn trăm phương ngàn kế tìm cách vì dân trừ hại, quyết “động” tới Tam Châu.

Một mặt ngài cầu cứu với Gia Cát tiên sinh, một mặt nhờ cả hai nhân vật giang hồ mà ngài mời đến.

Một người là lão đại trong bộ phòng đã quy ẩn giang hồ, được xưng là Lão Hồ Cầu trong Phiên Án Thập Tam Yêu, Bộc Lão Diệt.

Đây là một quái nhân. Gọi y là quái nhân, vì tính khí của y rất xấu, cũng rất quái, phong cách hành sự của y cũng quái dị, mỗi lần đi nhà xí là đi mất hai canh giờ, thập phần hưởng thụ. Thích uống rượu thì với người không biết uống, nếu y gặp phải người nào có thể uống mãi không say, thì sẽ đòi thi húp cháo, nếu đối phương húp cháo nhanh hơn y, y sẽ đòi thi nuốt bát ... tóm lại, là nhất định phải thắng.

Người này rất giỏi thuật dị dung, cũng giỏi giúp người ta lật lại vụ án, hơn nữa chỉ cần tiến vào phạm vi lục soát, bất kể là vật chứng hay là con tin, tất cả đều không thể qua được pháp nhãn của y, nhất định bị y lật tung lên, tìm ra bằng được.

Con người và phong cách hành sự của y thập phần cổ quái, nhưng lại vô cùng tài cán, làm việc không bao giờ luống cuống, tra án nhiệt tình làm hết sức, quyết không làm bữa cho qua. Là một trong Phiến Án Thập Tam Yêu, y có thể nói là đã không hổ với danh hiệu này. Mọi người hay nói tác phong của y gần giống với Truy Mệnh, y cũng rất thích.

Một người khác nữa chính là Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi lúc đó vẫn chưa đến trung niên.

Có điều, bất luận là lúc nào, y vẫn thập phần thanh niên anh tuấn.

Cước pháp của y cực cao, nhưng tính tình ương ngạnh, không chịu khuất phục a dua, dững cậm lại tính mình, vì vậy phá án rất nhiều, song chức vụ lại không cao, thăng quan chậm chạp, có điều, lại được Tri Châu Ngô đại nhân rất coi trọng, giới thiệu y cho Hiên Viên Nhất Thất, sau đó lại được Hiên Viên Nhất Thất trọng dụng.

Trang Hoài Phi lúc đó có ngoại hiệu là Đả Thần Thoái, trong giang hồ còn gọi y là Thần Đả Vô Ảnh Cước, y và lão tam trong Tứ Đại Danh Bộ, trong võ lâm được xưng tụng là Tứ Danh Cước trong Lục Phiến Môn, một Du một Lượng.

Kế hoạch của Hiên Viên Nhất Thất khi đó là:

ngài muốn thanh trừ toàn bộ ác bá ở địa phương, vì vậy phải trừ diệt thế lực xấu xa của Tam Châu Trang trước.

Nhưng điều ngài lo lắng là:

Tam Châu có quan lớn trong triều chống lưng, nếu không có tội chứng, sẽ khó mà khép tội cho bọn chúng, ngược lại còn tự chuốc lấy tội vào mình, thế nên không thể không cẩn thận hành sự. Hơn nữa Châu thị tam huynh đệ tuy rằng tác ác đa đoan, nhưng cũng có lúc bố thí lương thực, trong ba huynh đệ ít nhất cũng có một người là thích làm việc thiện, rất được hảo cảm của lương dân gần đó, vạn nhất đã thảo kinh xà, giết nhầm lương dân, chỉ sợ trừ ác không xong mà lại thành gây họa.

Vì vậy phương pháp của ngài là:

Hi vọng nội ngoại hô ứng, trước tiên phái người vào trong Tam Châu Trang nằm vùng, tìm ra chứng cứ, sau đó trong ngoài phối hợp, tung mẻ lưới bắt gọn toàn bộ lũ ác tặc.

Ý của Hiên Viên Nhất Thất là phái Trang Hoài Phi trà trộn vào trong hang ổ của tặc nhân, xưa nay y vốn tinh thông tìm vật tìm người, nhưng Bộc Lão Diệt lại giỏi thuật dị dung, vì thế nên kết quả vẫn là lão đi. Bộc Lão Diệt tuy không lập tức được Châu thị huynh đệ trọng dụng, nhưng cũng đã được coi là một viện thủ đắc lực ở vòng ngoài, có điều vẫn chưa thể tiến vào bên trong được.

Vừa hay, lúc đó Châu thị tam hùng cuối cùng cũng không nhịn nổi, nhân lúc đêm khuya đã tới cướp sạch Đông Phương Thế Gia.

Đông Phương Thế Gia giàu có địch quốc, hơn nữa lại còn thích khoe khoang của cải, vì vậy không tránh khỏi làm cho bọn cường đồ để ý, khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Thế nhưng lũ hung đồ ở Tam Châu Trang cũng đủ tâm lang thủ lạt, không những tay lên đao xuống tru sát cả mười bảy nam đinh trong Đông Phương Thế Gia, mà còn cưỡng hiếp tám người phụ nữ, bắt về Tam Châu Trang.

Hiên Viên đại nhân biết tin liền lập tức hoài nghi là do Tam Châu Trang làm ra chuyện này, hạ lệnh ngay cho Bộc Lão Diệt đi thăm dò hư thực.

Rèn sắt thì phải rèn lúc nóng, chỉ cần Bộc Lão Diệt phát hiện trong trang có kim ngân châu bảo mới cướp về và những người phụ nữ bị bắt cóc, hoặc giả một trong hai, đều có thể lập tức báo về, Hiên Viên đại nhân sẽ phái binh trực tiếp tấn công sào huyệt của bọn tặc nhân.

Bộc Lão Diệt nghĩa bất dung từ, lập tức tìm đến Tam Châu Trang.

Bọn họ ước định, sau khi Bộc Lão Diệt vào trang một canh giờ sẽ phóng pháo hoa làm hiệu, người bên ngoài sẽ xông vào bắt cả nhân chứng lẫn vật chứng.

Bộc Lão Diệt ba hoa cười cười nói đùa:

“Chuyện này thì dễ, nếu sau một canh giờ mà vẫn không thấy tín hiệu, tức là ta đã nằm xuống rồi. Còn không không thì sẽ một tay xách đầu ba tên đó, một tay cầm tang vật ra gặp đại nhân và Phi lão đệ, để cùng uống rượu chúc mừng”.

Ý của y là:

chỉ có thể thành công, không được thất bại, đồng thời cũng có chút khí khái chỉ cần tay cũng làm được, ứng phó được.

Có điều, Hiên Viên đại nhân cũng có chút lo lắng, ngài vừa phái Trang Hoài Phi ở bên ngoài Tam Châu Trang bố phòng, đồng thời cũng dặn dò nếu không có hiệu lệnh, không nắm chắc được bằng chứng, thì ngàn vạn lần không được khinh cử vọng động, mặt khác, lại phái người phóng ngựa đi mời danh bộ Thiết Thủ vừa mới đến châu phủ.

Thiết Thủ vừa nhận được tin, liền mau chóng đến Lạc Mã Địa. Nhưng dù chàng tận hết sở năng, lao như bay đến Lạc Mã Địa, cũng đã quá một canh giờ, biến cố ở Tam Châu Trang đã phát sinh.

Thì ra từ sau khi Bộc Lão Diệt vào trang, cả một canh giờ cũng hoàn toàn không có tín hiệu.

Lúc đó vừa hay trời lại đổ tuyết lớn.

Gió thổi mạnh.

Cuồng phong.

Tuyết rơi.

Càng lúc càng dày.

Trang Hoài Phi và quân sĩ ở bên ngoài đều đã nhịn không nổi. Các binh sĩ thì vì lạnh giá, còn Trang Hoài Phi thì vì gấp bách cứu người.

Y thỉnh thị Hiên Viên Nhất Thất, xin được dẫn người đánh vào trong trang.

Tuyết trắng, nhưng mắt y thì đỏ lựng.

Hiên Viên Nhất Thất cũng rất nôn nóng.

Nhưng ngài không cho phép vọng động.

Ngài sợ vạn vô nhất thất, chẳng những không gì được lỗ tắc khẩu, mà ngược lại còn bị ba huynh đệ họ Châu cáo tố Vương Phủ, vu hãm mình lạm dụng binh quyền.

Ngoài ra ngài cũng sợ rằng nếu mình dẫn quân tấn công, sẽ đẩy Bộc Lão Diệt vào hiểm cảnh, hơn nữa tính mạng của những phụ nữ bị bắt cũng khó mà giữ nổi.

Hiên Viên Nhất Thất xưa nay vốn là người quyết đoán, vậy mà trong cơn gió tuyết cuồng bạo này, nhất thời cũng không biết nên làm sao cho phải.

Khi còn trẻ, ngài từng nhậm chức ở Hàng Châu, có lần biết được phụ tử Chu Miễn lấy cớ nạp Hoa Thạch Cương cho triều đình, đã vào cướp sạch nhà lái buôn La Bột Cao, còn cưỡng dâm La phụ, liền lập tức dẫn quân tới cứu viện, do gặp phải sự phản kháng quyết liệt của lũ vây cánh họ Chu, Hiên Viên đại nhân đã giết hết lũ nha trảo đó rồi xông vào bên trong. Nhưng La Bột Cao vì bị Chu Miễn uy hiếp, lại càng sợ động đến người xưa nay vẫn luôn ủng hộ phụ tử Chu Miễn là Sái Kinh, nên chỉ đành ngậm hờn sống trộm, không dám vạch trần tội ác của hai cha con nhà hắn. Hiên Viên Nhất Thất cứu người, cuối cùng lại thành chuốc họa, suýt chút nữa là toàn gia bị chém, may mà có Ca Thư đại nhân hết lời khuyên ngăn hoàng thượng, Hiên Viên mới may mắn thoát nạn, chỉ bị đẩy đến một vùng hoang dã khô cằn nhậm chức, trải qua một thời gian dài làm anh hùng không đất dụng võ, nhiều lần lập được kỳ công, mà vẫn vô phương thăng tiến.

May mà ngài cũng nhân chuyện này tiềm tu được một thân bản lĩnh, kết giao với không ít bằng hữu.

Chính vì có kinh nghiệm này, nên khi xử sự, Hiên Viên đại nhân cũng không tránh khỏi bị ám ảnh của quá khứ.

Hiện giờ chính là lúc ngài do dự.

Tuyết rơi rất nhanh, tình hình cũng rất khẩn cấp, không tiến công thì sẽ phải lui binh, bằng không cho dù không lạnh chết thì đầu chí cũng hoàn toàn tiêu tán, còn bị người trong Tam Châu Trang cười vào mặt nữa.

Nhưng mà, nếu như lui binh, Bộc Lão Diệt và tám phụ nữ trong Tam Châu Trang sẽ phải làm thế nào?

Còn nếu công vào, Tam Châu Trang có tòa núi chống lưng, không sợ trời chẳng sợ đất như vậy, tiến công vào liệu có phải sẽ gây ra một trường sát kiếp? Hay lại lặp lại một lần chuyện ở Hàng Châu?

Tuyết nhẹ như lông.

Trắng như lông thiên nga.

Nhưng trong mắt Hiên Viên đại nhân, cả tuyết dường như cũng biến thành màu xám xịt.

Ngài không biết phải quyết định thế nào.

Không thể quyết định thì thì sẽ mất lòng tin của thuộc hạ, nếu quyết định chậm thì có thể sẽ đặt mình và thuộc hạ vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Trí giả nghĩ đến trăm điều, nhưng cũng có khi sơ thất. Kể ngu sơ thất ngàn điều, nhưng cũng có một lần nói đúng.

Ngài là Hiên Viên Nhất Thất.

Ngài khó khăn lắm mới tiếp tục bước đi được trên con đường hoạn lộ này, được trọng dụng trở lại, thế nên ngài không muốn sơ thất lần nữa.

Thế nhưng nhân sinh lúc nào cũng có được có mất, cũng như cầm và bỏ vậy, có thể cầm lên thì mới được, bỏ được thì mới cầm được, không bỏ không được, không phải vậy hay sao?

... Thiiiiétátát Thu ừ ầuầầầầầ Tam Chauầầầầầ Vào lúc Hiên Viên đại nhân do dự nan quyết, thì đột nhiên Kinh Hồ giám quân Hoa Đức Lưu bị Chu Miễn ép buộc hạ lệnh cho ngài lập tức ngừng hành động, triệt thoái về doanh trại. Trước sau đã có bảy đạo cấp lệnh, người truyền lệnh liên tiếp nối nhau.

Đạo mệnh lệnh cuối cùng là do đích thân phó giám ty Lôi Dụ truyền tới.

Hiên Viên đại nhân không dám chống lại quân lệnh.

Trang Hoài Phi thì bất chấp.

Một mình y xông vào Tam Châu Trang.

Hiên Viên Nhất Thất đương nhiên không nỡ nhìn y cô thân xông vào hiểm địa.

“Vậy ngài nỡ nhìn Bộc Lão Diệt cô thân không ai viện trợ sao?”.

Hiên Viên nói:

”Nhưng một mình ngươi nhập trang, cũng chẳng khác gì tự sát ...

một người hi sinh dù sao cũng hơn hai người cùng chết một lượt”.

“Không nhất định là tôi sẽ chết”. Trang Hoài Phi khẳng khẳng nói. “Tôi chỉ biết tôi không thể mở mắt nhìn đồng liêu và những người vô tội bị thương hại”. Nói xong, mặc kệ Hiên Viên Nhất Thất có chuẩn y hay không, y đã vượt qua gió tuyết, một mình xông thẳng vào Tam Châu Trang.

Là đánh vào.

Đúng là đánh vào trong.

Đánh ngã từng kẻ cản trở một, từng tầng từng tầng một.

“Có người xông vào trang!” Tam Châu vừa nghe tin báo, lập tức ứng biến, hạ lệnh giết không tha.

Vì vậy, Trang Hoài Phi phải đánh ngã đến tên địch nhân thứ mười một, mới có thể vào được Tam Châu Đường của Tam Châu Trang.

Nhưng trên người y đã có thêm năm sáu vết thương.

Lúc y vào trong đại đường, bên trong đã không còn nhân chứng vật chứng gì để y có thể chỉ tội ba huynh đệ cùng hung cực ác này.

Trong sảnh chỉ còn lại mình y, còn có những bức tường cao, đám địch nhân hung hãn, Bộc Lão Diệt cũng không thấy đâu.

Lão đại Chu Bính là người ôn hòa nhất:

“Người đến đây làm gì?”

“Ta đến bắt các người!” Trang Hoài Phi cao giọng nói:

“Các người giết người phóng hỏa, cướp bóc hoành hành, ta phải bắt các người về quy án”.

Âm hiểm nhất trong ba huynh đệ là lão nhị Châu Toàn:

“Đó toàn là những lời xâm ngôn do những kẻ đồ kị huynh đệ chúng ta có tiền có thế rêu rao, người có chứng cứ gì không? Làm quan muốn bắt là bắt, muốn giết là giết, vậy thì khác gì là cường đạo chứ?”.

2. Chương 1 (Tiếp): Sơn Mộng

Trang Hoài Phi nhất thời á khẩu vô ngôn, chỉ có điều máu nóng của y vẫn sôi lên sùng sục, cả bên trong lẫn bên ngoài đều như vậy.

Kẻ hung bạo nhất là Châu Đông Đắc gần giọng quát:

“Được, chúng ta cho người thỏa sức tìm kiếm trong ngoài khắp nơi một lượt, nếu có bằng chứng, huynh đệ chúng ta sẽ để người bắt về nha môn, nếu không phải ... ta sẽ bắt người phải phân thân vạn mảnh, đừng hòng mong sống mà rời khỏi Tam Châu Trang”.

Câu trả lời của Trang Hoài Phi là:

“Được!”.

Y vừa thốt lên câu này, ai ai cũng nghĩ rằng y sẽ chết chắc, ai cũng biết rằng y sẽ chết chắc.

Bởi vì y chết là cái chắc.

Đừng nói chuyện có chứng cứ hay không có chứng cứ, chỉ riêng Đơn Thủ Côn của Châu Bính, Song Thủ Kim Tiêu của Châu Toàn, Tam Thủ Đại Phách Quan của Châu Đông Đắc còn thêm vào hơn hai mươi Sát Mã Khoái Trảm Thủ, chỉ một Trang Hoài Phi nhỏ bé thì sao có thể là đối thủ?

Huống hồ y căn bản không thể tìm thấy tội chứng.

Tam Châu huynh đệ đều biết, có tội chứng, nhưng y căn bản không thể phát hiện.

Hơn nữa, cho dù tìm được thì cũng không có ích gì.

Bởi vì trong sảnh đường này toàn bộ đều là người của Tam Châu Trang, cho dù bọn chúng không giữ lời thì cũng chẳng ai làm gì được chúng.

Sai.

Nguyên nhân sai chính là có một người đang sải chân bước vào.

Người này mặt vuông, vai rộng, thái độ khiêm cung, kiên định và ôn hòa, nhưng lại cho người ta cảm giác chính trực, đôn hậu, có thể chịu trách nhiệm.

Người này vượt gió to, tuyết lớn và lạnh giá đến đây, nhưng vẫn hết sức ung dung nhàn nhã.

Lời nói cũng hết sức kiên định hữu lực.

Tuyết sương tan dần trên gương mặt vuông vắn của chàng, làm hai hàng lông mày hơi ẩm ướn, nhưng lại làm cho đôi mắt bên dưới càng thêm sáng, thêm uy.

Trong thời gian cực ngắn, chàng đã đánh ngã bảy cao thủ phòng vệ bên ngoài, xông thẳng vào đây.

“Sơn Đông Hưởng Mã, Sơn Tây Thái Bình, Kinh Châu Sát Mã, Thần Châu Tiên Thi”, bốn mươi tư sát tinh được hiệu xưng là Kinh Châu Sát Mã này, vừa xuất mã đã bị hán tử và Trang Hoài Phi đánh ngã mười tám người.

Người này đi vào Tam Châu Đường trong cảnh kiếp bạt cung dương, mà tự nhiên như về nhà mình vậy, đồng thời còn cất tiếng nói như chém đinh chặt sắt:

“Các người tốt nhất không nên nuốt lời”.

“Tại sao?”.

Tam Châu cười gằn tức giận, pha lẫn sự ngạc nhiên.

“Bởi vì ta không cho phép”.

“Người là cái thá gì chứ?”.

“Ta không phải cái thá gì, ta là người”.

Hán tử nói.

“Ta họ Thiết, Thiết Du Hạ”.

Tất cả giờ mới lặng người.

Thiết Du Hạ chính là danh bộ Thiết Thủ.

Thiết Thủ đến rồi.

Thiết Thủ đã tới kịp.

Hiên Viên Nhất Thất vẫn không yên tâm, tuy lãnh quân triệt thoái, nhưng trên đường đã chặn Thiết Thủ lại, nói cho chàng biết chuyện Trang Hoài Phi một mình xông vào trong Tam Châu Trang.

Sau đó ngài hỏi Thiết Thủ nên làm thế nào.

Thiết Thủ chỉ đáp:

“Ta sẽ đi”.

“Chỉ hai người, có được không?”.

Thiết Thủ điềm đạm nói:

“Hai người, dù sao cũng hơn một người”.

Sau đó chàng lập tức phóng đi.

Tuyết lớn gió lớn.

Gan chàng cũng lớn.

Chàng đứng cạnh Trang Hoài Phi.

Đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Sơ kiến trong hiểm nguy.

Đối mặt với họ toàn bộ đều là địch nhân, chỉ có hai người bọn họ cùng kề vai tác chiến.

Nghe thấy đối phương là Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bộ, thái độ của Châu thị huynh đệ mới có chút cẩn trọng:

“Người dựa vào gì để nói như vậy?”.

“Ai ai cũng nên nói lời giữ lời”.

Thiết Thủ thần nhiên nói:

“Huống hồ ta là bộ đầu, chuyện này nhất định ta phải quản”.

“Người có chứng cứ không?”.

“Ta không có”. Từ Tử Lăng lắc đầu, đưa mắt nhìn Trang Hoài Phi:

“Nhưng y có”.

“Các người là bằng hữu, người chịu vì bằng hữu mạo hiểm lớn như vậy sao? Ta cũng biết thượng ty của người, chỉ bằng chúng ta cũng kết giao bằng hữu đi! Chúng ta đảm bảo có thể khiến người đắc lợi vô cùng đó”.

“Bằng hữu?” Thiết Thủ mỉm cười nhìn Trang Hoài Phi:

“Chúng ta mới lần đầu gặp mặt”.

“Lần đầu gặp mặt?” Châu Đông Đắc cơ hồ như không dám tin vào tai mình nữa.

“Lần đầu gặp mặt người đã vì hấn mà nhúng tay vào đồng nước bẩn này sao?”.

“Y có thể mạo hiểm cứu người, bắt người”. Từ Tử Lăng cười cười nói tiếp:

“Tại sao ta không thể?”.

Chàng lại vừa cười vừa tiếp lời:

“Huống hồ, ta tin tưởng y. Trang thần thoái, ”thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, động thủ động cước bất tội phạm” không có tội chứng nào mà y không thể tìm được”.

Châu Toàn tức giận quát lớn:

“Y không có tội chứng, lại đả thương người của chúng ta. Người vì y, cũng xông vào đây, đả thương hộ viện của Tam Châu Trang, nếu các người không có chứng cứ, thì bất kể là ai, cũng đừng hòng rời khỏi cánh cổng này”.

“Đúng!” Thiết Thủ liếc mắt hỏi Trang Hoài Phi:

“Trên tay huynh đã có tội chứng chưa”.

“Bây giờ thì chưa có”.

“Vẫn chưa có?” Thiết Thủ không khỏi chau mày, lẩm bẩm nhắc lại. “Bây giờ?”.

“Đợi một lát thì có ngay”.

Trang Hoài Phi lại bổ sung.

“Đợi một lát?”.

Thiết Thủ không hiểu y muốn nói gì.

Trang Hoài Phi nói:

“Đợi ta mượn được một món đồ thì có ngay”.

“Món đồ gì?”.

Thiết Thủ hỏi.

Trang Hoài Phi cười cười không đáp.

“Đồ của ai?” Thiết Thủ lại hỏi.

Trang Hoài Phi mỉm cười nhìn chàng.

“Của ta?”.

Thiết Thủ lại hỏi:

“Là thứ gì vậy?”.

“Tay của huynh”.

Trang Hoài Phi nói.

Thái độ hết sức tôn trọng.

Tay của Thiết Thủ.

Đôi tay danh động thiên hạ, xưng tuyệt vô lâm, tặc nhân nghe tiếng đã khiếp đảm kinh tâm, ác nhân gặp phải thì đều thất sắc tháo chạy.

Thiết Thủ!

Sau đó Trang Hoài Phi nhỏ giọng nói khẽ vào tai Thiết Thủ một câu, rồi Thiết Thủ khẽ gật đầu.

Sau đó một chuyện hết sức bất ngờ đã xảy ra một cách hết sức bất ngờ.

Thiết Thủ đột nhiên xuất thủ.

Tường liền đổ sập xuống.

Hai chuyện này xảy ra liền một lúc, đích thực là sau khi Thiết Thủ xuất thủ, tường mới đổ xuống.

Chỉ có điều giữa hai chuyện này còn có rất nhiều xung đột, rất nhiều biến hóa.

Thiết Thủ nghe Trang Hoài Phi nói xong liền xuất thủ, chàng đột nhiên ra tay, chấn bay bảy tên Kinh Châu Sát Mã đứng trước bức tường, nhưng Chu Đông Đắc, Chu Bính và Chu Toàn cũng lập tức vây công chàng. Trang Hoài Phi cũng lập tức giải vây, phản kích. Y nghênh tiếp hết tất cả thế công, để cho Thiết Thủ có cơ hội chấn đổ bức tường ngang kia.

Tường đã đổ rồi.

Bất cứ bức tường nào rồi cũng có ngày phải sụp đổ.

Tường là một thứ ngăn cách, một thứ hạn chế, một thứ bao vây, cũng là một thứ dựa dẫm.

Ít nhất, đối với Tam Châu mà nói, thì tường giúp chúng đứng ở nơi an toàn.

Nhưng giờ thì tường đã sụp đổ.

Những thứ bên trong lộ ra trước mắt chúng nhân cùng với gạch đá và vôi vữa.

Bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả những người đã quen nhìn cảnh máu tanh như Thiết Thủ và Trang Hoài Phi cũng đều phải hít sâu vào một hơi mới giữ được bình tĩnh.

Bên trong tường, sau đồng gạch đá, có một đồng lớn khô lâu, bạch cốt và tử thi.

Trong đó có tám phụ nữ, thân thể lõa lồ bị đồng gạch phủ lên, tử trạng vô cùng thảm thiết, trước khi chết đều bị làm nhục, bị dày vò, cũng chưa chết được bao lâu, máu tươi còn chảy ròng ròng.

Ngoài ra còn có một nam tử, khéo mắt như muốn rách toác, miệng há lớn như muốn hô vang điều gì đó nằm bên cạnh.

Y chính là Bộc Lão Diệt.

Không ai ngờ rằng tội chúng lại nằm bên trong tường.

Ít nhất, cũng là chứng cứ sát nhân.

Tam Châu đã không còn gì để biện bạch nữa rồi.

Chu Bính lập tức hỏi:

“Làm sao người biết có người chết ở bên trong?”.

Thiết Du Hạ nhìn thi thể của tám phụ nữ và Bộc Lão Diệt, nhân thần như muốn bốc lửa:

“Ta không biết, y bảo ta đẩy sập bức tường, ta nghĩ là nhất định có đạo lý gì đó, nên liền xuất thủ luôn”.

Chu Toàn nhin không được buột miệng hỏi Trang Hoài Phi:

“Từ đâu mà người biết trong tường có người chết?”.

Y luôn cảm thấy “gian tế nằm vùng” không chỉ có một mình Bộc Lão Diệt.

Bọn y cũng là do có người báo tin, nên mới kịp thời trừ đi được tên gian tế này.

Trang Hoài Phi nói:

“Ta cũng không biết?”.

Chu Toàn lại càng không hiểu:

“Không biết sao người lại bảo y đẩy đổ tường?”.

Trang Hoài Phi lắc đầu đáp:

“Ta chỉ đoán”.

“Đoán?”.

“Mùi của ta tốt, ngửi được mùi lạ. Đó là tử khí, ngoài ra trên tường có khe nứt, vôi vữa còn chưa khô, nên ta muốn thử một phen. Có điều chỉ với sức một người, đối phó được các người thì không đẩy sập tường được. May mà có Thiết huynh đến đúng lúc”.

Câu cuối cùng là Trang Hoài Phi nói với Thiết Thủ.

Những điều khác, đã không cần nói thêm làm gì nữa.

Muốn nói, thì cũng không cần dụng miệng.

Mà là dùng quyền đầu.

Hoặc cước.

Thiết Thủ đã không còn cách nào khác.

Bởi vì Chu Bính, Chu Đông Đắc và Chu Toàn đa cùng lúc xông lên, dùng côn, tiêu và Đại Phách Quan Dao.

Côn của Chu Bính rất đáng sợ.

Cây côn bằng đồng tinh luyện của y nặng tới trăm cân, vậy mà y phát côn chỉ dùng lực một cánh tay, một cánh tay còn lại, không ngừng xuất quyền, xuất chưởng, xuất chiêu, thậm chí là phóng ám khí, khiến đối phương muốn phòng bị cũng không được.

Tiêu của Chu Toàn cũng rất đáng sợ.

Y không chỉ dùng một tay phóng tiêu, mà là dùng hai tay liên tiếp phóng ra, một lượt phóng hết lại phóng tiếp một lượt, có lúc, tiêu của y có thể nối liền với nhau, biến thành một sợi kim tiên, lúc co lúc giãn, có thể phóng cũng có thể thu, nhanh tựa du long, hiểm như độc xà, vừa là ám khí, lại vừa là vũ khí, có thể mềm lại cũng có thể cứng, lúc cương lúc nhu, khiến người ta không thể đề phòng.

Nhưng Tam Thủ Đại Phách Quan của Chu Đông Đắc mới là khủng bố nhất.

Y dùng một cây đại phách quan đao.

Đao rất mỏng, cán đao rất dài.

Lưỡi đao mềm mà sắc.

Mỗi một đao y chém ra, đều dùng song thủ ôm đao, đồng thời lắc mạnh, khiến cho lưỡi đao sắc mỏng mỗi lần chém xuống, đều ẩn hàm một lực đạo khủng khiếp, lại không trầm trọng và khó biến chiêu như đại đao, khiến người ta không thể chống đỡ.

Thiết Thủ chỉ có tay không.

Chàng không có binh khí.

Binh khí của chàng chính là đôi tay.

Chàng dùng tay không độc chiến Tam Châu.

. .. Khônânâng biiietátát chetátátá lla ỏ gừi va ỏ khonânânâ g biiietátátá metátátă moiúiúi Trạng Hoài Phi cũng đã xông tới hai mươi sáu tên Kinh Châu Sát Mã còn lại, quyết một trận tử chiến.

Cục diện lúc đó, Trạng Hoài Phi và Thiết Du Hạ ai lo việc nấy, chuyên tâm vào việc của mình.

Thiết Thủ phụ trách đánh ngã Tam Châu.

Trạng Hoài Phi đối phó hai mươi sáu tên cường đạo còn lại và mười ba mười bốn tên ác hán gia đình của Tam Châu Trạng.

Thoạt nhìn thì hai người như đang quyết đấu riêng rẽ, hoàn toàn không liên quan.

Sự thực thì không phải vậy.

Trạng Hoài Phi nhiều địch nhân, nhưng kỳ thực không có cường địch, y mong có thể mau chóng giải quyết địch nhân để tới giúp Thiết Thủ.

Thiết Thủ cũng vậy.

Chàng chọn mấy tên chủ hung, nhưng nhân số lại ít hơn nhiều. Chàng muốn giải quyết mấy kẻ này thật nhanh, để toàn lực giúp Trạng Hoài Phi một tay.

Có điều đến cuối cùng, thì không ai phải tranh giành giúp ai nữa.

Nguyên nhân?

Bởi vì khi Thiết Thủ một chiêu đánh chết Châu Đông Đắc, một quyền đánh ngã Châu Toàn, còn Châu Bính cũng nhân loạn bỏ chạy thì Trạng Hoài Phi đã giải quyết rồi.

Giải quyết gì?

Toàn bộ địch nhân đều đã bị y giải quyết.

Hai mươi mấy tên Sát Mã Khách, mười ba tên nha trảo, tổng cộng ba mươi chín người.

Tất cả đều táng mạng dưới đôi Đả Thần Cước.

Vì vậy không ai cần giúp ai nữa.

Thấy vậy, Thiết Thủ cũng không khỏi chấn động, ngây người.

Trạng Hoài Phi cũng không ngờ Thiết Thủ có thể thu thập mấy tên đầu sỏ nhanh như vậy, có lẽ chính vì y không ngờ đến, thế nên lúc Châu Bính lướt qua người y, y cũng không kịp ngăn cản. Y vốn tưởng rằng Thiết Thủ sau khi giết chết Châu Đông Đắc và Châu Toàn dễ dàng như vậy, thì nhất định cũng không để Châu Bính sống sót rời khỏi Tam Châu Trạng.

Có điều, thực tế, Đơn Thủ Côn Châu Bính đã giữ được mạng.

Sau khi đánh ngã địch nhân, Thiết Thủ và Trạng Hoài Phi mới bắt đầu chào hỏi.

“Chào huynh!”.

“Chào huynh!”.

“Cửu ngưỡng!”.

“Người mộ đã lâu!”.

“Từ lâu đã được nghe đại danh của huynh, rất muốn được kết giao, nhưng lại khổ vì không có cơ duyên”.
Thiết Thủ nói:

“Không ngờ vừa gặp mặt đã được cùng huynh phá án, được thấy phong thái đối mặt với cường địch mà không hề khiếp sợ của huynh”.

”Ta? Ta chỉ là một kẻ hoàn toàn không biết chết là gì mà thôi. Trang Hoài Phi nói:

“Tứ Đại Danh Bộ vì dân trừ hại, không cần nhìn sắc mặt của lũ cầu quan, không cần để ý đến triều đình bao biện, không cần tiền, không cần quyền thế, bách tính người người đều trầm trồ ngợi khen, người trong nghề chúng ta ai ai cũng ngưỡng mộ. Hôm nay tại hạ được gặp người can đảm nhất cũng là người ôn hòa đôn hậu nhất trong Tứ Đại Danh Bộ, trận chiến Tam Châu Trang này đúng là có chết cũng không uổng”.

“Chúng ta chỉ cầu tận lực, không biết mệt mỏi, Trang huynh quá khen rồi”. Thiết Thủ nói:

“Những chuyện chúng ta có thể làm, Trang huynh cũng có thể làm, hơn nữa còn có thể làm xuất sắc hơn, tam sư đệ Truy Mệnh của ta xưa nay luôn rất tán thưởng Đả Thần Thoái Pháp của huynh đó”.

Trang Hoài Phi cười khổ:

“Chúng ta dù sao cũng có điểm bất đồng, thành tựu của các vị cao, căn cơ dày, danh động thiên hạ, có đại nhân vật ở trên chống đỡ, hành sự thuận tiện, làm chuyện gì cũng dễ. Còn những kẻ như ta? Cho dù nỗ lực hơn nữa, cũng vẫn phải nhìn sắc mặt người khác, quá nhiều sẽ bị người ta oán, quá kỹ sẽ bị người ta giận, quá độ sẽ rước họa sát thân, chỉ có thể làm hòa thượng ngày nào gõ chuông ngày ấy, tận hết khả năng làm một số chuyện nên làm mà thôi! Tính tình của ta, nếu không phải có Hiên Viên đại nhân, Nhu Dục cư sĩ lên tiếng nói giúp, bát cơm công môn này e là sớm đã bị hất đổ từ lâu rồi”.

Thiết Thủ ngơ ngáp ngón tay nói:

“Có thể làm những chuyện nên làm, như vậy đã xứng là đại trượng phu rồi! Trang huynh thân tại giang hồ, tra án gặp nhiều trắc trở, nhưng vẫn có thể kiên trì chức trách, vì dân thỉnh mệnh, trừ cường giúp nhược, đây mới là đáng quý. Chúng ta thân tại miếu đường, nhìn thì có vẻ làm được chuyện, kỳ thực lại càng khó khăn, càng dễ rước họa, động một chút là sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người, bất cứ lúc nào cũng có thể dây dưa mặt đất! Vì vậy chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, đập bằng khó khăn, sau này gặp lại sẽ dốc bầu tâm sự cho thật thống khoái”.

Trang Hoài Phi cũng cười đáp lại:

“Được, chúng ta quyết định vậy đi!”.

Hai người bước ra khỏi Tam Châu Trang dưới màn mưa tuyết, không ngờ lại gặp phó giám ty Cửu Tổ Phi Hoàn Lôi Dụ cùng ba mươi sáu đạo thương thủ đứng sẵn bên ngoài, vừa thấy hai người bước ra, Lôi Dụ đã xách tổ hoàn bước lên hỏi:

“Nguyên hung đều đã đền tội cả rồi chứ?”.

Trang Hoài Phi biết rõ đây chỉ là trò kịch rẻ tiền của đám mệnh quan triều đình, lúc quyết chiến với hung đồ thì tránh sang một bên, ẩn mặt không ra, lúc có được kết quả, thì đám người này mới hiện thân lãnh công. Mỗi lần sau khi xung phong hãm trận, đập bằng phỉ đảng, đều có loại người này ra thu thập hiện trường, nên cũng chẳng lấy làm lạ, chỉ qua quýt đáp:

“Đều giải quyết rồi”.

Lôi Dụ lại hỏi:

“Tang vật đâu”.

“Còn chưa tìm thấy”.

Trang Hoài Phi đáp:

“Đại khái chắc vẫn còn trong trang, Bộc Lão Diệt ...”.

Lôi Dụ hiển nhiên chẳng hề quan tâm, trách móc nói:

“Không có tang vật, sao gọi là tội chứ?”.

Thiết Thủ không nhịn được buột miệng xen vào:

“Bọn chúng đã giết không ít người, tất cả đều là người vô tội, giấu thi thể trong tường, cuối cùng bị Trang huynh phát hiện”.

“Ồ, như vậy sao ...”. Lôi Dụ thấy Thiết Thủ cũng đã lên tiếng, mới không tiếp tục truy cứu, chỉ gật đầu nói:

“Hai vị hãy qua đây, ta có chuyện muốn bàn bạc”.

Hai người liền bước lại gần, Lôi Dụ thở vể thân thiết, mỉm cười thần bí nói:

“Hai vị phá án lập công, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng sau khi châu phủ hạ lệnh triệt binh không được tấn công Tam Châu Trang, hai vị mới xông vào như vậy, thật không khỏi làm khó cho hạ quan ...”.

Thiết Thủ và Trang Hoài Phi hành khứ giang hồ đã quá quen với kiểu cách này, bèn nói:

“Vụ án này chúng ta nhờ có sự lãnh đạo anh minh của Lôi đại nhân mới có thể tẩu xảo góp một phần sức lực, đương nhiên công lao phải thuộc hết về ngài rồi ...”.

Ngay từ đầu, hai người đã có ý định đẩy công lao về cho Lôi Dụ, nào ngờ đột nhiên họ Lôi khẽ lật hữu thủ, tả thủ giật mạnh, Thiết Thủ chỉ thấy hai chân thất lại, thì đã bị xích sắt siết lấy. Trong một sát na thất thần đó, đôi tay của Trang Hoài Phi cũng bị cương hoàn giữ chặt.

Hai người đều cố gắng giật ra, nhưng đều không thoát.

Lôi Dụ cười ha hả, lùi lại phía sau nói:

“Các người chết rồi, thân phận của Bộc Lão Diệt chính là do ta làm bại lộ. Tam Châu Trang mỗi lần cướp được tài vật đều phải giao nộp lên Châu Giám Sở, các người lại tuyệt đường phát tài của chúng ta. Giờ ta bắt các người một tên phế song thủ, một tên mất song cước, xem các người có thể bay đi đâu được nữa! Giết hết cho ta!”.

Ba mươi sáu đao thương thủ lập tức tràn lên, đao thương sáng ngời, như muốn phân thân Thiết Thủ và Trang Hoài Phi ra thành trăm vạn mảnh.

Thiết Thủ thấy tình hình khẩn bách, liền gượng người đứng lên, nói nhanh với Trang Hoài Phi:

“xem ra, ta phải mượn song cước của huynh rồi”.

Trang Hoài Phi cũng không chút do dự nói:

” Không có song thủ của huynh, hôm nay ta cũng không thu hoạch được gì”.

Hai người toàn lực, hợp lực phản kích mãnh liệt.

Gió lớn.

Tuyết lớn.

Thiết Thủ và Trang Hoài Phi anh dũng chiến đấu trong cuồng phong và hoa tuyết đầy trời.

Hoa tuyết chưa rơi xuống đất thì vẫn là hoa tuyết, nhưng rơi xuống mặt đất, thì liền biến thành hoa máu.

Gió không còn thét gào.

Gió đang rên xiết đau thương.

Lôi Dụ mới bắt đầu đã thành công.

Một khởi đầu tốt tức là đã thành công một nửa, nhưng không có nghĩa là một nửa còn lại cũng nhất định thành công.

Nửa còn lại đối với Lôi Dụ mà nói, không chỉ là không thành công, mà còn là thất bại thảm hại.

Sớm biết như vậy, lúc Lôi Dụ động thủ ám toán, y đã khóa chặt song thủ của Thiết Thủ, giữ chặt song cước của Trang Hoài Phi rồi.

Y vốn nghĩ rằng tay của Thiết Thủ quá bá đạo, còn chân của Trang Hoài Phi thì quá thần xuất quỷ mạt, y lo lắng vạn nhất không khóa được bọn họ, mình sẽ là nạn nhân đầu tiên.

Y lại không thể một chiêu giết chết hai người, bởi vì tài vật vẫn còn chưa biết hạ lạc nơi nào, y sợ vạn nhất người chết hết, tài vật sẽ không tìm được, như vậy thì thật vô cùng đáng tiếc.

Y muốn bắt sống Thiết Thủ và Trang Hoài Phi.

Nhưng khéo quá lại hóa vụng.

Nếu đúng là y khóa tay của Thiết Thủ, chân của Trang Hoài Phi trước thì liệu có thành công không?

Cũng rất khó nói.

Muốn khóa được đôi chân dã thần của Trang Hoài Phi, đôi tay thép của Thiết Thủ, lại dễ đắc thủ như vậy hay sao?

Chính vì nghi ngại điều này, Lôi Dụ mới bỏ khó làm dễ.

Kết quả là Thiết Thủ và Trang Hoài Phi đã đồng tâm hiệp lực, Trang Hoài Phi mượn tay của Thiết Thủ, giúp y xuất thủ ngự địch.

Thiết Thủ mượn chân của Trang Hoài Phi, giúp chàng đứng vững để phản công địch thủ.

Hai người đồng tâm cự địch, kết quả là bọn họ so với Thiết Thủ và Trang Hoài Phi đơn độc càng mạnh hơn, võ công cao hơn, càng khó ứng phó hơn.

Vì vậy Lôi Dụ dường như lập tức hối hận.

Mà trước khi Lôi Dụ kịp hối hận, Trang Hoài Phi và Thiết Thủ dường như đã giải quyết xong vấn đề của mình.

Vấn đề cả bọn họ chính là địch nhân.

. . . Lúc này cộc ngo ă hiiiemãmãmă xiiin cho ttta đồn g hanønønø h “Có nhất thiết phải giết người không?”.

“Không, ta bị ép buộc mới giết người”.

“Giết người có phải là một chuyện vui không?”.

“Không, tuyệt đối không”. Thiết Thủ đau đớn trả lời:

“Không có chuyện gì đáng ghét hơn là giết người”.

Tác giả của Võ Lâm Ký Sự Ôn Bách Nhân đã từng hỏi Thiết Thủ như vậy.

Thiết Thủ từng trả lời như trên.

“Giết người có trở thành thói quen không?”.

“Đương nhiên là không, mỗi lần giết người, ta đều nghĩ đến mùi vị lúc mình bị người khác giết thế nào”.

“Giết người có phải là một chuyện hứng thú không?”.

“Làm sao được!” Trang Hoài Phi giở khóc giở cười nói:

“Giết người cũng như giết mình, tự mình ném trái mùi vị bị giết, làm sao mà hứng thú được?”.

Tri Bất Túc Sinh Ôn Bách Nhân, tác giả của Võ Lâm Ký Sự từng hỏi Trang Hoài Phi như vậy, Trang Hoài Phi cũng từng trả lời như thế.

Có điều, Tri Bất Túc Sinh không hề hỏi Thiết Thủ hay Trang Hoài Phi rằng, mùi vị khi giết Lôi Dụ thế nào?

Nếu như hỏi, câu trả lời sẽ là.

“Đó là một lần hiếm có ta cảm thấy vui vẻ khi giết người”.

“Y là một kẻ đáng giết”.

Hoặc là:

“Y là một kẻ đáng chết, ta có thể giết y, cũng là thể thiên hành đạo”.

“Vì giết y, mà ta có được hảo hữu, vì vậy giết y trở thành một hồi ức vui vẻ trong đời”.

Lôi Dụ đã chết.

Gió tuyết đầy trời, Thiết Thủ giúp Trang Hoài Phi bẻ gãy cương hoàn, Trang Hoài Phi cũng đá đoạn xích sắt cho Thiết Thủ. Hai người vừa ứng chiến, vừa giúp đối phương giải vây, thoát khốn.

Hai người kề vai tác chiến. Thiết Thủ trở thành tay của Trang Hoài Phi, Trang Hoài Phi trở thành chân của Thiết Thủ, hai người cùng chống lại cường địch.

Mưa tuyết bay đầy trời.

Trang Hoài Phi cười cười nói:

“Được cùng huynh sánh vai tác chiến, thật là một chuyện vui sướng trên đời”.

Máu dính trên người, trên y phục, trên tay, trên chân họ.

Tuyết đang tan dần.

Máu đang đông lại.

Hai người gạt tuyết trên người, gạt máu trên người, có lúc cũng đưa tay, gạt cả máu và tuyết trên người đối phương xuống.

Song mục Thiết Thủ cũng sáng bừng lên, toàn thân nóng bừng:

“Chỉ mong sau này được tiếp tục cùng huynh kề vai ứng địch ... con đường giang hồ ngày sau, nếu như ngộ hiểm, xin hãy cho ta đồng hành”.

Trang Hoài Phi cảm thấy trong lòng ấm áp, không hiểu vì sao, giống như có một dòng Thiêu Dao Tử đang chảy vào cổ họng y vậy.

“Giang hồ phong hiểm, huynh cũng phải bảo trọng”.

Thiết Thủ nhìn y, nói một câu với cảm tình của nam tử hán, nhiệt huyết của đại trượng phu:

“Vì nước mà bảo trọng lấy thân”.

Cũng không hiểu vì sao, lúc hai người chia tay, ngoại trừ cảm giác lưu luyến, trong lòng còn thấp thoáng một cảm giác kỳ lạ khác.

Cũng may là bạn, nếu là địch nhân, vậy thì thật đáng tiếc, thậm chí là sẽ di hận ngàn thu ...

Liệu có một ngày nào khác hai người trở thành xa lạ, trở thành cường địch, dùng quyền cước gặp nhau hay không?

Tại sao lại có suy nghĩ ấy.

Không biết.

Có những lúc khi người ta cao hứng, sẽ nghĩ đến khoái lạc rồi sẽ qua đi, nhìn thấy một sợi dây thì nghĩ rằng mình đã mọc đuôi, cùng người yêu quấn quýt bên nhau thì nghĩ tới lão bản nương xấu xí ở dã điểm ven đường, lúc ăn cơm thì nghĩ tới nhà xí, lúc đang nói thao thao bất tuyệt thì nghĩ tới cảnh mình bị cầm ...

Không ai hiểu tại sao mình lại đột nhiên nghĩ tới những thứ đó.

Phong tuyết phong tuyết.

Mãn thiên mãn địa.

Thiết Thủ và Trang Hoài Phi chia tay.

Phong phong tuyết tuyết cuồng.

Mãn thiên mãn địa gian.

Sau này, trên con đường hành tẩu giang hồ, Thiết Thủ từng gặp Trang Hoài Phi, trong quá trình phá án, Trang Hoài Phi cũng có lần đụng phải Thiết Thủ.

Nhưng bọn họ vẫn là người đứng cùng một chiến tuyến.

Bọn họ vẫn kề vai sát cánh tử chiến với địch nhân, tranh trọng lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau, tương giao mạc nghịch, người trong võ lâm mỗi khi nhắc đến Thiết Thủ cũng thường nhắc tới Trang Hoài Phi, khi nhắc tới Trang Hoài Phi cũng thường nhắc tới Thiết Thủ, xưng tụng là phật thủ thần cước, trấn yêu phục ma.

Hai người cũng dần dần quen thân, lúc gặp nhau, có lúc cũng bất ngờ đột kích một quyền, đá ra một cước, đùa vui cùng đối phương, giao tình song phương càng thêm sâu đậm.

Có điều, Thiết Thủ danh tiếng ngày một lớn, địa vị càng lúc càng cao. Còn Trang Hoài Phi thì niên kỷ lớn dần, lại vì thượng ty Hiên Viên Nhất Thất mấy lần bị điều độ, nên cứ lênh đênh trên quan trường, càng đi càng xa, hai người cũng dần dần ít gặp nhau, ít có tin tức, rồi cũng ít liên lạc.

Hôm nay, hai người lại trùng phùng trên sơn đạo.

Ngọn núi đỏ đẹp như một giấc mộng.

Thời tiết hơi lạnh.

Vì vậy giấc mộng cũng có chút hàn khí âm u.

Nhưng máu của hai người vẫn nóng.

Hai người vẫn nhiệt thành quan hoài lẫn nhau, đến khi chia tay, đi về phía trước trong đầu vẫn còn hiện ra rất nhiều hồi ức cùng nhau sát địch, uống rượu cuồng ca thuở trước.

Nhất thời, tình cảm này tựa như trở về con đường ngày xưa đã đi, tịch mịch và cô liêu, càng đi càng khiến người ta nhớ lại hào tình và giấc mộng muốn lên đỉnh núi vào mùa đông giá tuyết ngày trước.

Sơn mộng.

Trang Hoài Phi vừa đi, vừa thao thao bất tuyệt kể những chuyện khi xưa của mình và Thiết Thủ cho Tạ Luyến Luyến nghe.

Tạ Luyến Luyến cũng rất tập trung lắng nghe y kể chuyện.

Kỳ thực, cái giang hồ phong hiểm liên miên, tranh danh đoạt lợi này và Võ Công huyện mỗi ngày đều hết sức bình an, bình phàm, an lạc của Luyến Luyến, thật khác xa nhau một trời một vực.

Vì vậy Luyến Luyến rất say mê với những câu chuyện về cuộc sống giang hồ ngạo kiếm cuồng ca, tiên y nô mã, khoái ý ân cừ mà Trang Hoài Phi kể.

Bởi vậy mà nàng rất ngưỡng mộ vị hồng nhân trong đám thủ hạ của cha mình:

Trang Hoài Phi.

Bởi vì y đại biểu cho thứ truyền kỳ võ lâm, truyền thuyết giang hồ. Quá khứ của y chính là truyền thuyết. Sau lưng y là giang hồ. Lời nói của y là lời của giang hồ. Màu mắt của y có màu của giang hồ. Cả những vết thương của y cũng đại biểu cho mưa máu gió tanh, đao quang kiếm ảnh trên giang hồ.

Vì vậy y là giấc mộng giang hồ của nàng.

Rất nhiều người đều chê niên kỷ của y quá lớn, hơn nữa quan vị lại không cao, cả cô nãi nãi của nàng và bạn khuê tú Sa Lăng Thi cũng cho rằng như vậy, còn nói tuổi y đã gần bằng tuổi cha nàng rồi.

Có điều nàng không tán đồng, cũng không thích.

Ngược lại, nếu y là một người quan cao chức trọng, thì nhất định sẽ giống như cha nàng, thân bất do kỷ, a dua quyền quý, để mặc cho triều đình bày bố, cả ngày đều chỉ biết yến tiệc rượu chè, thật chẳng hứng thú chút nào.

Chính vì niên kỷ đã cao, nên mới có thể kinh lịch hết giang hồ phong sương, nhìn thấu nhân tình thế thái, nhưng vẫn giữ được trái tim hài đồng, thường trêu chọc cho nàng cười, giúp nàng hiểu được rất nhiều thể đạo nhân tâm mà trước đây nàng không thể hiểu.

Y mới không già.

Y vẫn còn tinh tráng, thể phách hơn người, đó là một mị lực của sự trưởng thành đã chín muồi, nàng rất thích.

Hiện giờ cả cô nãi nãi và Sa Lăng Thi đều không hiểu nàng, không còn ủng hộ nàng nữa.

May mà, gần đây mới có một vị khách quý.

Đó là bạn tri giao tốt nhất của nàng.

Đó là một bị bằng hữu rất hiểu tâm ý của người khác.

Trong lòng Luyến Luyến chỉ sợ rằng trên đời này không có người nào đáng thương hơn nàng.

Nhưng cũng không có ai bằng tuyệt thông minh hơn nàng.

Nàng rất thích nàng.

Nàng ấy nhất định sẽ ủng hộ nàng.

Có điều, gần đây nàng cũng hơi có chút lo lắng.

Bởi vì Trang Hoài Phi lúc nào cũng có vẻ thần sắc hoảng hốt, tâm sự tràn đầy.

Nàng thường nghe Trang Hoài Phi hỏi thăm bọn Hồng Miêu và Hà Nhĩ Mông:

“Y đã đến chưa?” “Bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi?”.

Hồng Miêu chính là “đệ tử đắc ý” của Trang Hoài Phi, còn Hà Nhĩ Mông, ngoại hiệu Ác Nhân Ma Tử, vốn từng phạm tội trộm cướp, thông gian, đánh người bị thương, cướp của, bị bắt bỏ ngục mười mấy lần, nhưng lần nào cũng được Trang Hoài Phi bảo lãnh, nên mới được toàn mạng, vì vậy y đối với Trang Hoài Phi thập phần cảm kích, lưu lại bên cạnh y để đền ơn.

“Y” và “bọn họ” rốt cuộc là ai? Đã xảy ra chuyện gì?

Điều Tạ Luyến Luyến lo lắng là mấy năm trước, dường như năm nào cũng có hai lần “quý khách” đến thăm.

Lần nào Trang Hoài Phi cũng tận hết tâm lực để tiếp đãi bọn họ.

Đó là hai cha con.

Bọn họ dường như có điều gì đó rất thần thần bí bí, nhưng cử chỉ thì rất đường hoàng quý phái, cả cha nàng gặp bọn họ cũng phải khiêm cung hữu lễ.

Nàng không lo lắng người cha kia, nhìn y có vẻ là người rất tinh minh, có quyền uy, nhưng biết ẩn giấu sâu vào bên trong.

Người nàng lo lắng là nữ tử kia.

Vẻ đẹp của nữ tử đó, nàng không thể nào có được.

Nữ tử ấy, bất luận là mỉm cười, neho mắt, cũng làm người ta ngây ngất, không thể chống lại, nét đẹp đó có thể câu dẫn tất cả nam nhân trên đời, thậm chí cả nữ tử cũng bị nàng làm cho động tâm, nhưng nhưng lại không thể nào đồ kỵ được với nàng.

Vẻ đẹp của nàng rất khoan dung.

Giống như một giác mộng của núi.

Trái núi trong mộng.

Nàng nhìn nữ tử đó mà cũng cảm thấy lòng mình xao động.

Nữ tử đó họ Ngô.

Nàng sợ nam nhân của nàng sẽ không cầm lòng được.

Nghĩ tới điểm này, nàng không khỏi có chút lo lắng.

Trang Hoài Phi lập tức cảm nhận được.

Phảng phất như khi ở bên y, phản ứng của nàng rất dè dặt.

Cho dù là rất vui vẻ, nhưng vẫn có gì đó ẩn giấu bên trong.

Vì vậy y mới hỏi:

“Sao vậy?”.

Luyến Luyến liền trả lời:

“Không có gì”.

Vì Trang Hoài Phi đang trầm tư suy nghĩ vấn đề của mình, nên cũng không truy vấn gì thêm.

3. Chương 2: Đại Nhân Mặc Nạn

Chàng nhớ lại trận gió tuyết khi mình và y gặp nhau lần đầu tiên.

Chàng cũng nhớ rất rõ khi ấy mình và Trang Hoài Phi mới gặp nhau lần đầu, thì đã liên thủ đối địch.

Chàng càng nhớ khi mình vừa bước chân vào Tam Châu Đường, thì đã nhìn thấy một hán tử trông có vẻ lớn tuổi hơn mình rất nhiều, nhưng thần sắc lại biểu hiện một khí khái còn thanh niên hơn cả thanh niên nhân, đang hoành mi lãnh đối, cô thân đứng trước một đám ác nhân như lang như hổ.

Trong cái thần thái không sợ gì hết đó của y, dường như còn có chút căm phẫn không thể kiềm chế.

Đó có phải là ngạo mạn không?

Hôm nay, sự ngạo mạn đó đã vì phú quý mà biến thành ôn hòa, tự đắc rất nhiều rồi. Nhưng mùi vị cô thân hận thế của năm xưa vẫn còn chưa hết.

Hình như lại càng nồng hơn.

Từ sau trận chiến ở Tam Châu Trang, hai người vẫn thường liên thủ phá án, cùng nhau tra xét chân hung, y thủy chung vẫn bất đắc chí, nhưng cũng không thay đổi chí nguyện, vẫn tự cường tự lực, phấn đấu bất khuất.

Cho đến khi y bị triều đình điều đi xa dần.

Chàng vẫn còn nhớ như in những gì hai người đã nói trong gió và tuyết.

“Được cùng huynh sánh vai tác chiến, thật là một chuyện vui sướng trên đời”.

“Giang hồ phong hiểm, huynh cũng phải bảo trọng”.

Lúc ấy, máu trên người, trên y phục, trên tóc họ đã tự khô, hoa tuyết đang tan chảy trên hàng lông mày rậm, trên mặt, trên vai ...

Thì ra y đã bị điều đến tận Thiểm Tây rồi. Ít nhất ở đây y cũng được làm một đại bộ đầu, không còn bất đắc chí u u uất uất như xưa kia nữa.

Xem ra, y cũng đã tìm được hồng phần tri âm, hơn nữa hảo sự cũng sắp đến gần rồi.

Nghĩ tới đây, Thiết Thủ cũng không khỏi mừng vui thay cho chiến hữu, trong lòng cao hứng bội phần.

Chàng đã mấy lần nghe nói y có nữ hữu, cũng gặp mấy người, đại để đều rất thông minh, xinh đẹp, trẻ tuổi, đáng yêu, hơn nữa rất sùng bái, ngưỡng mộ Trang Hoài Phi.

Thế nhưng, tiếc là đều không có kết cục tốt.

Đến cuối cùng, đều chia tay hết.

Trang Hoài Phi đương nhiên cũng biểu thị vẻ tiếc nuối:

“Tính ta nóng nảy, niên kỷ lại đã lớn, cũng nghèo nữa”. Y không phần nộ bất bình, mà chỉ u uất không vui:

“Xét cho cùng, ai chịu gả cho một bộ đầu không thể thăng chức, lại có thể tuần chức, tử nạn bất cứ lúc nào như ta chứ?”.

Nhưng mặt khác, y cũng biểu thị sự ngạo mạn của mình:

“Không có nữ tử nào tốt thì thôi. Không phải tốt nhất thì ta không cần. Phu thê là chuyện cả đời, phải dùng chân tâm đối đãi thì mới sống với nhau được”.

Nhưng một năm rồi lại một năm nữa qua đi, Trang Hoài Phi tuổi tác lớn dần, mỹ nữ bên mình y cũng nhiều dần lên, nhưng đa phần đều là những nữ tử không chính đáng, nên thủy chung y vẫn chưa thành gia lập thất.

Cách nói của y cũng dần biến đổi:

“Trái tim khô khan của ta chỉ sợ không thể nở hoa được nữa rồi”.

Thiết Thủ cũng không hỏi nhiều, Trang Hoài Phi cũng không nói gì nhiều. Nhưng Thiết Thủ biết Trang Hoài Phi đã rất thương tâm.

Chàng đương nhiên không hỏi động vào nỗi đau của người khác, chỉ biết thăm chúc phúc cho vị hảo hán đồng liêu này mà thôi.

Ngày hôm nay, chàng đã gặp lại Trang Hoài Phi trên cổ đạo thông tới Thái Bạch Sơn.

Vẫn bình yên cả chứ?

Chàng thấy giữa non xanh nước biếc, cổ hữu nắm tay một nữ tử xinh đẹp yếu điệu đồng hành, gương mặt nữ tử đầy vẻ ngượng ngùng xấu hổ, cũng đầy vẻ hạnh phúc. Hai người đi bên nhau, giống như cây leo bám vào cột gỗ, nữ thì trẻ tuổi mà kín đáo, nam thì thành thực mà nhiệt thành, thật xứng đôi vừa lứa.

Sau khi Thiết Thủ gặp hai người này, cả quãng đường đến Mi huyện đều cảm thấy rất vui.

Họ làm chàng nhớ đến Tiểu Trân.

Từ sau khi quen biết Tiểu Trân, mỗi khi gặp bất cứ người nào có thể thành đôi thành lứa, ân ái bên nhau, là chàng đều vui mừng mà không có lý do gì hết.

Kỳ thực, cũng không phải là hoàn toàn không có lý do, chàng mừng thay cho bọn họ, đồng thời cũng mừng cho bản thân mình, bởi vì sau khi có Tiểu Trân, mọi thứ đều đáng để cho chàng mừng vui cao hứng.

Tiểu Trân là một nữ tử bằng tuyết thông minh, lại giỏi giấu cảm xúc của mình trong lòng (lúc cần thiết, nàng còn có thể giết chết cả cảm xúc đó). Mùa đông giá lạnh, chỉ cần người khê xoa xoa hai tay vào nhau, nàng sẽ lập tức bùng ra một chậu than hồng nóng đỏ cho người sưởi ấm, mùa hè nóng bức, chỉ cần người khê ho khan hai tiếng, là nàng sẽ bùng cho người một bát canh tuyết nhĩ liên tử ướp nước đá, còn thêm một nụ cười rất khê mà khiến người ta nhớ mãi không quên.

Có một khoảng thời gian, thậm chí chàng còn cho rằng mình không có hi vọng ở bên nàng.

Bởi vì khi chàng quen Tiểu Trân, nàng là vị hôn thê của Tập thiếu trang chủ Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai là công tử quyền quý, anh tuấn phong lưu, tuy từng trải qua thảm họa gia môn, nhưng sau lần đó, Tập Thu Nhai cuối cùng đã trưởng thành, ý trưng vào bảo đao tổ truyền Toái Mộng Dao, kiên định và kiên cường dương danh trên giang hồ.

Tiểu Trân vốn nên dựa vào một người như y, danh chính ngôn thuận gả vào nhà họ Tập ... hướng hồ, Thiết Thủ cũng nhận ra, Tập Thu Nhai thật lòng với Tiểu Trân.

Chàng nên rút lui.

Chàng không nên để đôi bạn lữ này khó xử hoặc gây thêm phiền phức cho họ.

Có điều, Thiết Thủ luôn cảm thấy rằng, dường như Tiểu Trân có gì đó muốn nói cùng chàng.

Tuy nói là có lời muốn nói với chàng, nhưng lúc nói ra lại biến thành lời khác, tỷ như lúc hoàng hôn buông xuống, Tiểu Trân sẽ nói:

“Nhị gia, trời tối rồi, ngài có thể đốt một ngọn đèn lên cho tiểu nữ được không?”.

Được. Đương nhiên là được. Còn việc gì nữa, Tiểu Trân nàng chứ nói ra, đừng nói là đốt một ngọn đèn, cho dù bảo ta đốt hết đèn trong thiên hạ ta cũng nguyện ý, hơn nữa còn hết sức nguyện ý nữa.

Nhưng Tiểu Trân không nói.

Đến mùa đông giá rét, Tiểu Trân ngồi dưới ánh đèn, nhìn những ngón tay tê cứng của mình, u uất nhỏ giọng lí nhí nói:

“Đến lúc nào người ta mới có thể cho tay vào túi chàng để sưởi ấm đây?”.

Thiết Thủ “o” một tiếng. Chàng thật sự nghe không rõ, hoặc thật sự không hiểu nàng đang nói gì.

Nhưng Tiểu Trân không nói gì thêm nữa.

Có một lần Thiết Thủ đang vắt óc nghĩ cách phá án, không khỏi thở dài một tiếng, ngược mắt lên nhìn thấy sư đệ Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng đang nói chuyện cười đùa, lại không nén nổi một tiếng thở dài nữa. Tiểu Trân đứng bên cạnh liền nói một câu:

“Nhị ca, muội không hiểu nổi ưu tư của huynh, muội chỉ biết ưu sầu cho nỗi ưu tư của huynh mà thôi”.

Từ đó chàng không dám thở dài trước mặt Tiểu Trân, hơn nữa, mỗi lần nghĩ đến câu nói đó của nàng, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Chàng thích sự chuyên tâm của Tiểu Trân.

Chàng lại càng thích tâm tình phức tạp khi được ở cùng bên nàng, cùng nàng phá án.

Nhưng chàng có thể làm gì được chứ?

Thủy chung, Tiểu Trân vẫn là vị hôn thê của Tập Thu Nhai. Chàng là Thiết Du Hạ.

Chàng là danh bộ Thiết Thủ. Chàng không thể mặt dày vô sỉ cướp đoạt người yêu của kẻ khác.

Nếu Tiểu Trân không tiến thêm một bước, cho chàng một dấu hiệu, thì chàng không có cách nào tiến thêm bước nữa.

Với sư đệ Lãnh Huyết của chàng, trên chiến trường không tiến chỉ có lùi, với sư phụ Gia Cát tiên sinh, trên quan trường, không tiến tức là bại, còn với chàng, trên tình trường, không tiến, tức là thoái.

Thoái.

Lặng lẽ thoái lui, trốn chạy khỏi quan hệ làm người ta phiền não này.

Nhưng chàng lại không nỡ.

Chính vì điểm này mà chàng đã vô ý để Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng phát hiện tâm tình của mình.

May mà để họ phát hiện.

Bởi vì chàng đã bị Tập Mai Hồng mắng cho một trận, cho dù không đến nỗi tát máu chó vào mặt, nhưng ít nhất cũng là nước nóng, nước lạnh, nước sôi cùng dội lên đầu một lượt.

“Tiểu Trân tỷ là một nữ tử, ngài muốn tỷ ấy thế nào chứ? Nếu ngài thực sự có lòng với tỷ ấy, thì hãy mạnh dạn mà bắt chấp tất cả theo đuổi tỷ ấy đi! Danh bộ thì sao chứ!”.

Mỗi khi mắng người, trông Tập Mai Hồng rất hung hăng:

“Ngài thử đặt mình vào vị trí của tỷ ấy nghĩ thử xem, tỷ ấy là một nữ tử xuất thân chốn phong trần, trước khi gặp ngài đã được nhị ca bảo vệ và theo đuổi, huống hồ tạo ngộ của tỷ ấy lại rất đáng thương, hồng nhan đa kiếp, lại từng bị đại ca làm nhục trước mặt chúng nhân ... ngài là danh bộ. Tỷ ấy cũng cảm thấy tự ti chứ! Cho dù là không phải vậy, thì tỷ ấy cũng phải đối mặt với lễ giáo, lời đồn nữa, một nữ tử như thế làm sao có thể biểu đạt lòng mình với Thiết nhị gia như ngài được đây?”.

Cuối cùng Tập Mai Hồng hùng hùng hổ hổ kết luận:” Ta thấy tỷ ấy đã rất dũng cảm biểu đạt rõ lòng mình với ngài rồi, ngài không dám tỏ thái độ muốn theo đuổi tỷ ấy là ngài không đúng”.

Sau đó nàng lại “kết luận” thêm một câu nữa:

“Ngài đúng là đồ vô dụng”.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy còn chưa đủ, nên lại nói tiếp:

“Không có dũng khí”.

Chẳng ngờ đến thế rồi mà “kết luận” của nàng vẫn chưa chịu kết:

“Ngài là đồ đạo đức giả, không dám đối mặt với tình cảm thật của chính mình”.

Thấy nàng còn định mắng tiếp, Lãnh Huyết vội vàng khuyên ngăn, nói vài câu hòa khí, ngờ đâu ngược lại còn bị Tập Mai Hồng mắng lây:

“Huynh cũng vậy đó, tự tư tự lợi, không nghĩ đến người khác, chứ Tứ Đại Danh Bộ nổi gì chứ!”.

Lãnh Huyết chỉ biết cười khổ.

Thiết Thủ không ngờ lại rất nghe lời, chỉ hỏi một câu:

“Vậy theo cô nương ta phải làm thế nào?”.

“Làm thế nào? Còn cần ta phải nói nữa sao?” Tập Mai Hồng cười lạnh rồi giục chàng:

“Đuổi theo tỷ ấy đi!”.

“Được, cô nương đúng, ta sai”. Thiết Thủ nói. “Ta đuổi theo nàng ấy”.

. . . Néúáúá ma ø ttta giíia ù doiáíáíá

Thái độ cương quyết như đoạn ngọc phân kim của Thiết Thủ ngược lại khiến Tập Mai Hồng có chút kinh ngạc:

“Ngài, ngài nói là ...”.

“Đa tạ cô nương đã chỉ giáo cho ta”. Thiết Thủ trầm giọng nói:

“Nếu không có chuyện gì, ta phải đi đây, ta phải đuổi theo nàng đây”.

Chàng thật sự đã lấy hết can đảm biểu lộ “thái độ” của mình với Tiểu Trân.

Tuy nhiên một người xưa nay nói năng như chém đinh chặt sắt, một lời nói nặng tựa ngàn cân, đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không hề khiếp sợ, vậy mà chỉ mấy câu nói biểu lộ tình cảm trong lòng mình với Tiểu Trân, chàng lại không biết nên biểu lộ thế nào, nói năng ấp a ấp úng, cơ hồ như muốn cắn lưỡi tự tận, mặt đỏ bừng như gấc chín, cổ họng cũng trở nên khô khốc.

Tiểu Trân chỉ che miệng cười.

Ít nhất thì nàng cũng hiểu được tâm ý của chàng rồi.

Trái tim nàng cũng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.

Nhưng nàng lại không nén được mà u uất nói một câu:

“Nhị gia!”.

Lời ra đến miệng rồi lại nuốt trở lại.

Thiết Thủ cơ hồ như lấy hết nhiệt huyết trong tim, trong kỳ kinh bách mạch quán chú vào câu nói của Tiểu Trân, không ngờ nàng chỉ mở đầu rồi lại không nói tiếp, cảm giác hụt hẫng vô cùng, liền nôn nóng “ậm ừ, ậm ừ ...”. liền mấy tiếng.

Tiểu Trân chậm rãi nói:

“Có lẽ, nhị gia chỉ nói đùa, trêu chọc Tiểu Trân thôi đúng không?”.

Thiết Thủ lại càng lúng túng hơn.

Nếu là một vụ án cực kỳ khó phá, chàng sẽ bắt đầu từ đầu, dựa vào một nhánh cỏ, một chiếc lá, một sợi tóc hay một vết máu để đi tìm đầu mối và chứng cứ. Nếu là một đối thủ cực kỳ đáng sợ, chàng sẽ chính diện đối diện, càng gặp phải kẻ địch mạnh thì mình lại càng mạnh, gặp địch phá địch, gặp khó thì đắp bằng, gặp hiểm nguy thì vượt qua, thấy chiêu phá chiêu, thấy thức chiết thức, không có chuyện gì mà chàng không dám hoặc không thể đối diện cả.

Nhưng lúc này thì khác.

Chàng không biết nên biểu đạt thành ý và tâm ý của mình thế nào cho phải.

Cả đầu lưỡi của chàng cũng to tướng ra, không thể nào cất lên đường.

“Nếu mà ta giả dối ...”. Chàng kích động chỉ tay lên trời phát thệ:

“Ta ... ta ... ta sẽ ...”.

Chàng lắp bắp nói liền mấy tiếng:

“Ta ta ta ta ...”. đến nỗi Tiểu Trân phải bật cười, chàng mới thôi không “ta ta” nữa, cười khúc khích một hồi, nàng mới lườm chàng một cái nói:

“Người ta tin rồi, tin là được rồi, không cần huynh phải chỉ tay lên trời phát thệ làm gì”.

Sau đêm hôm ấy, Tiểu Trân bắt đầu gọi Thiết Thủ bằng “nhị ca” chứ không gọi bằng “nhị gia” như trước.

Sau lần đó, Thiết Thủ luôn khen Tập gia tiểu thư có đầu óc, có mưu kế, có đảm lược. Còn Tập Mai Hồng, do xưa nay chưa từng có ai đánh giá nàng, ca tụng nàng như thế, mà chỉ khen nàng đẹp thế nào, xinh thế nào, thiên kiều bách mỹ ra sao nên không ngờ cũng có chút ngượng ngập bất an.

Nàng cảm thấy xấu hổ.

Có điều nàng lại nhướn mày lên lườm liếc Lãnh Huyết một chặp, bĩu môi không nói gì, nhưng ý là:

Đấy, huynh xem, nhị sư huynh của huynh còn biết thưởng thức Tập đại tiểu thư này hơn cả huynh đó!

Sau chuyện này thì Tiểu Trân đã hiểu được tâm ý của Thiết Thủ rồi.

Thiết Thủ cũng hiểu được lòng Tiểu Trân hướng về ai.

Nhưng cả hai đều không muốn kích động đến Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai vừa mới lên làm trang chủ Tập Gia Trang, y lại còn rất si tình với Tiểu Chân, hơn nữa chuyện giết đại ca vẫn còn làm y rất day dứt, họ thực sự không thể làm y kích động thêm nữa.

Bọn họ cũng không phải có ý muốn giấu diếm, song cứ luôn cảm thấy không nên làm tổn thương đến Tập Thu Nhai, hơn nữa cũng cần phải cho y thêm một chút thời gian.

Có một lần, vào đêm mừng mười tháng mười, Thiết Thủ tìm một lý do đi gặp Tiểu Trân, thì gặp Tập Thu Nhai vừa ở đó đi ra. Thiết Thủ biết rõ Tiểu Trân sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng vẫn cảm thấy không vui.

Bản thân Thiết Thủ cũng cảm thấy buồn bực với chính mình, xưa nay giang hồ xưng tụng Tứ Đại Danh Bộ:

Vô Tình tâm kế, Thiết Thủ khoáng đạt, Truy Mệnh hài hước, Lãnh Huyết kiên nhẫn, mỗi người một vẻ. Còn chàng giờ đây, sao có thể gọi là khoáng đạt? Phải nói là gần như mất hết phong độ rồi mới đúng.

Chàng hổ thẹn trong lòng, nên đương nhiên là rầu rĩ không vui.

Tiểu Trần cũng cảm nhận được điều đó, bèn đề nghị:

“Hay là để muội rời khỏi Tập gia trang?”.

Thiết Thủ nghe nàng nói vậy thì cảm thấy choáng váng, lảo bảo nói:

”Muội ...

muội muốn đi?”.

Tiểu Trần nói:

“Muội đến Vũ Công huyện, ở đó muội có một hảo hữu là Luyến Luyến cô nương, muội sẽ đến đó trú tạm. Nghe nói cô ấy sắp thành thân rồi, muội cũng muốn đến bầu bạn với cô ấy trước khi xuất giá”.

Thiết Thủ vẫn còn chưa hồi phục, chỉ nói:

“Muội muốn đi? Muội ... thật sự muốn đi?”.

Tiểu Trần mỉm cười nói:

“Nhị ca không phải đã nói sắp đến vùng Mi huyện Thái Bạch Sơn lòng bắt Ngô Thiết Dực hay sao? Hình như đó gọi là ”hành động bỏ lão thử”.

thì phải? Huynh cũng sắp đến đó rồi, không phải hay sao?”.

Thiết Thủ không ngờ vẫn chưa hiểu ý, chỉ chậm rãi nói:

“Phải. Ngô Thiết Dực tác ác đa đoan, gây ra mấy vụ diệt môn thần án, ta và tam sư đệ, tứ sư đệ đều không bắt được hắn, mấy lần để hắn trốn mất. Lãnh lão tứ và Thôi lão tam còn phát thệ trước mặt chúng nhân là phải bắt hắn về quy án trong sáu mươi ngày nữa!”.

Tiểu Trần cười cười nói:

“Vậy thì đúng rồi. Huynh sắp khởi hành rồi, muội lưu lại đây cũng không thỏa đáng lắm, chi bằng cứ đến Vũ Công huyện trước, ở đó gần với Mi huyện, muốn gặp nhau ... không phải là thuận tiện hơn nhiều sao?”.

Thiết Thủ giờ mới hiểu ra, vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ, niềm vui lộ hẳn ra ngoài mặt, không cầm lòng được mà buột miệng hỏi:

”Ở đó muội ... có người thân không?”

Luyến Luyến cô nương đó là ai ...?”.

Tiểu Trần nói:

”Luyến Luyến cô nương họ Tạ, là nữ nhi của huyện thái gia Tạ Mộng Sơn, cũng là hảo bằng hữu của muội. Tạ đại nhân hình như có duyên nguyên rất sâu xa với đời trước của Tập gia trang, mấy lần đi qua Khóa Hồ Giang đều vào trang nghỉ ngơi.

Tập nhị công tử từng giới thiệu muội với ông ấy, thế nên mới quen biết được Luyến Luyến cô nương, muội và cô nương ấy vừa gặp đã như thân thiết, nên mới trở thành hảo hữu. Tạ cô nương là một hảo nữ tử, hiền hậu thiện lương, hiểu biết thi thư lễ nghĩa, hơn nữa còn rất xinh đẹp nữa. Nhị ca mà gặp tỷ ấy, nhất định cũng sẽ rất thích. Huynh vừa phá án, vừa kết giao bằng hữu với Tạ cô nương, như vậy chẳng phải là càng vui hay sao”.

Vừa nói nàng vừa mỉm cười đầy ý vị.

Thiết Thủ bị nụ cười của nàng làm cho hơi mất tự nhiên, vội vàng lúng túng nói lảng sang chuyện khác:

“Vụ án này của ta thật không dễ dàng gì. Ngô Thiết Dực lên trông Bá Vương Hoa bị thất bại, làm Triệu Yên Hiệp mất mạng, hại chết Thần Kiếm Tiêu Lượng. Nữ nhi của hắn là Ly Ly cô nương cũng đã làm tổn

thương trái tim tam sư đệ. Hấn rời bỏ quan vị, tàn sát bộ hạ cũ, một tay trù hoạch huyết án bát môn và trận chém giết nơi Phi Lai Kiều, còn cướp bóc Phú Quý Chi Gia, sát hại Du Trấn Lan, Tạ Tự Cư, Trương Đại Thụ và Quách Thương Hùng. Nhưng mà, đến cuối cùng, thì người tính vẫn không bằng trời tính, thiện ác đến cùng cũng sẽ có báo ứng, để lão tam và lão tứ đốt sạch cả biển hoa hại người đó. Sau khi Ngô Thiết Dực trốn khỏi Đại Văn Lý, ba sư huynh đệ chúng ta đã nghiên cứu rất kỹ, cảm thấy tiền đồ của Ngô Thiết Dực giờ đã hết sức mù mịt, thế nên đại khái y chỉ có ba con đường để thoái lui ...”.

Tiểu Trần tiếp lời chàng:

“Một trong ba con đường đó chính là vùng Vô Công huyện, My huyện?”.

“Đúng vậy”. Thiết Thủ nói. “Ở đó có thủ hạ cũ do Ngô Thiết Dực một tay đề bạt lên, hơn nữa, bình thường hấn cũng hay đến vùng Thái Bạch Sơn, sở của cải mà hấn cướp được, rất có thể cũng giấu ở đó, do một người nào đó rất trung thành với hấn coi sóc. Loại người như Ngô Thiết Dực, cho dù là đào vong ẩn cư, cũng tuyệt đối không nỡ bỏ lại sở của cải lớn như vậy, nhất định sẽ phải về đó, mang được bao nhiêu thì mang theo bấy nhiêu ...”.

Tiểu Trần hiểu ý:

“Vì vậy, huynh đến My huyện để bắt hấn?”.

Thiết Thủ gật đầu:

“Chính là vậy”.

“Nhưng mà”. Tiểu Trần lo lắng:

” Nếu Ngô Thiết Dực đã dám đến Thái Bạch Sơn, như thế ở đó nhất định có rất nhiều đồng đảng trung thành với hấn, bọn chúng đều đang rình mò chờ cơ hội báo thù. Huynh chỉ có một mình ...”.

”Việc này thì không cần lo lắng. Sự việc đã làm lớn lên, Tri thẩm hình bộ đã phái Thiết Diện Vô Tư Đồ Tiệm tới giúp chúng ta một tay, Thiểm Tây Hình Bồ Thương Quan Vân, mười năm phá ngàn vụ án cũng bị kinh động tới rồi. Ngoài ra, ta còn có một vị hảo hữu, y là tổng bộ đầu của huyện bên cạnh, tên Trang Hoài Phi, cũng là một hán tử tài giỏi ... có bọn họ giúp đỡ, chỉ một tên Ngô Thiết Dực nhỏ bé thì có gì đáng sợ chứ.

Huống hồ, hấn cũng chưa chắc sẽ chọn con đường này để đào tẩu”. Không hiểu vì sao, lúc nói chuyện với Tiểu Trần, bất kể là công hay tư Thiết Thủ đều không hề giữ lại chuyện gì, có lẽ là vì sự chăm chú và chuyên tâm của Tiểu Trần khi nghe chàng nói chuyện cũng nên. Đối với nàng, Thiết Thủ không giấu diếm điều gì, chỉ cảm thấy càng nói càng vui, càng nói càng hưng phấn.

Tiểu Trần cũng rất hứng thú lắng nghe chàng nói.

Thiết Thủ rất thích nàng cao hứng như vậy.

. .. Tìình cảmmâmâm khônânâng tttthể ả phónùnùng tttunùnùnù g,, nhưng cunônônô g khonânânâ g ttthe ả kemàmàmà nénùnùn Nhưng giờ đây Tiểu Trần lo lắng nhiều hơn là cao hứng.

Cũng không phải là nàng không cao hứng, chỉ là nàng đang lo lắng mà thôi.

“Không phải huynh nói Lãnh tứ ca và Thôi tam ca cũng cùng đi bắt Ngô Thiết Dực hay sao?”.

Tiểu Trần hỏi:

“Tại sao bọn họ không đi cùng với huynh? Hay là bọn họ chia hai đường khác nhau để chặn đường họ Ngô?”.

Tiểu Trần lúc nào cũng cảm thấy nhiều người sẽ an toàn hơn một chút, nàng chỉ mong khi điều tra phá án, bất kể là Lãnh Huyết, Truy Mệnh hay Vô Tình, tốt nhất là cả Gia Cát tiên sinh nữa, đều có thể đến cùng hiệp trợ với Thiết Thủ.

“Phải, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy”. Thiết Thủ vui vẻ giải thích:

“Đúng là chia làm hai đường khác. Chúng ta đã suy đoán. Xưa nay Ngô Thiết Dực luôn được Thượng tướng quân Đồng Quý ủng hộ. Chúng ta đoán nếu hấn không còn đường nào để đi, rất có thể sẽ dùng tiền tài để

dụ dỗ Đồng Quý phái người bảo vệ hấn, đưa hấn an toàn hồi Kinh. Phải biết rằng Đồng Quý là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, lại được Sái Kinh, Lương Sư Thành rất coi trọng, một khi để bọn chúng cấu kết với nhau, hậu quả e rằng vô cùng khó lường, vì vậy, con đường này phải để cho người có thể điều động được nhân thủ ở Kinh Sư, lại có thể lên tiếng trước mặt thánh thượng phụ trách, nhân tuyển đương nhiên là ...”.

Tiểu Trân nói:

“Vô Tình đại ca?”.

“Đúng vậy!” Thiết Thủ hân hoan tán thưởng:

“Ngoại trừ huynh ấy, không còn có người nào thích hợp hơn. Hơn nữa đại sư huynh còn có thể trực tiếp liên lạc với thế thúc, vạn nhất có chuyện gì bất trắc, thế thúc cũng kịp thời đưa ra đối sách ứng phó”.

Tiểu Trân cảm thấy có chút bất công, ngược mắt nhìn Thiết Thủ hỏi:

“Vậy thì con đường còn lại là do tam ca, tứ ca liên thủ đối phó phải không?”.

“Cũng không phải, con đường này rất hung hiểm!” Thiết Thủ vội vàng biện hộ thay cho các sư đệ:

”Trên giang hồ có một tên đại sát thủ, tướng mạo không ai hay biết, chỉ biết y tên là Vương Phi. Người này võ công cao, xuất thủ lang độc, bốn huynh đệ chúng ta truy đuổi y đã sáu năm ròng mà vẫn không có đầu mối. Theo tin tức thám tử điều tra được, Ngô Thiết Dực đã từng dùng trọng kim mướn kẻ này sát nhân. Sát thủ này có biệt hiệu Phi Nguyệt, nghe nói có người thấy y xuất hiện ở Sơn Tây. Chúng ta nghi ngờ Ngô Thiết Dực chuẩn bị đến tìm y. Có kẻ này, chỉ sợ không bắt được nguyên hung mà còn nguy đến tính mạng. Đây là tên sát thủ được Lục Phiến Môn chúng ta công nhận là khó đối phó nhất trong sáu năm qua. Lãnh Huyết sẽ đi Sơn Tây để chặn đường Ngô Thiết Dực, ít nhất cũng không để hấn có cơ hội tiếp xúc với Vương Phi.

“Chẳng trách Mai Hồng cô nương mấy ngày nay cứ đòi đi Sơn Tây!” Giờ Tiểu Trân mới hiểu ra:

“Vậy còn tam ca? Tam ca không đi cùng tứ ca sao?”.

Nàng vẫn chỉ mong có thêm hảo thủ cùng hiệp lực đối phó Ngô Thiết Dực với Thiết Thủ.

“Lão tam không đi bất cứ đường nào, nhưng đường nào y cũng phải chú ý để phối hợp hành động với các huynh đệ khác”.

Thiết Thủ cười cười nói:

“Truy Mệnh cước lực phi phàm, phía nào có cấp báo, y sẽ đến đó viện trợ đầu tiên, như vậy cũng đủ bận rộn lắm rồi”.

Tiểu Trân lúc này mới hiểu Tứ Đại Danh Bộ đã có bố trí hết cả rồi:

“Xem ra, tên Ngô Thiết Dực này không dễ đối phó ...”.

“Hắn ta thì không có gì, vấn đề là nữ nhi Li Li của hấn có thể giúp phụ thân mình thoát khỏi tai ách, hơn nữa, những năm gần đây Ngô Thiết Dực cũng giao kết được một số bằng hữu, những tên đồng đảng này có không ít là võ lâm cao thủ, giang hồ hảo thủ”.

Giọng Thiết Thủ nhỏ dần, nhỏ dần:

“Huống hồ, trên tay hấn có tiền, nhiều khi chỉ cần có tiền là có thể mua được rất nhiều cao thủ và hảo thủ trợ giúp mình. Vì vậy, bốn người chúng ta cần phải hiệp lực tiêu diệt trọn ổ của Ngô Thiết Dực, tránh để sau này thế lực của hấn lớn lên, lại càng khó đối phó hơn”.

Chàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

“Hắn là đại lão hồ. Vừa là cường đạo, vừa là nguyên hung, là đầu sỏ tội ác, hơn nữa lại từng là mệnh quan triều đình, vậy mà dám mượn thế lực để làm những chuyện táng tận thiên lương. Nếu bản triều muốn làm những chuyện phản chấn dân tâm, bách tính vô tay khen hảo, thì đầu tiên phải đem những tên gian quan này đi trị tội trước mới được, nếu muốn bách tính được sống những ngày tháng thiên hạ thái bình, bách quan liêm khiết, trước tiên phải trừ đi con đại lão hồ này”.

Tiểu Trân nhìn khí khái hào khí can vãn của Thiết Thủ, mím môi cười nói:

“Nhìn huynh kìa, hễ nói đến vì nước vì dân là lại sát khí bừng bừng, lần này là hành động đả lão hổ mà, sao không gọi là ”đả lão hổ” đi?”.

“Không!”.

Thiết Thủ đáp.

Tiểu Trân không hiểu.

“Gọi là lão hổ thì quá đề cao Ngô Thiết Dực”. Thiết Thủ gần giọng nói.

“Bốn huynh đệ chúng ta cố ý gọi hành động lần này là ”bổ lão thử” - Ngô Thiết Dực đã bị lật tẩy, sào huyết bị phá, giờ đây vong mạng thiên nhai, khác gì một con chuột qua đường đâu? Nếu chúng ta gọi hành động lần này là “đả lão hổ”, khác gì tăng thêm thanh thế cho hần?”.

“Bổ lão thử?” Tiểu Trân cười hì hì nói. “Thật là hay!”.

Thiết Thủ thấy Tiểu Trân cười, trong long chợt cảm thấy ấm áp, nhất thời không biết nên nói gì.

Tiểu Trân thấy Thiết Thủ đang ngây ngẩn nhìn mình thì long hoa nở rộ, hiểu rằng tình cảm của hai người đã đến mức không thể khống chế, mà thực ra cũng không cần phải kìm nén nữa.

Một khoảnh khắc lặng im.

Ánh đèn bập bùng làm gian phòng lung linh huyền ảo như mộng.

Ngoài kia là muôn vàn tinh tú.

Ánh trăng rất sang.

Một hồi lâu sau, Tiểu Trân thấy Thiết Thủ không nói gì, cũng không cử động gì, bèn nói:

“Vậy muội đến Võ Công huyện trước”.

Thiết Thủ hiểu ý Tiểu Trân.

Tâm khẩu chàng nóng bừng vì cảm động.

Cánh tay to lớn của chàng, bắt chợt đặt lên bàn tay mềm mại của Tiểu Trân.

Bàn tay nàng khê run nhẹ nhẹ, ánh nến trên bàn cũng khê run rẩy.

Nhưng Tiểu Trân không thu tay lại.

Nàng chỉ cúi đầu nói:

“Muội chờ huynh!”.

Muội chờ huynh.

Chỉ một câu nói đó.

“Muội chờ huynh”.

Thiết Thủ cũng chỉ muốn nghe câu nói đó.

Cũng chỉ thích nghe câu nói đó.

Vì vậy chàng nói, mỗi chữ dường như nặng đến mười tám cân mười tám lạng:

“Muội chờ huynh!”.

Muội chờ huynh.

Gương mặt Tiểu Trân như phủ một áng mây hồng.

“Muội chờ huynh”.

Lời thì ngắn, nhưng ý vô cùng.

Nàng đã hiểu.

Đã biết.

Nàng đợi.

Đời này kiếp này, nàng sẽ đợi chàng.

Bởi vì một câu đó.

Nàng sẽ đợi nam nhân của nàng.

Thiết Thủ đi thẳng đến Thái Bạch Sơn, chuyện đầu tiên chính là liên lạc với quan lại địa phương, các cao thủ bạch đạo và Lục Phiến môn, cùng thương nghị sách lược đối phó với Ngô Thiết Dực.

Đó là “hành động bổ lão thử”.

Nơi đầu tiên họ tụ tập để thương nghị chính là phủ đệ của huyện thái gia Mi huyện, tri huyện đại nhân là Cao Dương Nhất Đắc, là tiền sĩ đồng khoa với Hiên Viên Nhất Thất đại nhân.

Tri Thảm Hình Đỗ Tiệm, tổng bộ đầu của bảy huyện Thượng Phong Vân đều tập trung ở Mi huyện, cả Tạ Mộng Sơn, Đường Thiên Hải, đều tham dự buổi hội nghị bí mật này.

Ngô Thiết Dực làm quan hơn ba mươi năm, lần này y đã phạm phải tội lớn tày trời, Tứ Đại Danh Bộ chuẩn bị tập trung thực lực trong võ lâm, giang hồ và quan trường để nhất cử tiêu diệt hần và toàn bộ vây cánh.

Tất cả những nghĩa sĩ muốn duy trì pháp kỷ của triều đình này đều muốn “đả lão hổ”, càng muốn “bổ lão thử”.

Lần này, thì đúng là “đại nhân mắc nạn” thật rồi.

Lúc Thiết Thủ gặp Trang Hoài Phi, chàng rất cao hứng, cũng rất phấn chấn, chàng biết mình lại có thêm một trợ thủ đắc lực để đối phó với thế lực của Ngô Thiết Dực.

Luận thực lực, Trang Hoài Phi còn thích hợp xử lý vụ án này hơn chàng, hơn nữa y cũng thông thuộc địa bàn hơn chàng. Có điều, Thiết Thủ không lập tức thông báo cho Trang Hoài Phi biết hành động lần này, bởi vì chàng không biết chủ trì của cuộc hội họp lần này là Cao Dương Nhất Đắc có thông báo cho Trang Hoài Phi chưa. Chàng vốn cho rằng nhất định là có, bởi vì Thương Châu Nhất Đắc Cao Dương Nhất Đắc năm xưa tề danh với Kinh Châu Nhất Thất xưa nay luôn biết trọng kẻ hiền tài, quyết không bỏ qua một nhân tài như họ Trang. Nhưng xem ra, Cao Dương Nhất Đắc không hề thông tri cho Trang Hoài Phi, bằng không Trang thần thoái cũng không chọn lúc này cùng với tình lữ trở về huyện Võ Công. Có lẽ tại vì hai nhân vật chủ chốt của Võ Công huyện, Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải đều đến Mi huyện, nên Võ Công cần một người có thể gánh vác mọi chuyện như Trang Hoài Phi trấn thủ.

Có lẽ, Trang Hoài Phi còn có nhiệm vụ quan trọng khác.

Thiết Thủ nhất thời cũng không tiện thông báo cho y chuyện này.

Có điều, chàng rất hy vọng Trang Hoài Phi có thể tham dự.

Bởi vì chàng là người rõ hơn ai hết.

Trang Hoài Phi là một hảo bộ đầu chân chính.

Sức chiến đấu của y cao hơn bất cứ người nào.

Thiết Thủ khẳng định như vậy, bởi vì chàng đã cùng y kề vai tác chiến, cùng nhau ngự địch.

Chàng thật long hi vọng Trang Hoài Phi có thể góp một phần sức lực vào chuyện truy bắt Ngô Thiết Dực lần này.

Bởi vì “hành động bổ lão thử” này can thiệp quá lớn, hiệu quả cũng rất cao, chỉ cần bắt được nguyên hung, lấy lại tang vật, đủ để xây dựng năm sáu tòa thành, chấn động thiên hạ, triều đình chú ý.

Nếu Trang Hoài Phi có thể xuất lực hoàn thành chuyện này, Thiết Thủ có thể mượn vụ án này để báo lên trên, tiến cử Trang Hoài Phi, thêm vào Gia Cát tiên sinh ở trong triều nói giúp, lại nhờ các nhân vật có ảnh hưởng trong triều như “lão đại” Đại Thạch Công và “đại nhân vật” Thư Vô Hí, nhất định có thể thăng chức cho Trang Hoài Phi, trọng thưởng vinh hoa phú quý để biểu dương công lao vì dân trừ hại, vì nước quên mình.

Thực ra triều đình nên làm vậy từ lâu mới đúng.

Chỉ bất quá, triều chính thường do những kẻ đoan kiến ngu si, kết bè kết đảng nằm giữ, nên hạng nhân tài như Trang Hoài Phi mới bị khuất tất, không được trọng dụng.

Quả thật quá đáng tiếc.

Thiết Thủ tiếc thay cho quốc gia, cho xã tắc.

Năm xưa không phải đã cùng thề nguyện vì nước mà bảo trọng lấy thân hay sao?

Trong lòng Thiết Thủ thầm tính toán như vậy.

Chàng nghĩ thay cho Trang Hoài Phi.

Thiết Thủ một mặt nghĩ như vậy, mang tâm trạng nhất định sẽ gặp Trang Hoài Phi (cho dù là không tham gia vụ án này, chàng cũng nhất định đến huyện Võ Công để gặp Tiểu Trân, đến lúc đó cho Trang Hoài Phi một niềm vui bất ngờ cũng chưa muộn), đi qua đồng bằng, đi qua núi cao, qua sông, qua bãi tha ma, qua Tề gia trại, Mi huyện đã ở trước mắt, ngẩng đầu lên chỉ thấy Thái Bạch Sơn, chỉ có trời cao, mới ngộ ra câu nói của cổ nhân:

“Vô Công Thái Bạch, Huyền Thiên Tam Bạch” không phải hư ngôn.

Chàng nhìn núi, chợt nhớ đến Lý Thái Bạch, say rượu múa kiếm, độc hành thiên sơn vạn thủy. Mây đen vần vũ đầy trời, sương tuyết còn chưa giáng xuống nhân gian, chàng đứng trong bong âm u của Thái Bạch Sơn, nghĩ đến tam sư đệ Truy Mệnh thích uống rượu, thích du hí nhân gian của mình, cảm thấy cuộc đời quá ngắn ngủi, bốn sư huynh đệ nhất định phải cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy một chuyến. Tam sư đệ nên đến Thái Bạch Sơn một chuyến, cho dù gió táp mưa vùi, tuyết ngập đỉnh núi, Truy Mệnh cũng sẽ vác theo ba trăm cân rượu, lên đây tưởng niệm Lý Thanh Liên.

Lão tam lúc nào thoải mái hơn.

Chàng đã nói:

“Thọ thương nhiều rồi, thì tê cứng, giống như các vết thương của Lãnh Huyết vậy, đã trở thành thói quen, không đau, ngược lại còn cảm thấy không quen nữa”.

Còn chàng thì sao?

Thiết Thủ không khỏi cảm thấy có chút buồn chán, hình ảnh Tiểu Trân lại hiện ra trước mắt.

4. Chương 3: Đạp Khấp Thanh Sơn Nhân Vị Lão

Khi về tới Mộng Sơn Tiểu Trúc, nãi ma “cô cô” nói với Tạ cô nương:

“Bọn họ đến cả rồi!”.

Y nghĩ người ra trong giây lát, tưởng rằng là những người kia đã đến. Cũng may là không phải. Trang Hoài Phi ngẩn ra một lúc lâu mới khôi phục lại bình thường.

“Mộng Sơn Tiểu Trúc” là tên gọi của phủ đệ huyện đại nhân, thanh nhã rộng rãi, nhưng hôm nay Tạ Mộng Sơn và người được họ Tạ cực kỳ tín cẩn giám quân Đường Thiên Hải đều không có trong phủ, cũng không ở nhà môn.

Trang Hoài Phi thử thăm dò, Hồng Miêu liền báo cáo:

“Cao Dương Nhất Đắc có lời mời, huyện thái gia và Đường giám quân đã vội vã đến Mi huyện rồi!”.

Trang Hoài Phi khẽ chau mày.

Tuy y không rõ Tạ Mộng Sơn đến Mi huyện làm gì, nhưng y có thể chắc chắn đây là một chuyện vô cùng quan trọng, còn về người đến thăm Luyến Luyến cũng không phải là người lạ với Trang Hoài Phi.

Một người là Sa Lăng Thi. Nàng ta là viên minh châu trên tay đại phú hào của bảy huyện vùng này. Nàng ta rất hay đến Mộng Sơn Tiểu Trúc nói chuyện với Luyến Luyến, mỗi lần đến, đều tặng lễ hậu, phô trương thanh thế, làm kinh động cả con phố. Chuyện khác không nói, chỉ riêng số người gánh lễ vật, đánh chiêng đánh trống, kiệu phu, nha hoàn, nô bộc, bà vú, cũng đến hai ba chục người rồi, đúng là thiên kim tiểu thư của nhà lắm tiền, ra khỏi khuê môn là phải khí phái, phô trương để dọa nạt người ta.

Phụ thân nàng ta là Sa Đông có ý muốn dựa dẫm vào huyện thái gia Tạ Mộng Sơn nên tự nhiên là rất ủng hộ nữ nhi mình qua lại với Luyến Luyến, y cũng thường mượn cơ đến thăm viếng Tạ Mộng Sơn, một năm tặng không ít lễ vật.

Tạ Mộng Sơn không hề cự tuyệt lễ vật của y, chỉ tương giao nhưng không thâm giao. Y đã làm quan ở Kinh Sư trước khi chuyển về đây làm huyện thái gia, nên rất hiểu cái gọi là quan trường chi đạo.

Sa Đông vốn có ý để nữ tử độc nhất của mình là Sa Bản Năng lấy Tạ Luyến Luyến làm thê tử, nên đã bảo Sa Lăng Thi làm mối cho huynh trưởng, mặt khác lại dùng lễ trọng để lung lay Tạ Mộng Sơn. Chỉ tiếc là Tạ Luyến Luyến hoàn toàn không có ý với Sa đại thiếu gia, Tạ Mộng Sơn mới đầu cũng có chút động tâm, nhưng về sau Trang Hoài Phi dần chiếm được sự tín nhiệm của y, nên y bèn để cho nữ nhi của mình tự quyết định.

Tạ Luyến Luyến đương nhiên chọn Trang Hoài Phi.

Tạ Mộng Sơn cũng không phản đối.

Sa Lăng Thi làm bà mai bất thành, nhưng vẫn qua lại với Tạ Luyến Luyến như trước, không có gì thay đổi. Trang Hoài Phi cảm thấy, Luyến Luyến qua lại thường xuyên với nữ tử nhà phú quý như vậy mà tình cảm với mình vẫn không hề đổi thay, đúng là một sự bất ngờ, đáng quý đáng trọng.

Vì thế, y càng trân trọng Luyến Luyến.

Càng không nỡ rời xa nàng.

Còn người hôm nay đến thăm Luyến Luyến, tên là Tiểu Trân.

Tiểu Trân ở khá xa, nên hiếm khi đến thăm Luyến Luyến, mấy lần trước, nếu không phải cùng Tập nhị thiếu gia của Tập gia trang đến Võ Công huyện thì cũng là cùng Tập gia tiểu thư Tập Mai Hồng vào trú trong Mộng Sơn Tiểu Trúc. Trang Hoài Phi mới gặp Tiểu Trân hai ba lần trên bàn ăn, trong hoa viên, nhưng ấn tượng với nàng lại vô cùng tốt.

Tiểu Trân lúc nào cũng lặng lẽ một mình, nếu không thì cũng nép phía sau người cùng đến, không hề có ý biểu hiện mình, thậm chí là chỉ mong không ai để ý đến mình là tốt nhất.

Trang Hoài Phi đặc biệt để ý đến nàng, trái lại với vẻ đẹp yếu ớt như hạt sương mai, mỗi khi phải đối mặt với chuyện gì khó khăn, Tiểu Trân lại tỏ ra vô cùng đặc thế, tài giỏi.

Y được biết, sự đánh giá của Tiểu Trân và Sa Lăng Thi về y hoàn toàn khác biệt.

Sa Lăng Thi chê Trang Hoài Phi xuất thân chợ búa, không thể lên cao, vừa không có công danh, lại chẳng có tiền của, thô lỗ bất văn, dùng chân thay tay. Có lần, y đưa cho Sa Lăng Thi một ly trà, bị nàng ta chê là “tay đầy mùi máu tanh”.

Sa Lăng Thi từng ra sức khuyên Luyến Luyến đừng gả cho y. Nói nàng bị y mê hoặc. Tất nhiên, bất kể là công hay tư, vì bản thân nàng ta hay vì huynh trưởng, Sa Lăng Thi cũng đều không thể nói tốt cho Trang Hoài Phi trước mặt Luyến Luyến được.

Tiểu Trân thì khác.

Không giống.

Nàng cho rằng Trang Hoài Phi:

“là một nam tử không vui vẻ, nhưng lại làm tất cả để khiến cho Luyến Luyến được vui vẻ”, lại nói “nếu có thể bộc lộ tài năng, thành tựu ít nhất cũng phải hơn hiện nay mười lần”, nàng còn cười hì hì thêm một câu: “Còn chưa hết đâu!”. Rồi lại nói y “thời cơ chưa tới, hoài bão lại cao, tài năng đã có, chỉ đợi thời thế ...”.

Trang Hoài Phi cảm thấy rất vừa ý.

Cảm thấy vị tiểu cô nương này rất hiểu mình.

Lúc đó, y từng thăm dò về vị cô nương này, biết được nàng là bằng hữu của Tập gia trang Tập nhị công tử, có lẽ cũng chỉ nay mai, vị cô nương băng tuyết thông minh này sẽ trở thành Tập nhị thiếu phu nhân cũng nên.

Bởi vì có hảo cảm với vị cô nương này, nên y cũng để ý đến nàng, lo lắng nàng bị người ta ức hiếp. Người tốt đều không nên bị người khác ức hiếp, huống hồ lại là một vị cô nương vừa xinh đẹp vừa thiện lương như Tiểu Trân.

Y cũng hi vọng nàng có thể gả cho một người tốt, có có chốn để gửi gắm.

Có điều y không cảm thấy Tập Thu Nhai thích hợp với nàng, đám công tử nhà quyền quý này chưa từng trải qua kiếp nạn, chưa hiểu gì là gió sương lạnh lẽo, rõ ràng chỉ là ý ghẹo liễu vờn hoa, lại nói là phong lưu quý phái, nữ tử chung tình nhu thuận như Tiểu Trân, nếu phải ở cùng hạng công tử lựa là này, chỉ sợ quá nửa là không có kết cục tốt.

Gần đây y lại nghe Luyến Luyến nói:

Tiểu Trân đã không ở cùng với Tập nhị công tử nữa rồi.

Vậy thì tốt.

Trang Hoài Phi cũng thay Tiểu Trân thở phào nhẹ nhõm.

Có điều Luyến Luyến cũng biểu thị:

Trái tim Tiểu Trân đã thuộc về người khác, đó là một vị đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, tài giỏi hơn người.

Ai có phúc khí như vậy chứ?

Trang Hoài Phi không khỏi có chút hiếu kỳ, ngoài hiếu kỳ ra, dường như còn có chút gì đó khác nữa. Y từng tự hỏi bản thân mình:

Nếu như chưa được Tạ Luyến Luyến để mắt, liệu y có theo đuổi vị cô nương xinh đẹp lại hiểu lòng người này hay không?

Không biết.

Nếu vị tiểu cô nương này còn chưa có ý trung nhân, liệu y có tiếp cận nàng hay không?

Có lẽ ...

Trang Hoài Phi không nghĩ tiếp nữa.

Y đã hơn bốn mươi tuổi rồi, đã sống nửa đời phong vũ triền miên, chỉ cần có được Luyến Luyến, y đã mãn nguyện lắm rồi.

Y đi khắp thiên sơn vạn thủy, người chưa lão, nhưng tâm y đã lão.

Lần này y lại gặp lại Tiểu Trân.

Dường như nàng hơi khác so với trước đây.

Rốt cuộc là khác gì, khác ở đâu, khác thế nào?

Nhất thời y cũng không nói ra được.

Nói không ra.

“Trang gia!” Tiểu Trân mỉm cười với Trang Hoài Phi:

“Ngài đang có việc?”.

Nụ cười đó của nàng phẳng phất như hoa rơi xuống đất biến thành hồ điệp, quay trở lại đậu trên cành khô. Ít nhất cũng làm người ta cảm thấy ngọt ngào.

“Tiểu Trân cô nương!” Trang Hoài Phi trả lời:

“Không có, không có, cô nương cứ nói chuyện với Luyến Luyến đi!”.

Nữ nhi lúc nào cũng có rất nhiều chuyện để nói với nhau.

Trong phòng có Luyến Luyến, Tiểu Trân, cô cô, còn có cả Sa Lãng Thi nữa. Sau lưng Sa Lãng Thi còn có một hộ vệ cận thân, cũng là bảo tiêu của nàng ta, tên là Sa Hà Phấn, là một phụ nhân lực lưỡng, rắn chắc, vì thế Trang Hoài Phi liền “biết điều” mà đi ra tìm Hồng Miêu.

Y vốn có chuyện cần thương lượng với Hồng Miêu.

Y vừa mới bước ra khỏi cửa, Sa Lãng Thi đã nhân lúc cô cô đang hỏi chuyện Tiểu Trân, le lưỡi nói với Luyến Luyến:

“Tỷ xem, tỷ xem đấy, nam nhân này bước vào chỉ chào hỏi có Tiểu Trân, quên cả chúng ta rồi. Muội thấy chỉ sợ cả tỷ hân cũng chẳng coi vào đâu đâu ...”.

Luyến Luyến cười cười nói:

“Làm gì có chuyện đó!”.

“Tỷ thấy đấy, chưa gả cho hân mà đã thế”. Sa Lãng Thi tỏ vẻ đau xót nói:

“Gả rồi thì còn thế nào?”.

Tiểu Trân chột hỏi:

“Thế nào là thế nào?”.

. . . Tiiieuuầầầầ nhanânânâ vo â đầầầầầầầ Hồng Miêu tên thật là Hạ Nhất Khiêu, y là bộ hạ rất đặc lực, đồng thời cũng rất được tín nhiệm của Trang Hoài Phi. Còn về tại sao y có ngoại hiệu Hồng Miêu, thì rất ít người hay biết.

Hồng Miêu đã tới, thông tay đứng bên cạnh Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi vừa ra khỏi khuê phòng của Luyến Luyến, thì đã thấy Hồng Miêu đứng đợi sẵn bên ngoài. Thấy y, Hồng Miêu liền gọi:

“Lão đại!”.

Trang Hoài Phi trầm giọng:

“Người đã đến chưa?”.

Hồng Miêu gật đầu:

“Đến rồi!”.

Họ Trang khê cau mày, mỗi lần y chỉ khê cau mày rồi lại giãn ra ngay, nhưng vết nhăn thì phải lưu lại một lúc rồi mới biến mất:

“Nam hay nữ?”.

Hồng Miêu đáp:

“Nam, nữ còn chưa đến”.

Trang Hoài Phi hỏi:

“Mấy người?”.

Hồng Miêu:

“Ba!”.

Trang:

“Hai người còn lại là ai?”.

Miêu:

“Một nữ tỳ, một bảo tiêu”.

Trang:

“người đang ở đâu?”.

Miêu:

“Đang ở Hữu Tác Vi Phường của lão đại”.

Hữu Tác Vi Phường nằm ở phía Tây Nam của Mộng Sơn Tiểu Trúc, có năm sáu gian phòng, đối diện với khuê phòng của Tạ Luyến Luyến. Tạ Mộng Sơn muốn biểu thị sự tín nhiệm với Trang Hoài Phi, đồng thời cũng biết được y là một hiếu tử, nên đã đón mẫu tử y đến Mộng Sơn Tiểu Trúc cư trú, thời gian dài lâu, nơi này liền trở thành nơi Trang Hoài Phi hội họp thuộc hạ, điều động công việc, tự đặt tên là “Hữu Tác Vi Phường” ngụ ý “có làm việc mới xứng đáng với Tạ đại nhân”. Xưa nay y rất thích đọc sách, nên đã thu thập không ít cổ thư, số lượng lên tới bảy tám ngàn cuốn. Sách càng nhiều, nhà càng chật, có thể thấy y rất có chí phấn đấu vươn lên. Có người cười y nói:

“Sách sắp chất ngập cả đầu rồi!” Y liền cười cười bảo lại:

“Thư trung tự hữu hoàng kim ốc!” Từ đó, mấy gian phòng chứa sách của y liền được đặt tên là Hoàng Kim Ốc.

Hôm nay, gương mặt Trang Hoài Phi xuất hiện một vẻ trầm trọng hiếm thấy.

Chỉ khi nào gặp phải vụ án cực lớn y mới có thần sắc như vậy.

Không. Trước đây cho dù phải xử lý những vụ án khó khăn nhất, Trang Hoài Phi cũng chưa bao giờ xuất hiện thần sắc như vậy.

Nhưng gần đây, y lại thường có vẻ trầm tư suy nghĩ, thậm chí còn tỏ ra ngây ngẩn xuất thần nữa.

Có người nói thần sắc của kẻ giàu sang phú quý đột nhiên phá sản và thần sắc người nghèo bất ngờ được rường bảo vật không khác nhau là mấy. Trong mắt Hồng Miêu, thần tình của Trang Hoài Phi lúc này chẳng khác gì lúc nhận được sắc phong của hoàng đế thiên tử hay bị Hình điển ngục sứ phán tử hình cả.

“Tạ đại nhân và Đường ty giám đi lúc nào vậy?”.

“Sáng sớm hôm nay”.

“Đến đâu?”.

“Mi huyện”.

“Nghe nói các hảo thủ công môn ở các vùng phụ cận đều tụ tập về đó phải không?”.

“Đúng vậy. Thượng Phong Vân và Đỗ Tiệp đều đã đến cả. Cao Dương Nhất Đắc cũng ở đó”. Đến đây thì Hồng Miêu ngưng lại giây lát, rồi bổ sung thêm:

“Cả Hà Nhĩ Mông họ cũng gọi đến rồi”.

Nghe tới đây, song mục Trang Hoài Phi thoáng lóe lên một tia sát khí.

“Hiện giờ có ai ở đại bản doanh?”.

“Ngài!”.

“Trừ ta ra?”.

“Đỗ lão đại”.

“Hắn đang ở đâu?”.

“Đang chờ lệnh trong nha môn”.

“Tin tức có sai sót gì không?” Nói tới đây, sắc mặt Trang Hoài Phi liền trở nên âm trầm vô định. “Người biết đây, chuyện lần này quan hệ rất lớn”.

“Tin tức chính xác vạn phần”. Hồng Miêu cung kính đáp. “Lão đại biết mà, tiểu nhân không thể nhầm được, làm việc cho lão đại, tiểu nhân không có gan phạm lỗi đâu”.

“Được!” Trang Hoài Phi nghĩ đến một trong những chuyện thống khoái nhất đời mình, sau đó mới ưỡn ngực, cử bộ, buông lại cho Hồng Miêu một câu:

“Ta đến Hữu Tác Vi Phường. Chỗ này giao lại cho người”.

“Vâng!”.

“Còn nữa” Trang Hoài Phi cất bước đi rồi đột nhiên dừng lại, quay đầu nói:

“Người cho rằng tại sao lần này Tạ đại nhân thà gọi lão Hà đi cũng không kêu ta cùng đi đến Mi huyện?”.

“Tiểu nhân không dám nói”.

“Cứ nói đi!”.

“Tiểu nhân nghĩ rằng ... Tạ đại nhân thập phần tín cẩn lão đại. Bây giờ đang là lúc đa sự, Tạ đại nhân và Đường ty giám đều đã rời huyện, lão đại ngài không ở đây trấn thủ đại bản doanh, đại nhân người làm sao yên tâm mà đi cho được?”.

“Nói tiếp đi!”.

” ... ý của tiểu nhân chỉ có chừng đó”.

“Nói. Tiếp. Đi”.

“Thật sự phải nói sao?”.

“Nhiều lời!”.

“Tiểu nhân ...”.

“Cứ nói đi, đừng ngại!”.

“Tiểu nhân ... lấy dạ tiểu nhân, đo lòng quân tử, Tạ đại nhân và Đường đại nhân có lẽ ... có lẽ đã sinh nghi với lão đại!”.

Trang Hoài Phi trầm ngâm.

Y thu liễm tâm thần, lại nhớ đến những chuyện vui vẻ, đắc ý trong quá khứ, rồi mới nói:

“Được, ta đi trước, con thuyền đó phải chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng đến”.

“Vâng. Tiểu nhân nhất định sẽ chú ý chuyện này”.

Thái độ của Hồng Miêu vẫn hết sức cung kính.

Y cứ trước một câu “tiểu nhân”, sau một câu “tiểu nhân” là vì đích thực bản thân y cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn lắm, vận khí cũng không phải quá tốt, võ công càng không hơn được ai. Nhưng chỉ cần y cứ tiếp tục cung kính, tiếp tục cúc cung tận tụy như vậy, có lẽ y sẽ có cơ hội làm một kẻ tiểu nhân “đắc chí” hoặc “có tiền”.

Làm “tiểu nhân” thực ra chẳng có gì không tốt? Đường triều thái phó Lương Sư Thành, tể tướng Sái Kinh rồi cả thượng tướng quân Đồng Quý, tất cả đều chỉ là lũ tiểu nhân đắc chí, đắc thế, đắc quyền, lại được thánh thượng tín sủng mà thôi.

Trang Hoài Phi bước vào Hữu Tác Vi Phường, liền cảm thấy có gì không đúng, không bình thường.

Y nhìn ả nha hoàn đầu tiên. Nha hoàn này là một nữ tử mi thanh mục tú, gương mặt trắng hồng như lá sen, đầu buộc thành hai bím tóc, mỗi khi nói chuyện đều rất hoạt bát, đến độ dường như cả bím tóc cũng có tình cảm.

Y còn nhớ lúc nha hoàn này vui vẻ, cả người đang chịu khổ nhìn xong cũng cảm thấy ngọt ngào, người bị thương sẽ vui vẻ trở lại, người cô độc cũng cảm thấy bên cạnh có một nữ tử dịu dàng bầu bạn ... nhưng lúc này, biểu tình của nữ tử trước mắt y lại như đang cố nén nước mắt. Đại để có lẽ đã phải chịu nhiều khuất tất, đến nỗi vừa nhìn thấy Trang Hoài Phi, nữ tử muốn cười, nhưng lại chảy ra hai hàng lệ nóng, để lại hai vệt dài trên má phẫn.

Đương nhiên Trang Hoài Phi nhận ra nha hoàn này.

Đó là nha hoàn thân cận bên cạnh Ly Ly cô nương.

Tiểu Khứ.

Ngoài ra còn có một tráng hán, mũi sư tử, miệng hùm, thương tích đầy mình, nhưng tráng hán đó vẫn đứng hiên ngang ở đó.

Y nhận ra hán tử này.

Đây là võ tướng Hồ Niên Dã.

Trong nhà còn có một văn sĩ.

Người này để râu mỏng, đầu tóc hơi rối loạn, giữa hai hàng lông mày thấp thoáng nét phong sương.

Cử chỉ của y rất mệt mỏi, cũng rất chậm rãi, thần tình rất chán chường, rất buồn phiền, có một vẻ u uất buồn thối, làm người ta không thể không chú ý.

Cho dù đang trong cảnh thương tang, li loạn, khí chất văn nhã của kẻ đọc sách vẫn còn nguyên đó.

Người này vừa thấy Trang Hoài Phi, thì như trút được gánh nặng, không khỏi thở dài một tiếng.

“Đến rồi hả?”.

Tuy rất quen mặt, nhưng Trang Hoài Phi không nhận ra người này.

. . . Người này xấu xí quá chừng, đối thoại tiếp tục.

Thiết Thủ đến Mi huyện, vừa vào Cao Dương phủ đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Không khí.

Đỗ Tiệm là nhân vật có tiếng ở bộ Hình, ngoại hiệu Thiết Diện Vô Tư, nhưng nhìn bên ngoài y chỉ là một nam tử bình thường thậm chí là có vẻ hơi tầm thường, tướng mạo già nua mà từ ái - đích thực y là cụ nội của năm đứa trẻ. Người khác nói đùa với y:

chưa đầy năm mươi, mà đã “tứ đại đồng đường” rồi. Y liền cười cười đáp lại:

“Mạng ta nó thế”.

Mỗi lần có án tình nghiêm trọng, y thường hay được điều động đến hiệp trợ Thiết Thủ phá án. Lần nào y cũng mỉm cười bảo:

“Ta may mắn”. Bởi vì có Thiết Thủ ở đó, y sẽ không cần phải mạo hiểm, hơn nữa còn chắc chắn sẽ phá được án.

Thượng Phong Vân là tổng bộ đầu tỉnh, ngoại hiệu Lên Trời Hay Xuống Địa Phủ, Ta Bất Thì Người Đứng Hồng Thoát, rất dài, nhưng rất thực tế, bởi vì đó là sự thực. Nghe nói y vốn là một tên phi tặc, khi làm phi tặc, không ai bắt được y, đến khi y làm công sai, đến nơi nào thì nơi ấy không còn phi tặc nữa. Thần sắc y lúc này vô cùng nặng nề, khiến cho gương mặt vốn đã khắc khổ, lại càng thêm râu rĩ nặng nề.

Cao Dương Nhất Đắc bình thường thích đùa cợt người khác, vậy mà hôm nay cũng trầm trọng lạ thường.

Quân sư Tiêu Khê Vũ thì vẫn vậy:

bình thường khi nghe người khác nói chuyện, cho dù là phản đối, y cũng gật đầu lia lịa, cả lúc y nói chuyện, cũng gật đầu không ngớt.

Còn bây giờ, y không nói gì, người khác cũng không nói gì, nhưng y vẫn cứ nhè nhẹ gật đầu một mình.

Tuy rằng y cứ không ngừng gật đầu, nhưng những người ở đây không ai dám coi thường sự tức trí đa mưu của y - ngoại hiệu của y vừa vặn gọi là Túc Trí Đa Mưu.

Tạ Mộng Sơn rất văn nhã, rất thư sinh, nhưng thần thái thì bất động như sơn. Xưa nay y rất ngăn nắp gọn gàng, quần áo ngay ngắn.

Đường Thiên Hải đi cùng với y là một người béo mập kềnh càng, hai mắt tròn như mắt ếch, lồi cả ra ngoài, vừa sáng vừa linh động, ngược hẳn với gương mặt đầy nung núc thịt của y.

Mấy người này đều là hảo thủ, cao thủ, nhân vật có máu mặt trong võ lâm, giang hồ, Lục Phiến Môn, quan trường quân doanh. Địa vị, danh dự, võ công đều danh phù kỳ thực, vậy mà tất cả lại tụ tập về đây, thần sắc người nào cũng vô cùng trầm trọng.

Thiết Thủ vừa đến, bọn họ liền lập tức bắt đầu hội nghị.

Thiết Thủ biết những người này sẽ đến phó hội, nhưng thái độ khẩn trương và nghiêm trọng thế này thì thật bất bình thường.

Từ trước đến nay, những vụ án chàng thụ lý đều bất bình thường.

Đương nhiên, chuyện bình thường, thì đâu đến lượt Thiết Thủ phải nhúng tay?

Tiêu Khê Vũ mở màn nói:

“Hoàng thượng hạ mật chỉ, bảo Thượng Phong Vân đại nhân thông tri chúng ta phải làm thật nghiêm vụ án của Ngô Thiết Dực”.

Chẳng trách mà không khí có vẻ nặng nề đến vậy.

Thiết Thủ nói với Thượng Phong Vân:

“Chuyện này do ai trình lên?”.

Thì ra, Ngô Thiết Dực có đại tướng quân Đồng Quý chống lưng, tuyệt đối không dễ đụng đến, quan viên thông thường đều không ai dám nhúng tay vào chuyện này, cho dù cáo trạng đến kinh sư, chỉ sợ cũng không trình lên nổi.

Thượng Phong Vân chỉ dùng một câu đã giải thích rõ ràng:

“Trong các gia tộc thọ hại, có hai nhà là ngoại thích của hoàng thượng”.

“Chẳng trách”.

Thượng Phong Vân bổ sung:

“Vì thế vụ án này không những phải làm thật nghiêm, mà còn phải làm thật gấp”.

Cao Dương Nhất Đắc tiếp lời:

“Vì vậy, hạ quan mới mời cả Đỗ tiên sinh và Thiết nhị gia và cả Mộng Sơn huynh, Thiên Hải hiền đệ đến đây cùng bàn tính kế sách đối phó họ Ngô”.

Thiết Thủ nói:

“Ngô Thiết Dực đúng là thập ác bất xá, tội không thể tha. Vấn đề là, y có thể chạy về Sơn Tây, hoặc đến kinh sư, không nhất định là sẽ trốn về nơi này”.

Cao Dương Nhất Đắc chỉ cười không đáp, đưa mắt nhìn sư gia.

Tiêu Khê Vũ gật gật đầu nói:

“Y đã đến nơi này”.

Thiết Thủ hỏi tiếp:

“Tiên sinh đã chính mắt nhìn thấy y sao?”.

Tiêu Khê Vũ đáp:

“Không!”.

Nói “không” mà y vẫn cứ gật gật đầu.

Ngữ khí Thiết Thủ hơi có chút nghiêm khắc:

“Chuyện này không phải nhỏ. Nếu Ngô Thiết Dực chạy theo lộ tuyến này, hành động ”bỏ lão thử” sẽ phải tập trung toàn bộ nhân lực về đây, chúng ta làm sao có thể tin một lời suy đoán chưa được xác thực?”.

Tiêu Khê Vũ vẫn gật đầu:

“Tại hạ không nhìn thấy”.

Sau đó một thanh âm vừa khàn khàn thô lỗ vang lên:

“Là tại hạ nghe thấy”.

Mọi người quay mặt lại, người phát thoại là Đường Thiên Hải.

Y nhắc lại:

“Cũng nhìn thấy nữa”.

Y còn bổ sung thêm:

“Chính mắt tại hạ nhìn thấy”.

Tạ Mộng Sơn căng mặt ra, đỏ hồng.

Nhưng y vẫn ngồi vững như núi.

“Nhưng đệ không hề nói cho ta?”.

Y và Đường Thiên Hải cùng nhau quần hạt mọi chuyện quân chính ở Võ Công huyện, qua lại mật thiết, xưa nay hợp tác chặt chẽ, hai người tình như thủ túc, vậy mà chuyện lớn như vậy, Đường Thiên Hải không nói với y trước, lại báo cáo với Cao Dương Nhất Đắc ở huyện bên.

Y đương nhiên là không vui.

Cao Dương Nhất Đắc vội nói:

“Đường lão đệ có nỗi khổ riêng, Tạ huynh xem, có phải y trông giống một trái khổ qua lắm không?”.

Cho dù là lúc này, Cao Dương Nhất Đắc vẫn có thể nói cười hoan hỉ được.

Có điều, mọi người đều không ai cười nổi.

Đường Thiên Hải cười khổ nói:

”Tin tức tại hạ nghe được tuyệt đối có thể tin cậy:

Ngô Thiết Dực đã xuất hiện ở Thiểm Tây”.

Tạ Mộng Sơn cười gằn:

“Thế gian này không có tin tức tuyệt đối đáng tin cậy”.

Y cùng với Đường Thiên Hải tới đây, vốn tưởng rằng có thể là người giải bày tâm phúc, không ngờ họ Đường lại đem tin tức quan trọng nó cho người khác trước. Y đương nhiên không thể vững vàng bất động như khí phách của y được.

Kỳ thực y là một người rất dễ động nộ, có điều, thần tình của y lúc nào cũng giữ được vẻ bất nộ bất hỉ mà thôi.

Đường Thiên Hải nói:

“Nhưng mà người báo tin tức cho đệ, tuyệt đối có thể tin được”.

Mỗi câu nói của y, dường như đều lấy hết sức để hét lên vậy, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán.

Thiết Thủ hỏi:

“Tại sao?”.

Chàng phải hỏi cho đến tận cùng, bởi vì vụ án này không phải chuyện đùa, con “đại lão tử” này không thể không bắt, bởi vậy, tin tức có đáng tin cậy hay không là vô cùng quan trọng.

“Bởi vì tại hạ là người của Thục Trung Đường Môn”. Đường Thiên Hải nhấn giọng nói.

“Thử nghĩ xem, người trong gia tộc của tại hạ liệu có gạt tại hạ không?”.

Mọi người đều ngẩn ra.

Đường Thiên Hải đương nhiên họ “Đường”. Có điều không ai ngờ rằng y lại là người của Thục Trung Đường Môn, hơn nữa cũng không ai ngờ rằng y lại nói ra thân phận của mình giữa chốn đông người thế này. Kỳ thực cũng không có gì là không đúng.

Có ai bảo người của Thục Trung Đường Môn không được làm quan đâu?

Những người ở đây, hầu hết đều biết Ngô Thiết Dực có liên quan dây mơ rễ má với Thục Trung Đường Môn.

Trong những vụ huyết án khiến người ta phẫn nộ mà Ngô Thiết Dực gây ra, có không ít là do người của Đường gia đứng sau chủ sử hoặc tham dự vào. Huyết án Tập gia trang ở Khóa Hồ Giang còn do Đường Thất Kinh trực tiếp thao túng, Đường Thiết Tiêu cao thủ lúc nào cũng ở bên cạnh Ngô Thiết Dực đã từng quyết chiến mấy trận với Thiết Thủ và Lãnh Huyết. Vì vậy, có thể nói, Đường Môn không tránh khỏi có quan hệ với vụ án của Ngô Thiết Dực.

Tất nhiên, Thục Trung Đường Môn lớn như vậy, con cháu nhiều không kể xiết, các chi hệ không đếm xuể, trong đó đương nhiên có người chính kẻ tà, không thể vợ đũa cả nắm được.

Có điều, từ sau khi Ngô Thiết Dực bại tẩu đào vong, quan hệ của Thục Trung Đường Môn với y dường như đã hoàn toàn đứt gãy.

Ngô Thiết Dực mang theo tài sản bỏ trốn, tất cả lợi lộc của Đường Môn biến thành bọt nước, bọn họ tất nhiên cũng muốn bắt được con “đại lão tử” này ngõ hầu truy về số tài sản địch quốc kia.

Về mặt này thì lập trường của Đường Môn nhất trí với quan phủ.

Bọn họ hận Ngô Thiết Dực thấu xương thấu cốt, cho nên hợp tác cũng không phải là chuyện gì bất hợp lý.

Có thể nói như vậy, để rửa mối nhục bị lường gạt, và đoạt lại số tài sản bị mất, chỉ sợ tử đệ Đường Môn còn sốt sắng hơn cả quan phủ nữa.

“Người đầu tiên phát hiện Ngô Thiết Dực trên Thiểm Đạo là Đường Lang, kẻ nổi tiếng với thuật truy tung và khinh công trong nhà tại hạ”. Đường Thiên Hải nói như hét.

Đường Lang, chính là Đường Lang có ngoại hiệu Phi Thiên Đường Lang, những người có mặt ở đây, chưa ai là chưa nghe đến tên y cả.

Thiết Thủ hỏi:

“Hiện giờ y đang ở đâu?”.

Gương mặt Đường Thiên Hải không chút biểu tình, nhưng cơ thịt thì không ngừng co giật:

“Y chết rồi”.

“Làm sao mà chết?”.

“Bị Ngô Thiết Dực giết”. Đường Thiên Hải nói. “Trước khi chết, y đã thông tri với tại hạ, Ngô Thiết Dực đã vào Thiểm Đạo”.

Thiết Thủ đưa mắt nhìn Tiêu Khê Vũ.

Tiêu Khê Vũ vẫn đang gặt gù cái đầu.

Thượng Phong Vân từ nãy vẫn chưa lên tiếng, đột nhiên hỏi:

“Đường lão đệ tin y?”

“Tại sao tại hạ không thể tin y?” Mắt Đường Thiên Hải đỏ ửng lên. “Y là thân đệ đệ của Đường mẫu”.

Thượng Phong Vân vẫn lạnh lùng nói:

“Đường lão đệ tin y, là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng chúng ta dựa vào cái gì mà có thể tin lời y chứ?”

“Y nói các vị có thể không tin”. Đường Thiên Hải phẫn nộ đứng bật dậy:

“Lẽ nào cả Đường Thiên Hải này các vị cũng không tin?”

Y kích động đến nỗi giọng nói cũng khàn hẳn đi.

Thượng Phong Vân không lộ vẻ gì, chỉ điềm đạm nói:

“Có chứng cứ, ta sẽ tin”.

“Tại hạ đã nhìn thấy hấn”. Đường Thiên Hải khàn khàn nói. “Chính mắt tại hạ đã nhìn thấy hấn”.

Mọi người đều tròn mắt lên nhìn y chăm chú.

Cao Dương Nhất Đắc gượng cười:

“Lão đệ ... nhìn thấy hấn?”

“Khi ấy tại hạ đang đi thị sát ở Bảo Kê, nhìn thấy một chiếc thuyền của quan gia, chẳng đèn kết hoa rực rỡ”. Đường Thiên Hải khẽ liếm môi:

“Lúc ấy Đường mẫu đang phải tra xét một vụ tham ô lương thảo, vô ý nhìn thấy trên thuyền có một người đang đứng chỉ chỗ thuộc hạ như muốn bày biện hỉ sự gì đó, dường như là Ngô Thiết Dực tên ...”.

Tạ Mộng Sơn nổi nóng nói:

“Vậy tại sao còn không lập tức bắt hấn lại?”

Đường Thiên Hải lắc đầu:

“Lúc ấy đệ còn chưa biết hấn là khâm phạm triều đình, hơn nữa còn phạm phải tội tày đình như vậy ... lúc ấy đệ chỉ nghe được phong thanh là hấn đang gặp một số phiền phức, bị người ta giá họa, chứ không hay ...”.

“Đường huynh gặp y được bao lâu rồi?”

Đường Thiên Hải đáp:

“Ba ngày”.

Thượng Phong Vân truy vấn:

“Lệnh đệ ngộ hại từ khi nào?”

Cơ mặt Đường Thiên Hải khẽ giật giật:

“Hai ngày trước”.

Thượng Phong Vân hỏi tiếp:

“Vậy từ lúc nào thì Đường huynh biết Ngô Thiết Dực là trọng phạm đào vong?”

Đường Thiên Hải đứng phắt dậy gầm lên:

“Tên khốn kiếp đó, ta phải đập vỡ trứng của hấn mới được! Khi Đường mẫu biết hấn là yếu phạm, cũng chính là lúc lão đệ của ta ngộ nạn!”.

Cao Dương Nhất Đắc khẽ chau mày:

“Đường lão đệ, lão đệ nhận ra Ngô Thiết Dực?”

Đường Thiên Hải gần giọng:

“Hắn? Cho dù có hóa thành tro Đường Thiên Hải này cũng nhận ra được”.

Cao Dương Nhất Đắc nhìn sang phía Tạ Mộng Sơn.

Thượng Phong Vân cũng vậy.

Tạ Mộng Sơn sẽ đằng hắng một tiếng, thả lỏng người ra một chút, rồi lại trở về dáng vẻ ban đầu, nói một cách rõ ràng:

“Đường tướng quân chắc chắn nhận ra Ngô Thiết Dực, hơn nữa còn vô cùng thân quen nữa”.

Ánh mắt Cao Dương Nhất Đắc sáng rực lên:

“Vậy sao? Ý của Mộng Sơn huynh là ...?”

Đường Thiên Hải đỏ bừng mặt, tức giận nói:

“Huynh ...?!”.

Tạ Mộng Sơn vẫn điềm tĩnh nói:

“Chẳng những Đường tướng quân quen thuộc với y, hạ quan cũng vậy. Đại khái khoảng hai ba năm trước, trước khi chuyện này xảy ra, họ Ngô đã từng bảy lần vào Tần Lĩnh, hơn nữa còn ở lại huyện Võ Công. Mọi người là đồng liêu, cũng nói chuyện hợp nhau, nên không khỏi có chút giao tình”.

Y nói như vậy, chẳng những đã chứng thực những điều Đường Thiên Hải nói là sự thật, mà còn nhận lấy một nửa trách nhiệm.

Cao Dương Nhất Đắc nheo nheo mắt, song thủ xoa xoa vào nhau, ôn hòa nói:

“Các vị và y đều là danh sĩ, cao thủ, quan phụ mẫu, từng có qua lại tuyệt đối không phải là chuyện gì bất ngờ. Nghe nói, chỉ trong hai năm, tên chuột già này đã cùng với Trang bộ đầu của quý huyện và mấy vị bộ đầu khác cùng lên Thái Bạch Sơn tới bảy lần phải không?”.

“Hạ quan nghĩ chắc Cao Dương đại nhân đã rõ như lòng bàn tay từ lâu rồi,” Tạ Mộng Sơn thở dài nói:

“Lúc ấy đích thực hạ quan tưởng rằng Ngô Thiết Dực là danh quan trung quân ái quốc, lấy thân đền đáp ơn vua, đầu gối hán là loại hung đồ vô sỉ, tang tận thiên lương đến vậy!”.

Sau đó y nói:

“Giờ đây, mọi người phán đoán lộ tuyến đào vong của họ Ngô, đã vạch vùng Thái Bạch Sơn làm trọng điểm, có thể là đã nghĩ đến chuyện mấy năm gần đây hắn hay tới đây, nói không chừng là đã có bố trí chôn giấu bảo tàng hay lộ tuyến đào tẩu từ trước đúng không?”.

“Tên lão hồ ly Ngô Thiết Dực này cực kỳ狡 hoạt, tự nhiên là phải an bài đường lui và chỗ cất giấu tài vật từ trước, y mới dám ngông cuồng như vậy”. Ngữ khí của Thượng Phong Vân lạnh lùng đến độ gần như tàn khốc. “Nhưng mà cho dù chúng ta biết Đường tướng quân rất quen mặt họ Ngô, nhưng làm sao có thể khẳng định là Đường tướng quân không vì mối thù sát đệ mà nhất thời nóng nảy ...? phải biết rằng con lão thử này có ở vùng này hay không có liên quan rất lớn đến toàn bộ án này đó!”.

Đường Thiên Hải nghe xong, cả người như muốn nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mặt Thượng Phong Vân nói:

“Ngài ... ngài cho rằng Đường mỗ vì báo tư cừu mà nói bừa hay sao?”.

“Đường tướng quân không nói bừa”.

Chỉ nghe có người thở dài, chậm chậm lên tiếng:

“Tên đại ác nhân đó cố ý tổ chức hỉ sự trên thuyền khoa trương thanh thế để che đậy tai mắt của người khác. Chuyện này ta đã điều tra rồi, đích thực là có. Hình dáng của những kẻ này, rất giống với đồng đảng

của họ Ngô, thời gian và địa điểm xuất hiện của chúng cũng rất khớp với thời gian và địa điểm Ngô Thiết Dực thất tung, vì vậy có thể khẳng định Đường tướng quân nói đúng”.

Người vừa lên tiếng là Đỗ Tiệm.

Giọng nói của y rất ôn hòa.

Nhưng rất có phân lượng.

Bởi vì xưa nay y luôn điều tra mọi việc rất kỹ càng.

Hơn nữa còn rất cẩn thận. Hơn nữa, y đã tra rõ từ lâu, và cũng thập phần tỉ mỉ.

Sau đó Đỗ Tiệm chỉ hỏi một câu.

Một câu duy nhất.

“Nhưng tại sao Đường đại nhân không đem chuyện này báo thẳng lên thượng cấp trực tiếp của mình trước, mà phải tốn công lặn lội sang Mi huyện mật cáo với Cao Dương đại nhân?”.

Vấn đề của y, chỉ một câu là đã đủ rồi.

Một câu hỏi trúng trọng tâm.

Nhất kiếm kiến huyết.

Hơn nữa còn vào tận xương.

. . . Sao khônânâng ho namēmēmē tttrrramēmēmē caiùìùìù cho rroiàìàìà ???

Mọi người đều quay sang nhìn Đường Thiên Hải, đến nỗi cái cổ của y (không, cầm, bởi vì y đã béo đến mức cổ và đầu liền sát vào nhau, không phân biệt được đoạn nào với đoạn nào nữa rồi) cũng bạnh ra, tím lại.

Tạ Mộng Sơn khê ho một tiếng.

Y đang đợi câu trả lời của Đường Thiên Hải.

“Tại hạ ...”. Đường Thiên Hải cuối cùng cũng chịu lên tiếng:

“Tại hạ sợ ...”.

“Nói đến chữ ”sợ”, vì quá xấu hổ, nên y ngập ngừng giấy lát rồi mới nói một mạch:

“Tại hạ sợ Tạ đại nhân trở mặt không nhận người, không tin lời Đường mỗ”.

Tạ Mộng Sơn vẫn ho khan.

Đỗ Tiệm chậm rãi hỏi:

“Tại sao Đường tướng quân cho rằng Tạ đại nhân là người như vậy?”.

Lại là một câu hỏi.

Mỗi câu của y đều như một mũi tên, đã thốt ra là phải trúng hồng tâm.

“Tạ đại nhân không phải hạng người ấy!” Đường Thiên Hải nói lớn. “Nhưng ông ấy cũng khó tránh khỏi bảo vệ nữ tể của mình!”.

“Nữ tể?”.

Mọi người đều không rõ Đường Thiên Hải muốn nói đến ai.

“Lão đệ muốn nói tới Trang Hoài Phi? Trang đại bộ đầu?” Cao Dương Nhất Đắc thử thăm dò.

“Bởi vì khi tại hạ nhìn thấy Ngô Thiết Dực ở bến đò Vị Thủy, bên cạnh y còn có một người khác nữa”. Đường Thiên Hải có vẻ đã nói quá nhiều, giọng lạc đi, nhưng không hề vấp vấp:

“Y chính là Trang Hoài Phi”.

Sau đó y còn không quên bổ sung thêm một câu:

“Ai cũng biết Trang đại bổ đầu sắp trở thành nữ tể của Tạ đại nhân tới nơi”.

Tạ Mộng Sơn vẫn cứ ho khan.

Mọi người đều nhìn về phía y.

Thượng Phong Vân nhìn Tạ Mộng Sơn hỏi:

“Tạ đại nhân có điều muốn nói?”.

Tạ Mộng Sơn lại ho khan mấy tiếng.

Đỗ Tiệm nói:

“Tạ đại nhân có bệnh viêm phế quản thì cứ ho một lúc năm trăm cái cho thống khoái đi, chẳng lẽ cứ thế thọt thế thọt thế này cho qua chuyện được hay sao?”.

Y và Tạ Mộng Sơn quen biết đã nhiều năm, có thể xem là lão bằng hữu, cùng trải qua không ít chuyện, vậy mà lúc này vẫn lạnh lùng như băng, truy vấn không chút lưu tình.

“Tạ mỗ không hề hay biết chuyện Ngô Thiết Dực đã tới đây,” Tạ Mộng Sơn gượng cười nói:

“cũng không biết Trang bộ đầu lại đi cùng với hắn”.

Y ngưng lại một chút rồi lại nói:

“Tạ Mộng Sơn này cũng không tin Trang Hoài Phi là loại người đó”.

Thiết Thủ nói:

“Cho dù Trang Hoài Phi và Ngô Thiết Dực đi cùng nhau, cũng chưa chắc là hai người này có cấu kết ... hưởng hờ, lúc đó chắc gì Trang bộ đầu đã biết Ngô Thiết Dực là khâm phạm của triều đình”.

Tạ Mộng Sơn nhìn Thiết Thủ với ánh mắt cảm kích, từ từ nói:

“Có điều, đến giờ ta mới hiểu tại sao Đường tướng quân lại có ý ngăn cản ta không nói mục đích chuyến đi này cho Trang Hoài Phi hay biết. Thì ra là vậy”.

Đường Thiên Hải lại đỏ bừng mặt nói:

“Đệ có lỗi với huynh, chúng ta là đồng liêu, xưa nay đều luôn hợp tác chặt chẽ, nhưng đây là công sự, lại quan hệ đến yếu phạm cùng hung cực ác, đệ không dám tiết lộ phong thanh, đợi đến khi Cao Dương đại nhân tụ hội mọi người về đây họp bàn nghị kế, đệ mới dám nói rõ. Mong huynh chớ trách!”.

Tạ Mộng Sơn thở dài một tiếng nói:

“Đường lão đệ hành sự theo phép công, đâu có lỗi gì với ta”.

Nói thì nói vậy, nhưng những người có mặt vẫn cảm nhận được vẻ không vui của y.

Y lại khê ho khan một tiếng rồi nói:

”Nếu Trang Hoài Phi là đồng đảng của Ngô Thiết Dực, ta cũng sẽ hành sự theo phép công, đại nghĩa diệt thân, quyết không bao che.

Chỉ có điều ...”.

Y chậm rãi nhấn giọng:

“Ta vẫn không tin Trang Hoài Phi có thể làm vậy, nhưng vạn nhất y là đồng bọn với Ngô Thiết Dực thì con ”lão tử” này không dễ đánh đâu. Nói thực lòng, tể huyện thượng võ, cao thủ cũng không ít, nhưng so công phu cước pháp, chỉ sợ không ai địch nổi Trang Hoài Phi đâu”.

Thượng Phong Vân nghe xong, liền cười lên ha hả.

Tiêu Khê Vũ lần này vừa gật đầu, vừa cười khi khi hai tiếng, lúc đầu không gật nữa, y lại cười lên hai tiếng khục khục.

Cao Dương Nhất Đắc cười lớn ba tiếng, nói:

“Mộng Sơn huynh nói vậy, lẽ nào khinh thường dưới trướng ta không còn người nữa?”

Tạ Mộng Sơn vội vàng nói liền mấy tiếng “không dám, không dám!” Chợt nghe Đỗ Tiệm nhấn giọng nói từng chữ một:

“Ta đại nhân nói không sai, võ công của Trang bộ đầu thực sự rất cao, Đỗ mỗ tự thấy mình không phải là đối thủ của y. Nếu một chọi một, chỉ sợ mấy lão già chúng ta không ai địch nổi họ Trang. Cũng may là lần này có Thiết bộ đầu”.

Lời của y xưa nay đều rất có phân lượng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nghe y nói vậy, không ai dám lấy những lời Tạ Mộng Sơn vừa nói ra cười cợt nữa, cũng không dám tự dè bẹp uy phong của chính mình, bèn chuyển qua bàn vào chính sự.

Thiết Thủ đứng dậy nói:

“Hoài Phi huynh là hảo hữu của tại hạ, bên trong chuyện này nhất định có nội tình. Xem ra chuyện không thể chậm trễ được nữa. Giờ tại hạ sẽ lập tức đến Võ Công huyện, hỏi rõ nguyên ủy, nói không chừng y có đầu mối gì đó cũng nên. Muốn bắt được tên ”lão thủ” Ngô Thiết Dực này, chúng ta còn phải nhờ nhiều đến đôi thần cước định giang sơn của Trang bộ đầu đó!”.

“Được lắm!” Tạ Mộng Sơn cũng đẩy ghế đứng lên:

“Chúng ta lập tức khởi trình!”.

Đường Thiên Hải cũng vội vàng đứng dậy, nhưng không biết nên nói gì mới phải.

Cao Dương Nhất Đắc nhìn y, rồi lại nhìn Thiết Thủ, sau đó nhìn Tạ Mộng Sơn rồi mới từ từ nói:

“Ta thấy, họ Ngô đó quá nửa là đã đến vùng này rồi, nếu y đã tới đây, tự nhiên sẽ đến Võ Công huyện trước. Đỗ huynh, Thượng bộ đầu, đành phiền hai vị đi cùng Tạ đại nhân và Thiết bộ gia một chuyến đến Thái Bạch Sơn vậy”.

Thượng Phong Vân vội đứng dậy ôm quyền nói:

“Đây là chức trách của tại hạ, nghĩa bất dung từ. Chuyện này phải lập tức tiến hành, để chậm chỉ e sinh biến”.

Đỗ Tiệm lạnh lùng nói:

“Hiện giờ triều đình đã giáng chỉ xuống, nhất thiết phải trừ họa tận gốc. Thượng lão tổng đả lão hổ, tróc lão thủ, nhất định sẽ lãnh đại công, nếu làm cho thánh thượng vui lòng, thì áo gấm về quê, quang tông diệt tổ là chuyện không cần phải nói”.

Thượng Phong Vân vội xua tay:

“Đỗ huynh nói gì vậy. Thượng mỗ đây cúc cung tận tụy, phụng chỉ hành sự, chỉ biết tận lực mà làm, nào dám cầu công”.

Đỗ Tiệm nói:

“Đỗ mỗ cảm thấy chúng ta nên chia làm hai đường, lấy tĩnh chế động, bàn mưu tính kế cho kỹ rồi mới hành động, không động thì thôi, đã động thì phải cầm tặc tiên cầm vương, trực đảo hoàng long. Trang lão đệ xưa nay đều tận tụy phá án, chính trực ngay thẳng, trách nhiệm nặng nề mà không kêu than lấy một lời, xem ra không đến nỗi là hạng người tự hạ thấp mình cầu kết với gian đảng đâu. Nếu y đứng về phía chúng ta thì việc tróc nã con ”lão thủ” Ngô Thiết Dực này sẽ mười phần chắc chắn.

Tạ đại nhân và y có quan hệ không tầm thường, Thiết nhị gia và y cũng là bằng hữu thâm giao, chi bằng để hai vị đi tìm hiểu trước, không để người tốt bị oan, bức lên Lương Sơn. Nếu địch nhân có thêm một bằng hữu, tức là chúng ta có thêm một địch nhân.

Ngoài ra, chúng ta cần phải phái người đi tìm chiếc hoa thuyền của Ngô Thiết Dực, biết đâu có manh mối gì đó để tìm ra nơi giấu tang vật cướp đoạt được của hắn, đến lúc đó chúng ta hội binh lại, tung một đòn hốt trọn ổ lũ tặc nhân, lúc cần thiết có thể giết không tha. Nói không chừng, con “lão tử” đó vẫn còn ở trên thuyền đó!”.

Thiết Thủ gật đầu:

“Đỗ huynh nói rất phải!”.

Cao Dương Nhất Đắc vẫn hơi do dự:

“Chỉ sợ tặc nhân đã đi trước một bước, liên kết với các thế lực ở Võ Công huyện, mua chuộc được hạng cao thủ như Trang bộ đầu hiệp trợ. Lúc đó thì uy thế sẽ tăng gấp bội, càng khó đối phó hơn”.

“Chuyện đó thì không cần lo”. Đỗ Tiệm thần định khí nhàn nói:

“Đỗ mỗ sớm đã phái người giám thị động tĩnh ở Võ Công huyện rồi, một khi có dị biến, y sẽ đốt đài phong hỏa, dùng pháo hiệu thông báo”.

Lần này thì cả Tạ Mộng Sơn cũng phải tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Nội ứng?”, y gượng cười hỏi:

“Không biết Đỗ tiên sinh đã phái ai đến vậy?”.

Đỗ Tiệm hỏi ngược lại:

“Tạ đại nhân biết để làm gì?”.

Tạ Mộng Sơn biết vị Thiết Diện Vô Tư Đỗ Tiệm này được nội giám đương quyền của hoàng thượng là Mễ công công chống lưng, thân phận không phải tầm thường, nên chỉ đành cười xòa nói:

“Chỉ là muốn biết trước xem ai là người Đỗ tiên sinh an trí để tránh nhất thời thất thủ đắc tội mà thôi”.

Lần này Đỗ Tiệm chỉ nói ba chữ:

“Đỗ Lão Chí”.

Tạ Mộng Sơn “ồ” lên một tiếng. Lần này thì đến lượt Đường Thiên Hải không nén nổi ngạc nhiên thốt:

“Đỗ Lão Chí thường này lưỡi nhác uể oải, lúc nào cũng tự xưng là ”lão tử“, kiêu ngạo tự đại ... thì ra là y ... nhưng người này có thể tin tưởng không?”.

Ngữ khí không giấu nổi vẻ nghi ngờ.

Tiêu Khê Vũ vẫn không ngớt gật đầu, vừa gật đầu vừa nói:

“Đương nhiên là có thể tin. Đỗ tiên sinh còn không tin được, thử hỏi còn ai đáng tin nữa?”.

Đường Thiên Hải vẫn chưa hiểu:

“Tại sao?”.

“Đừng quên là y cũng họ Đỗ!” Tiêu Khê Vũ gật đầu nói:

“Cũng như Đường tướng quân tin tưởng lệnh đệ vậy. Tuyệt đối không thể sai”.

“Xem ra ở khắp tỉnh phủ châu huyện, đều sớm đã có không ít tai mắt của Đỗ tiên sinh rồi”. Cao Dương Nhất Đắc vui vẻ nói:

”Vì vậy mới có câu:

‘nếu muốn Đỗ không biết, trừ phi là đừng làm!’, Đỗ tiên sinh thật không uổng công Mễ công công tài bồi”.

Nghe Cao Dương Nhất Đắc nói vậy, Đỗ Tiệm vội lật đặt đứng dậy ôm quyền, hoảng hốt nói:

“Làm gì có chuyện đó, Cao Dương đại nhân nặng lời rồi, tiểu nhân chỉ là có hoàng mệnh bên mình, không dám sơ suất mà thôi”.

Cao Dương Nhất Đắc cười khi khi nói:

“Không cần phải nghiêm túc như vậy, ta cũng chỉ đùa một chút thôi. Tất cả đều vì ngoại hiệu ”thiết diện” của Đỗ huynh. Xưa nay mọi người đều nói dù Thái Sơn đổ xuống trước mặt Đỗ Tiệm cũng không hề biến sắc hạ quan từng thử nghĩ:

không biết lúc đi tả sắc mặt Đỗ tiên sinh có bất biến hay không?

Vậy nên hôm nay mới thử dùng lời lẽ châm chọc xem thử nét mặt Đỗ huynh thế nào, mong Đỗ huynh thông cảm”.

Cao Dương Nhất Đắc chúc cao quyền trọng lại buông lời trêu chọc như vậy, khiến Đỗ Tiệm nhất thời dở khóc dở cười, không biết phải làm sao.

Chỉ nghe Cao Dương Nhất Đắc phân phó:

“Thương nghị đã xong, Mộng Sơn huynh, nhờ huynh thay hạ quan cùng mọi người bàn tính kế hoạch, chia nhau hành động”.

Tạ Mộng Sơn lộ vẻ khó xử:

“Việc này ...”.

Cao Dương Nhất Đắc nói:

“Huynh đừng khách khí làm gì!”.

Tạ Mộng Sơn khẽ đằng hắng một tiếng:

“Theo lý nên để Đỗ tiên sinh chủ trì đại cục ...”.

Đỗ Tiệm vội vàng nói:

“Hổ thẹn, hổ thẹn, vừa rồi Đỗ mỗ vượt phạm đã bị Cao Dương đại nhân nói cho một trận, đến giờ vẫn còn tự thấy xấu hổ, giờ đây nào dám tái phạm nữa. Tạ đại nhân chớ nên trêu đùa họ Đỗ này nữa”.

Tạ Mộng Sơn lại ho khẽ nói:

“Nếu luận danh phạm, ngoại trừ Cao Dương đại nhân, thử hỏi còn ai bì kịp Thiết nhị bộ đầu? Chi bằng để Du Hạ huynh ra hiệu lệnh thì hơn ...”.

Lần này thì Cao Dương Nhất Đắc nghiêm giọng ngắt lời:

“Mộng Sơn, huynh đừng đùa đẩy làm gì nữa. Việc gấp không thể khách sáo mãi như vậy được. Thiết bộ đầu tuy danh cao nghệ cả, nhưng lại không thông thuộc vùng này, để làm tiên phong, thuyết phục Trang Hoài Phi trước đã, những chuyện còn lại, huynh cứ theo ý mình mà an bài đi”.

Tạ Mộng Sơn vội vàng vâng dạ, không dám đùa đẩy nữa. Tiêu Khê Vũ vẫn không ngừng gật đầu, lẩm bẩm nói một mình:

“Hảo, hảo ... lấy công việc làm trọng phải bắt cho được ác tặc ...”.

Cao Dương Nhất Đắc cười cười thêm một câu:

“Một chuyện khác cũng rất quan trọng, là mang được tang vật về đây”.

Mọi người đều cười ồ lên.

Cười rất lớn.

Cũng rất thoải mái.

Chỉ là càng cười lớn, càng cười thoải mái, thì ánh mắt lại càng lộ vẻ trầm tư, như đang tìm kiếm gì đó, che giấu gì đó.

Cuộc thương nghị lại tiếp tục.

5. Chương 4: Kiến Trên Bể

Y nghĩ rằng người trong Hoàng Kim Ốc là người khác.

Nếu không thì cũng là nàng.

Nhưng trước mắt y, không phải là “người khác” mà cũng chẳng phải “nàng”, mà là một người lạ trông rất quen mặt.

Chắc chắn y chưa từng gặp qua người này.

Nhưng tại sao lại quen đến vậy?

“Phi gia, lần này mong ngài trượng nghĩa xuất thủ”.

Cũng may người kia đã lên tiếng trước.

Vừa lên tiếng, Trang Hoài Phi liền nhận ra ngay.

Nhận ra đối phương là ai.

Người là nam nhân, nhưng thanh âm là của nữ nhân.

Ngữ âm dịu dàng uyển chuyển mà thê lương.

Trang Hoài Phi hít sâu một hơi, khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên:

“Ly Ly cô nương phải không?”.

“Nam nhân” kia khẽ gật đầu.

Cái gì phải đến, thì sẽ đến.

Muốn tránh cũng không tránh được.

Tránh không nổi nữa rồi.

Những gì phải đối mặt, thế nào cũng phải đối mặt.

“Đúng là đã phát án rồi chứ?”.

“Nam tử” vẫn gật đầu, nhưng nước mắt đã chảy dài ra khỏi đôi mắt nhung huyền của nàng.

L Trang Hoài Phi vốn định nói mấy câu cho không khí bớt căng thẳng, nhưng chỉ mấp máy môi rồi lại thôi, làm cho những nếp nhăn trên mặt y lại càng hằn sâu thêm.

“Có thật sự nghiêm trọng như truyền ngôn hay không?”.

“Ít nhất cũng đã kinh động đến Tứ Đại Danh Bộ”.

Vừa nói, “nam tử” vừa không khỏi nức nở nghẹn ngào, hay tay ôm mặt, lệ châu lã chã tuôn rơi:

“Đường Thiết Tiêu, Đường Thất Kinh, Du Trấn Lan, Nhạc Quân ... bọn họ đều hi sinh cả rồi”.

Sau đó nàng khóc òa lên, nói không thành tiếng:

“Muội đã khuyên cha ... ngày này thế nào cũng sẽ đến ... nhưng người không chịu nghe ...giờ nó đã ...”.

Trang Hoài Phi muốn đưa tay ra ôm lấy nàng, nhưng lại rụt tay lại, khẽ liếm môi nói:

“Là đến sớm hơn một chút, nhanh hơn một chút ...”.

“Li Li” đau xót nói:

“Bình bại như núi đổ, tất cả đã mất hết rồi”.

“Lão nhân gia người ...”. Trang Hoài Phi cảm thấy câu hỏi này nặng tựa ngàn cân, nhưng y lại không thể chọn lựa, không thể không hỏi:

” ... vẫn khỏe chứ?”.

“Vẫn khỏe”.

Li Li gượng cười.

Trên mặt vẫn còn dấu lệ.

Nụ cười trong nước mắt, có lẽ còn quyến rũ hơn nụ cười hoan hỉ bội phần.

“Chỉ là đã thọ thương ...”.

”Người nói:

nếu như vừa gặp mặt, trong năm câu nói, Trang đại ca vẫn hỏi xem người có bình yên không”. Nàng nói, mắt ngân ngấn lệ:

“Thì huynh không thay đổi”.

“Ta không thay đổi”.

Trang Hoài Phi cười.

Gần đây rất hiếm khi thấy y cười.

Từ khi nghe được tin “Ngô Thiết Dực có chuyện”, y rất ít cười.

Sau khi biết tin có “hành động bộ lão thử”, hầu như y chưa từng cười.

Mặc kệ.

Chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa đã đến, thì cứ để nó đến đi.

“Xưa nay ta không hề thay đổi”.

“Cha cũng nói rồi”. Li Li không hân hoan như người lạc đường trong đêm tối nhìn thấy ánh đèn, người đang lênh đênh trên biển gặp được thuyền đi qua:

“Dù là lúc có trăm ngàn bộ hạ hay lúc ngộ nạn gặp nguy, người cũng chỉ có thể tin được Vương, Phi hai người”.

Trang Hoài Phi không hề động dung, có điều khi nghe đến hai chữ “Vương, Phi”.

không hiểu sao trong lòng y lại nói đau.

“Ta cũng từng mấy lần ngộ nạn ...”. Y nói:

“Cha muội đã giúp ta ...”.

“Những người được cha muội giúp có đến cả trăm cả ngàn”. Li Li thở dài nói:

“Nhưng bọn họ đều không phải là người có thể nhờ vả lúc khó khăn”.

“Cha muội cũng đâu chỉ giết vài người”. Trang Hoài Phi không hề khách khí:

“Nhưng bọn họ đều không có cơ hội báo cừu”.

“Cha muội khó thoát khỏi kiếp nạn này”. Li Li đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trang Hoài Phi, nhân thân đẹp nhưng lạnh lùng dứt khoát:

“Nhưng muội không thể để người chết. Người chỉ là một kẻ trèo lên cây được, nhưng không xuống được mà thôi”.

“Bất luận thế nào, người cũng là cha muội”.

Khi nói câu này, ánh mắt kiên quyết của nàng trở nên càng quyết liệt hơn.

“Cha muội đáng chết”. Trang Hoài Phi đồng ý:

“Nhưng ta cũng không muốn lão nhân gia phải chết, càng không muốn nhìn thấy người từ trên cao ngã xuống mà chết như vậy”.

“Người là ân sư của ta, đã dạy cho ta không ít điều hay”. Mối Trang Hoài Phi bậm lại. Giờ đây, biểu tình của hai người, một kiên quyết, một quật cường, đều có vẻ như coi cái chết như không. “Người cũng là ân công của ta, cứu mạng của ta và gia mẫu”.

“Vậy thì muội tìm huynh là không sai”.

Li Li hân hoan tựa như đóa hoa sau cơn mưa.

“Nhưng muội đã mặc nhầm y phục”. Trang Hoài Phi nhìn nàng nở một nụ cười giấu cợt. “Cho dù để che tai mắt người khác, cũng không cần phải ăn mặc xấu như vậy.

Nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ”.

Li Li bật cười khúc khích.

Tuy gương mặt đã dị dung, nhưng vẫn có thể thấy sắc ửng hồng.

“Muội sợ huynh trở mặt không nhận người”.

“Không phải ta không nhận người, mà thực sự ta không nhận ra là muội”. Trang Hoài Phi cố gắng làm không khí bớt căng thẳng, xem ra Li Li đến đây đã vất vả lắm rồi.

“Trên đường có người tiếp ứng không?”.

“Không, ai cũng trở mặt không nhận người hết cả!” Ngữ điệu của Li Li cực kỳ bình tĩnh:

“Mà giờ đây, bọn muội đã là lũ chuột qua đường, người người đều muốn đuổi giết, nếu không, muội đâu cần cải trang xấu xí như vậy cho huynh trêu chọc chứ?”.

Trang Hoài Phi lui lại một bước nhỏ, mỉm cười nói:

“Giật thật đấy à?”.

Li Li cười cười:

“Làm gì có”.

Trang Hoài Phi khẽ le le lưỡi:

“Cũng may là hồi đó ta không theo đuổi muội”.

Li Li tròn mắt lên nhìn:

“Tại sao?”.

“Thì ra muội đóng giả nam nhân lại khó coi như vậy!”.

“Phi!” Li Li không hề chịu thiệt:

“Đến lúc làm vợ huynh cả ngày muội sẽ đóng giả làm nam nhân!”.

Hai người đều có ý phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, cố ý tìm những lời nói đùa làm cho đối phương bật cười.

Không ngờ, bên ngoài lại có một bóng người. Nghe tới đây, người đó lặng lẽ nuốt lệ, quay người bỏ đi.

Luyến Luyến.

Hữu Tác Vi Phường có mật đạo, có thể thông thẳng đến Hoàng Kim Ốc.

Ngoại trừ Trang Hoài Phi ra, chỉ còn có Hồng Miêu, Hà Nhĩ Mông biết sự tồn tại của mật đạo này.

Tạ Luyến Luyến đương nhiên là một ngoại lệ.

Trước khi được Tạ Mộng Sơn tán thành, nàng thường dùng mật đạo này để đến gặp Trang Hoài Phi.

Có một người phát hiện ngoài cửa có người, cũng phát hiện đó là Luyến Luyến, phát hiện ra nàng bỏ đi.

Tiểu Khứ.

Tiểu Khứ không lên tiếng.

Ả chỉ nhìn tiểu thư của mình và Trang bộ đầu cười đùa vui vẻ, tựa hồ như không hề biết đến hiểm cảnh đang chờ ở phía trước. Nét mặt ả dường như cũng được phủ lên một áng mây hạnh phúc.

Hạnh phúc vì người khác cảm thấy hạnh phúc.

Vì người khác mà cảm thấy hạnh phúc đương nhiên không giống với mình cảm thấy hạnh phúc, nếu vì người khác mà tranh giành hạnh phúc hay đưa người khác vào hạnh phúc thì sao? Đó có phải là một thứ hạnh phúc?

. . . Giiiá ô sssư ô ômuội llla ø huynh “Xin lỗi!”.

Li Li đột nhiên u uất nói.

Lúc này nàng trông rất tồi tệ, ăn mặc rất khó coi, nhưng không hiểu vì sao, khi Trang Hoài Phi không nhìn nàng, vẻ đẹp yêu kiều diễm lệ thuở trước của nàng lại hiện lên trước mắt. Lạc hoa tuy thê lương, nhưng chỉ có lúc lơ lửng trong không trung, hoa mới toát lên được vẻ đẹp diễm lệ nhất của mình. Tuy bề ngoài rất thảm hại, nhưng vẫn không thể che nổi vẻ đẹp thiên kiều bách mị, tuyệt thế tư dung của nàng.

“Xin lỗi gì?”.

Y cười cười hỏi, cố ý tỏ ra không quan tâm.

“Xin lỗi vì muội đến tìm huynh trong lúc này”. Nàng cúi mặt, nhân lúc vẫn còn thoả dịch dung được nói ra những lời mình muốn nói:

“Đến tìm huynh lúc này, tức là đem phiền phức đến cho huynh”.

” ...”.

Trang Hoài Phi cười rộ lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Vì những điều phụ thân đã gây ra, mà một tiểu thư con nhà quan gia như nàng đã phải mang lòng tự tôn của mình nhún chìm xuống thấp nhất, thấp nhất, xuống đến tận đế giày.

Giày nàng vừa dầy bùn đất lại vừa rách rưới.

Ánh mắt của nàng dừng lại trên mũi giày.

“Giả sử muội là huynh, muội sẽ tránh đi thật xa, càng xa càng tốt”. Li Li nói:

“Nếu huynh muốn làm thế, thì cứ làm đi, muội không hận huynh, nhưng huynh phải cho muội biết, muội sẽ tự đi, huynh không được bán đứng muội và cha”.

Trang Hoài Phi cười cười:

“Ta đang đuổi muội đi hay sao? hử? ”.

Li Li bị y “hử hử” cho mấy tiếng cũng hơi hoảng hốt, trái tim như muối rơi xuống gót hài, chỉ nói:

“Huynh nhất định đang cười nhạo muội đúng không?”.

“Cái gì?”.

Rõ ràng là Trang Hoài Phi không hiểu nàng nói gì.

“Khi ấy, muội đã cự tuyệt hảo ý của huynh”. Ly Ly nói, ánh mắt vẫn dừng lại mũi giày:

“Giờ đây gặp nạn lại đến nhờ huynh giúp đỡ”.

”Trong lòng huynh nhất định đang thầm nhủ:

“Không phải hay sao? Lần này thì báo ứng rồi!” Li Li nhấn giọng nói hết:

“Thực ra trong lòng huynh đang rất thống khoái, rất sung sướng, đang tự nhủ là cũng may là khi đó không lấy một nữ tử đầy phiền phức như muội đúng không? - Huynh nghĩ một gói phiền phức lớn như vậy, không biết ai dám rước về đúng không?”.

Lần này thì Trang Hoài Phi đã hiểu.

Đã hiểu nhưng y cũng chỉ biết nói:

“Muội thật khéo tưởng tượng”.

Y thở dài, đưa tay vỗ vai nàng như đại ca vỗ vai tiểu muội.

“Không nghĩ ngợi lung tung nữa. Ở đây thay đồ tắm rửa đi, lát nữa ta dẫn muội đi gặp đại tẩu”.

Li Li cảm thấy tim hơi thất lại, nhưng bên ngoài vẫn cười cười nói:

“Là Luyện Luyện cô nương phải không? Đại ca thật có phúc khí”.

Trang Hoài Phi có vẻ không chú ý lắm.

Y đang nghĩ đến một vấn đề khác.

Chỉ nghe y hỏi Li Li:

“Ngô đại nhân sẽ tới đây chứ?”.

Li Li hơi do dự, trả lời rất ngập ngừng, mang theo chút ngần ngại bất quyết:

“Có lẽ sẽ tới ... người nói với muội, người sẽ tới”.

“Nhưng nơi này cao thủ như vùn, vô cùng nguy hiểm”. Trang Hoài Phi trầm giọng nói:

“Thực ra không đến thì vẫn hơn”.

“Nhưng ... cha muội phải đào tẩu, người muốn lấy số tài bảo đó”. Li Li nhìn thẳng vào mắt Trang Hoài Phi không chút do dự. Lần này, không hề ngần ngại, hỏi cũng không hề ngập ngừng:

“Số tài bảo đó còn không?” Rồi lại hỏi:

“Huynh có trả cho cha muội không?”.

Vấn đề này rất quan trọng.

Là một vấn đề trí mạng.

Hơn nữa cũng đã từng lấy đi rất nhiều mạng người.

Từ cổ chí kim, đã bao nhiêu anh hùng hào kiệt không qua nổi cửa ải này, kim ngân châu báu, phú khả địch quốc, thử hỏi ai mà không muốn chứ? Cả Ngô Thiết Dực quan cao lộc hậu như thế mà cũng vì nó mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Có ai có thù với tiền đâu?

Ai có thể cự tuyệt được một sự cám dỗ lớn như vậy?

Li Li sợ nhất chính là điều này.

Bởi vì tiền tài có thể biến một chiến sĩ thành một sát thủ, một người tốt biến thành một tên khốn kiếp, một quân tử biến thành tiểu nhân, thậm chí là biến cả một con đường rộng thênh thang thành chạp bẫy thăm thẳm.

Vì vậy Ngô Thiết Dực mới không đến.

Nàng đến trước.

Ít nhất, đi trước một bước, thăm dò rõ thực hư rồi mới tính tiếp.

Nàng luôn cảm thấy cha mình đã đủ quan cao lộc hậu rồi, căn bản không cần ham hố gì số tài sản bất nghĩa đó mà làm ra những chuyện thương thiên hại lý, làm cho sự tình đến nông nỗi này, hà tất phải khổ như vậy. Nhưng hiện giờ thì tình hình hoàn toàn khác.

Hiện giờ cha con nàng đã gặp nạn, đã biết thế nào là cùng đường mạt lộ, thân hữu rời xa. Bọn họ cần số tài sản đó.

Cực kỳ cần.

Vì vậy, nàng phải thay phụ thân tới đây lấy lại những gì vốn thuộc về hai cha con nàng.

Phụ thân nàng xưa nay luôn tín nhiệm con người này.

Nhưng lại không trọng dụng y.

Tín nhiệm và trọng dụng thì không giống nhau.

Tín nhiệm không nhất định là phải trọng dụng.

Cùng đạo lý đó, trọng dụng không chắc gì đã tín nhiệm.

Tín nhiệm, là vì con người y; trọng dụng là vì năng lực của y:

Ngô Thiết Dực cho rằng một người quân tử, hảo nhân thì không nên đến tìm y cùng mình đi cướp bóc, chém giết, làm ra những chuyện thương thiên hại lý.

Đây là phong cách hành sự, thủ pháp xử thế của Ngô Thiết Dực.

Xưa nay y luôn đối xử với Trang Hoài Phi rất tốt.

Rất tôn trọng.

Nhưng chưa một lần y để Trang Hoài Phi tham dự hành động.

Về điểm này thì Li Li cảm thấy rất khó hiểu, nàng từng nhiều lần hỏi cha mình:

“Trang đại ca đáng tin cậy như vậy, tại sao cha không để huynh ấy trực tiếp giúp cha?”.

Ngô Thiết Dực trả lời thế này:

“Nếu vậy, thì sau khi sự thành ta phải hạ sát y, bằng không nhất định sẽ mất y”.

Li Li không hiểu vì sao.

Ngô Thiết Dực liền hỏi nàng:

“Con có phản đối cha làm những chuyện này không?”.

“Con ... con chỉ cảm thấy những chuyện đó không đáng ...”.

“Ta không hỏi lý do, ta chỉ muốn biết lập trường của con”.

“Phải”. Li Li gật đầu:

“Con phản đối”.

“Vậy thì đúng rồi”. Ngô Thiết Dực mỉm cười từ ái giải thích:

”Con là nữ nhi của ta.

Vì thế cho dù con phải đối, phản cảm, không tán thành ta làm vậy, thì con cũng không thể hại ta, cũng không cáo giác với kẻ khác, có đúng không?”.

Li Li khẽ gật đầu.

Nàng thừa nhận Ngô Thiết Dực đã nói đúng.

“Nhưng người khác thì không phải vậy”. Ngô Thiết Dực nói:

“Nếu y cùng hành sự với ta, thì phải được hưởng lợi ích, nếu không, những kẻ có chí khí sớm muộn gì cũng bất mãn, bất phục, những kẻ có dã tâm thì không khỏi có ý đồ muốn quay đầu cắn lại ta một miếng, cả hai loại người này đều đáng giết cả. Không giết, thì sẽ phải chết trong chính thuộc hạ của mình”.

“Đời người là vậy, ta hoài nghi y sẽ như vậy, y cũng hoài nghi ta sẽ làm vậy”. Ngô Thiết Dực bình tâm tĩnh khí nói:

“Tất cả đều khó tránh khỏi nghi ngờ lẫn nhau, sớm muộn gì cũng có tranh chấp”.

“Ta không hi vọng có ngày mình phải chính tay hạ sát Trang Hoài Phi”. Ngô Thiết Dực kết luận:

“Ít nhất là bây giờ ta không muốn vậy. Y rất đặc dụng. Ta vẫn còn chưa lợi dụng y mà”.

Đến giờ Li Li mới hiểu dụng ý của phụ thân nàng.

Cho đến tận lúc này, nàng mới thật sự hiểu được dụng tâm và khả năng tính toán của Ngô Thiết Dực.

Nhưng nàng vẫn không rõ thái độ của Trang Hoài Phi thế nào.

Rốt cuộc y có chịu trả lại cho nàng số tài vật kia hay không?

Khi ấy, Ngô Thiết Dực đã nói:

”Muốn loại người như Trang Hoài Phi quy phục, không nhất thiết phải tốn quá nhiều tiền, không nhất thiết phải phong quan cao tước hậu.

Chỉ cần đối tốt với y một chút, y sẽ nhất định trả món nợ nhân tình đó”.

Ý của Ngô Thiết Dực lúc đó là, muốn Li Li đối “tốt” với Trang Hoài Phi một chút.

Đích thực khi ấy Li Li đã “tốt” với Trang Hoài Phi như cha nàng mong muốn.

Nàng vốn cũng đã có hảo cảm với y. Trước đó, nàng đã từng nghe một số sự tích về kỳ nam tử này, trong đó có một cương một nhu là gây cho nàng ấn tượng sâu sắc nhất.

Trang Hoài Phi vốn là một người độc lập hành sự, độc lai độc vãng. Thuở hàn vi, y đã từng làm hộ viện cho Thái Bình Môn Lương gia. Lúc đó, vừa hay Thái Bình Môn khai chiến với Hạ Tam Lạn Hà gia. Hai bên đều đem hết tinh nhuệ đến Danh Lợi Viên quyết tử chiến một trận. Kết quả, Tứ Phân Bán Đàn Trần Gia Bang thừa cơ tấn công, định tiêu diệt Thái Bình Môn. Lúc ấy, Thái Bình Môn chỉ còn lại hai mươi người già yếu và phụ nữ, căn bản không thể kháng cự. Còn lại năm người có thể chiến đấu:

hai người họ khác, mới nghe phong thanh đã bỏ chạy mất bóng, hai người là tử đệ Lương gia, một bị trúng ám khí chết tại trận, một người vì không chịu nhục đã tự vẫn, chỉ còn lại một mình Trang Hoài Phi.

Lúc đó y mới làm hộ viện ở Thái Bình Môn được bảy ngày.

Nhưng y đã kịp thời bảo những người còn lại đóng hết các cửa trước, cửa sau, cửa sổ. Còn y thì dựa vào một cặp thần cước, chạy từ cửa trước tới cửa sau, cửa sau tới cửa trước, khổ chiến với bảy trăm sáu mươi tư người của Tứ Phân Bán Đàn.

Cứ một người tiến vào, chưa kịp đặt chân qua cửa, thì đã bị y tung cước đá chết.

Bất kể ở góc độ nào, từ phương hướng nào, địch nhân đều có kết cục như nhau.

Trên mái nhà, ở góc tường, thậm chí năm ba người cùng liên kết xông vào, tất cả đều bị y hạ sát.

Cả tòa trang viện rộng lớn, tổng cộng có một trăm lẻ tư gian phòng, hai mươi tư chỗ đình, đường, các, ngoài ra còn có hoa viên, hành lang, nhưng không hề có một địch nhân nào công vào nổi.

Địch nhân còn tưởng rằng Thái Bình Môn đã bố trí cao thủ như vãn ở bên trong.

Kỳ thực chỉ có một mình Trang Hoài Phi mà thôi.

Nhưng cao thủ Thái Bình Môn và Hạ Tam Lạn quyết chiến lưỡng bại câu thương, thương vong lên tới hàng trăm, sau khi trở về phát hiện cơ nghiệp tổ tiên bị kẻ thù tập kích làm cho đổ nát, thẹn quá hóa giận, bèn trút hết lên đầu Trang Hoài Phi, đuổi y ra khỏi trang.

Trang Hoài Phi cũng không lấy đó làm buồn lòng, đi thì đi, thiên nhai đâu thiếu chỗ cho bậc hùng ưng sai cánh.

Khi Thái Bình Môn đuổi y ra khỏi cửa, rốt cuộc cũng đại phát từ bi mà “thương”.

cho y năm mươi lăm lượng bạch ngân, y đã dùng số “tiền công” cứu sống cả nhà lão thiếu của Lương gia đó, để tiếp tục hành khứ giang hồ.

Về sau, Thái Bình Môn cũng mượn chuyện này mà tự cảnh tỉnh, nhân tài liên tiếp xuất hiện, môn chủ dần dần loại bỏ các thói xấu trước đây, cải biến gia quy, đồng thời gia tâm rèn luyện, phát triển sở trường khinh công của bản môn, sau đó đã có nhiều tiến bộ vượt bậc, vượt lên trên rất nhiều bang phái khác trong võ lâm.

. . . Là một mớ đạiiiii ca lla o omotätätä sssư i sssiii nhucicici Một chuyện khác là do Ngô Thiết Dực nói cho Li Li hay.

Có một nữ sát thủ, được Thục Trung Đường Môn ủy thác hạ sát một vị danh bộ không thể cử động được đôi chân. Vị danh bộ đó vốn ở Kinh sư, nhưng vì tra án nên phải đến U Châu. Người của Đường gia bảo muốn nhân cơ hội này để hạ sát người này.

Đây vốn là chuyện chẳng liên quan đến Trang Hoài Phi.

Nhưng nữ sát thủ đó trong một lần tình cờ đã “cứu” mẫu thân của Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi từ nhỏ đã mất cha, mẫu thân y ngậm đắng nuốt cay nuôi y lớn thành người. Đến khi Trang Hoài Phi trưởng thành, lão mẫu đã bán thân bất toại, hai mắt bị mù.

Năm đó, Trang Hoài Phi làm sai dịch ở nha môn, thường phải ra ngoài. Châu huyện lại đang có nạn đói, cướp bóc nổi lên khắp nơi. Trang Hoài Phi có thoái công hơn người, có thể hàng phục lũ ác đạo, nên được ban đầu trong nha môn thưởng lương, mua về cho lão mẫu mấy chiếc bánh bao không nhân chống đói qua này, rồi lại lên đường.

Kết quả là lũ chuột to bằng trẻ sơ sinh kéo ra từng đoàn, định cướp miếng bánh trên tay Trang mẫu, về sau còn to gan lớn mật trèo lên người cắn cả vào mặt bà.

Trang mẫu không thể cử động, tưởng rằng sắp bị chết bởi lũ chuột thì vừa hay nữ sát thủ kia đang thăm dò lộ tuyến hạ thủ, đang phi thiềm tẩu bích qua đó, bèn ra tay phóng ám khí hạ sát hết lũ chuột.

Lúc Trang Hoài Phi trở về, nữ sát thủ vẫn còn ở đó chăm sóc Trang mẫu. Sau khi biết được nguyên ủy, Trang Hoài Phi vô cùng cảm kích nữ sát thủ đó.

Về sau hai người kết thành tri kỷ. Nữ sát thủ kia rất đẹp, phong tư diễm lệ, thần thái mê hồn. Còn Trang Hoài Phi lúc đó cũng đang ở tuổi tráng niên khí thịnh.

Có điều, nữ sát thủ vẫn phải đi hành thích vị danh bộ kia.

Trang Hoài Phi khuyên giải không được, đồng thời cũng hiểu được một chuyện:

nếu như nữ sát thủ thay đổi ý định không hành thích vị danh bộ kia, Thục Trung Đường Môn nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu.

Vì vậy, Trang Hoài Phi đã quyết định khiêu chiến nữ sát thủ trước mặt nữ nhân quyền lực nhất Thục Trung Đường Môn, Đường lão nãi nãi. Nữ sát thủ kia phần hận quyết đấu với Trang Hoài Phi, kết quả là bị Đả Thần Thoái đánh bại. Vậy là trách nhiệm “sát danh bộ” được giao cho Trang Hoài Phi chấp hành.

Nữ sát thủ kia cảm thấy Trang Hoài Phi cố ý sỉ nhục nàng, nên đã tức giận bỏ đi, không gặp y nữa.

Có điều, đến cuối cùng, Trang Hoài Phi cũng hành thích thất bại. Nghe nói nguyên nhân chủ yếu là.

Y không hề ám toán, ám kích.

Y lên tiếng xưng danh trước, rồi mới hạ thủ, làm vị danh bộ kia cảnh giác, với khả năng ứng biến và tuyệt kỹ ám khí của vị danh bộ ấy, Trang Hoài Phi muốn đối phó cũng không phải dễ.

Trang Hoài Phi cảm thấy vị danh bộ đó tuyệt đối không nên giết.

Vị danh bộ đó tuy ra tay rất tàn độc, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng xưa nay không hề nhượng bộ ác nhân dù chỉ một bước, đối với thiện nhân lại hết sức giúp đỡ, đối với kẻ xấu thì một lưới bắt gọn, đối với người tốt thì một lòng bảo hộ, trước giờ y đều lấy làm ngưỡng mộ, thực sự không thể tìm được lý do gì để giết y.

Lý do duy nhất, có lẽ chỉ còn lại y không muốn để nữ sát thủ kia chết trong tay Đường lão nãi nãi, hay tang mạng trong tay vị danh bộ kia. Cả hai người đều là tuyệt đỉnh cao thủ ám khí, có lẽ cũng chính vì lý do này, Đường gia bảo mới muốn hạ sát vị danh bộ tàn phế kia.

Kết quả là:

Trang Hoài Phi thất thủ.

Danh bộ không lập tức tróc nã Trang Hoài Phi, mà giao chuyện “thích khách” này cho quan viên địa phương thụ lý. Địa phương quan cũng chỉ ậm ừ cho qua, không hề thực sự quan tâm đến vụ án của Trang Hoài Phi, có lẽ vị danh bộ kia cũng không có ý truy bắt y, bằng không, bất cứ người nào trong số những vị đồng môn danh chấn thiên hạ của chàng cũng là cao thủ tuyệt thế, nếu thật sự muốn liên thủ bắt giết giữa Trang Hoài Phi, chỉ sợ y chạy lên trời cũng khó thoát nổi.

Li Li nghe tới đây, liền bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ với Trang Hoài Phi. Có điều nàng không hỏi Ngô Thiết Dực, rốt cuộc viên quan địa phương kia là ai? Có một số chuyện, không cần hỏi, có những chuyện, không cần phải biết.

Nàng đoán:

Trang Hoài Phi nhất định vì thâm yêu nữ sát thủ, nên mới vì nàng mạo hiểm.

Đáng tiếc là nữ sát thủ kia hiển nhiên không hề biết hảo ý của y.

Nàng cảm thấy nữ sát thủ đó không hề hiểu nam nhân này.

Còn nàng thì chưa gặp y bao giờ.

Nàng cảm thấy nam nhân này rất thú vị.

Nàng muốn gặp y.

Không bao lâu sau khi cha nàng dặn dò “đối tốt với y một chút” thì nàng gặp hán tử đó.

Sau khi gặp y, nàng liền cảm thấy y còn là một kẻ rất nặng tình.

Bởi vì Ngô Thiết Dực đã dặn dò nàng “đối xử tốt với y một chút”. Tuy chỉ “một chút” nhưng cũng đã thành ra chuyện “tốt”.

Mỗi khi nàng phát hiện Trang Hoài Phi có chuyện không vui, thì liền nhảy múa cho y xem.

Có lúc, nàng còn hát cho y nghe.

Qua lại với kẻ làm quan vốn là chuyện rất vô vị, hơn nữa áp lực lại vô cùng lớn, hưởng hồ, Trang Hoài Phi mang trong lòng hoài bão lớn lao, muốn sải cánh tung bay mà không có bầu trời để chao lượn, nhất định là lại càng cảm thấy bị đè nén, bức bách.

Vì vậy, có khi thấy y vừa cỡi bộ y phục công sai xuống, thì đã chau mày nhăn mặt, Li Li liền nói:

“Huynh cười nhiều vào, muội thích huynh cười nhiều hơn”.

Khi nàng nói câu này, bàn tay mềm mại của nàng đang vuốt nhẹ lên tay y.

Trang Hoài Phi lập tức mỉm cười.

Vừa cười vừa nói:

“Tạo chỉ khí công của muội rất có cao”.

Li Li ngạc nhiên, không hiểu y nói gì.

Trang Hoài Phi bật cười nói:

”Khí công của người khác, nếu đủ công lực có thể làm người khác chấn động mà chết, hay bất tỉnh nhân sự, hoặc làm người ta bật khóc vì đau.

Muội thì khác, vừa chạm vào đã khiến người ta bật cười, chỉ sợ trên đời này chỉ có muội là làm nổi.

Li Li cho rằng y đang nói đùa.

Làm bộ khoái, nha sai tuyệt đối không phải là chuyện dễ. “Đó là một công việc khiến người ta cực kỳ khó chịu, là một công việc cực kỳ dơ bẩn”. Trang Hoài Phi nhận ra Li Li “rất có ý” muốn cùng y đi tra án, bèn tìm những chuyện kinh khủng nhất, để nàng tự thấy khó mà “đánh trống lui quân”:

Những chuyện này bao gồm:

làm sao mới cứu được thai phụ đã chết, mổ tử thi nữ cứu hài nhi; kiểm nghiệm thi thể người chết đuối, kết quả bị nước ở xác chết bắn khắp mặt, mùi hôi thối dính trên người phải hai mươi bốn ngày sau mới hết; còn cả chuyện cứu người bị bang hội cắt hết tay chân, ngũ quan mà vẫn không chết, rên rỉ cầu sinh; rồi còn chuyện gặp phải tên sát nhân cuồng ma, đi qua những thi thể đồng liêu bị móc lõi cả lục phủ ngũ tạng ... phải nhìn những người đó giãy giụa trong đau đớn ...

Li Li càng nghe càng muốn nôn ọe.

Sau đó, nàng đặc biệt làm mấy món ăn cho Trang Hoài Phi.

Món ăn nàng làm rất thanh đạm:

đa phần là rau xanh, vừa ngọt vừa thanh, còn có cả mùi thơm của mấy cánh hoa nhài nữa.

Trang Hoài Phi ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao lại làm cho ta mấy món này?”.

“Sợ huynh nhìn thấy nhiều máu tanh, sát tính càng lúc càng thịnh”. Li Li dịu dàng nói:

“Vì vậy huynh nên ăn thanh đạm một chút”.

Trang Hoài Phi rất cảm động.

Y có một cảm giác rất lạ.

Cảm giác “nhà”.

Thông thường. Một nam tử, hề có thứ cảm giác này, thì không dễ gì thu lại được.

Không chỉ là nam tử, cả những nhân cũng vậy.

Vấn đề là:

Trang Hoài Phi biểu đạt quá sớm.

Có lẽ là quá sớm.

Điều này và rất giống với xuất thủ quá chiêu. Ta xuất thủ công địch, tự nhiên là càng nhanh càng chiếm được tiện nghi, nhưng nếu nhanh quá mức độ, thì có nhanh hơn cũng vô dụng, bởi vì địch nhân căn bản không phát chiêu, thậm chí rất có thể đối phương không phải là địch nhân, mà là bằng hữu.

Hồng chính là hồng ở chỗ đó.

Trước khi Li Li có bất cứ tình cảm nào thâm trọng đến độ không thể thay thế với Trang Hoài Phi, thì nàng đã cảm thấy tình cảm rất thật, rất nồng nhiệt, rất sâu nặng của y với mình.

Chuyện này làm nàng “sợ hãi” bỏ chạy, làm những cảm giác đáng lẽ phải có sau đó “biến mất”.

Nàng trở nên không còn “cảm giác” nữa.

Vậy là chuyện của y và nàng chấm dứt.

Cũng may nàng đã chọn lúc thích hợp để “khéo léo cự tuyệt” Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi là một người thông minh. Đối với sự “cự tuyệt” của nữ nhân, y lại càng miễn cảm.

Hơn nữa còn miễn cảm tới mức nhìn hồ điệp bay là đoán được gần đó có hoa gì đang nở nữa.

Chỉ là y hơi bất cam, bất nguyện:

“Vậy tại sao lại đối tốt với ta như vậy?”.

Li Li vốn không hề có ý “cực tuyệt” y.

Bất cứ nữ nhân nào, cũng không kháng cự nam nhân mà nàng không ghét làm “nô bộc dưới hoa”.

Cho dù không vừa ý lắm, nhưng trước khi chưa tìm được nam tử vừa ý mình, có thêm một vài “y” cũng không phải là chuyện xấu.

Thế nhưng nàng chỉ mới “điều chỉnh” một chút về “khoảng cách”, đối phương đã hiểu hết.

Nàng chỉ đành trả lời:

“Muội cảm thấy huynh rất thân thiết, giống như một vị đại ca ca của muội ... mà thôi”.

Trang Hoài Phi cười.

“Làm đại ca ... đây nếu không phải là mĩa mai, thì là một sự sỉ nhục”. Y nói:

“Có điều, ta rất thích có một muội tử như muội”.

“Hảo muội tử!”.

Từ đó, “quan hệ” của hai người thay đổi, đồng thời kéo dài một khoảng thời gian khá dài.

Cho đến khi Ngô Thiết Dực ngộ nạn.

Cho đến khi nàng đến “cầu” Trang Hoài Phi giúp đỡ.

Đồng thời, nàng hỏi Trang Hoài Phi mấy câu.

Khi hỏi Trang Hoài Phi, Li Li không khỏi nghĩ đến:

nếu như lần đó, nàng không “điều chỉnh khoảng cách”, thay đổi quan hệ, vậy thì lúc này nàng đã không cần phải hỏi những câu đó, cũng không cần đợi Trang Hoài Phi trả lời nữa ...

Không hiểu vì sao, nàng chợt nhớ đến Truy Mệnh.

Nếu như nàng cầu xin Truy Mệnh thả cha nàng một lần nữa, liệu Truy Mệnh có đáp ứng không?

(Tại sao Truy Mệnh phải đáp ứng? Chàng đâu có nợ gì nàng?) (Nàng dựa vào cái gì để đi cầu xin người ta? Chính nàng mới là người mắc nợ cơ mà?) Tại sao lúc này, đối diện với Trang Hoài Phi, nàng lại chỉ nhớ đến Truy Mệnh?

Có lẽ tại vì Trang Hoài Phi và Truy Mệnh có nhiều điểm tương đồng.

Truy Mệnh thường chọc cười người khác, làm người khác vui ... nhưng bản thân chàng lại rất có thể là một hán tử thương tâm.

Nụ cười của chàng hiếm khi xuất phát từ tận đáy lòng.

Còn Trang Hoài Phi - những nếp nhăn trên mặt y dường như lại càng hằn sâu hơn.

Có lẽ là vì:

thời gian y mặt ủ mày chau nhiều hơn thời gian y cười.

Hơn nữa còn nhiều hơn rất nhiều.

Đã gần hai năm nay nàng không gặp y, chỉ nghe được từ miệng cha nàng rằng y sắp được thăng lên làm tổng bộ đầu.

Thực ra, nàng vốn định hỏi y:

”Thế nào? Hai năm nay huynh sống vui vẻ chứ?

Khoái lạc chứ? Tốt chứ?”.

Đối với nam nhân mà mình quan tâm, một nữ tử đại để chỉ muốn biết những điều này.

Nhưng nàng không hỏi.

Mà lại hỏi:

“Số tài bảo đó còn không?”.

“Huynh có trả cho cha muội không?”.

Vạn nhất câu trả lời của y là “không”, nàng sẽ làm thế nào?

Ở đây đều là người của y.

Chỗ này là địa bàn của y.

Cha nàng đã trở thành “con chuột qua đường”, còn nàng với Tiểu Khứ tự nhiên cũng biến thành “chó nhà có tang”.

Nếu y đáp một chữ “không”, thậm chí là không đáp, chỉ khẽ lắc đầu, thì cũng không ai làm gì được y hết.

Y hoàn toàn có thể “báo cừu”.

Vấn đề là:

liệu y có báo cừu hay không?

Trước khi biết được đáp án, nàng cảm thấy hơi băn khoăn:

tại sao cha lại phái mình đến “câu” Trang Hoài Phi?

Tâm trạng khi đi “câu xin” người khác, tựa như con kiến trên mặt băng vậy.

Một nữ tử xinh đẹp vốn không nên gặp nạn, một khi gặp nạn, sắc đẹp sẽ trở thành bùa hộ mệnh của nàng, đồng thời cũng rất dễ trở thành gánh nặng của nàng.

. . . Chưa chắc các chuyên nhân gười tta cunonon g lllamomom đượccici “Muội nghi ngờ ta?”.

“Muội chỉ muốn hỏi cho rõ”.

“Nếu ta không có ý định trả lại cho cha muội, muội cũng không gặp được ta thế này đâu”.

Li Li chỉ cảm thấy cổ họng nóng bừng, chỉ muốn phủ phục lên bờ vai kia khóc một trận thật lớn. Đây là sự thật. Có điều Trang Hoài Phi đã có Luyện Luyện. Đó cũng là sự thật. Nhưng y vẫn đồng ý trả số tài bảo (một số rất lớn) trả lại cho cha con nàng. Đó càng là sự thật hơn.

Nàng cảm thấy y rất có tình có nghĩa, đây lại càng là sự thật. Cho dù nàng vẫn không hiểu rõ lắm:

”Đây là tình là nghĩa? Là đối với nàng hay đối với cha nàng?

“Lệnh tôn đại nhân đã yên tâm giao đồ cho ta giữ”. Gương mặt Trang Hoài Phi không chút biểu tình, tựa hồ như đó không phải là gương mặt của y vậy:

“Đến khi người cần, đương nhiên ta sẽ vật quy nguyên chủ”.

Sau đó y khẽ nhếch môi, cười cười nói:

“Đó vốn là đồ vật của cha nàng”.

“Những chuyện cha muội muốn ta làm, ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, bây giờ khắp nơi đều rất nguy hiểm, chưa chắc ta đã làm được, nhưng ta sẽ tận hết sức để làm cho xong”. Trang Hoài Phi đưa tay vuốt vuốt lên đùi phải, cả người nghiêng hẳn sang trái, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự ổn định của giọng nói:

“Tình hình hiện nay rất nghiêm trọng. Chuyện của lệnh tôn triều đình đã có thông tri xuống vùng này. Cao Dương Nhất Đắc đại nhân là một nhân vật rất lợi hại, sư gia Tiêu Khê Vũ của y lại càng phiền phức hơn”. Y vỗ nhẹ lên đùi mình:

“Hôm nay bọn họ đang hội họp ở Mi huyện, có lẽ là đang thương lượng việc bắt lệnh tôn đại nhân - bọn họ không hề mời ta. Chuyện này rất không bình thường”.

“Ý của huynh là ...”. Nàng rất chú trọng đến điểm này:

“Bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ huynh?”.

“Cũng chưa chắc”. Trang Hoài Phi vẫn đưa tay xoa bóp các huyết đạo trên đùi mình:

“Có điều, nếu có hành động gì, thì phải thật nhanh”.

“Muội cũng biết tình hình khẩn bách”. Li Li cúi đầu, hai hàng lông mi khẽ chớp chớp:

“Khi ở Vị Thủy, bọn muội đã gặp phải Phi Thiên Đường Lang”.

Trang Hoài Phi thoáng lộ vẻ ngạc nhiên:

“Đường Lang? Kẻ này là một nhân vật rất khó dây vào, hẳn là huynh đệ của Đường Thiên Hải, con người rất háo sắc”.

Li Li nhoẻn miệng cười:

“Chính vì y quá háo sắc, nên mới để muội thu thập”.

Trang Hoài Phi ngẩn người ra trong giây lát:

“Giết rồi?”.

Ngữ âm của Li Li hết sức dịu dàng nhu thuận:

“Chết rồi!”.

Trang Hoài Phi lại trầm mặc một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu lên nói:

“Vậy thì phải càng nhanh càng tốt. Đường Thiên Hải là kẻ khí độ hẹp hòi, có cừu tất báo, chỉ cần phát hiện muội ở đây, nhất định hắn sẽ đeo bám đến cùng”.

Li Li ngẩng đầu lên nhìn Trang Hoài Phi. Bất kể nàng hóa trang thế nào, cảnh ngộ khó khăn thế nào, cũng không thể che giấu được ánh mắt diêm lệ tuyệt trần của nàng.

“Khi nào huynh giao thứ đó cho muội?”.

“Bao giờ thì lệnh tôn đến?”.

“Người ... huynh không cần đợi nữa. Huynh cứ giao trước cho muội cũng được”.

“Việc này ...”. Trang Hoài Phi hơi do dự, rồi lập tức nói:

“Ngày ấy, khi Ngô đại nhân ủy thác ta làm chuyện này, đích thực đã nói ngoại trừ người thì muội cũng có thể lấy sổ kim ngân tài bảo đó. Còn những người khác thì tuyệt đối không thể”.

”Cha muội sợ rằng đang phải đánh lạc hướng những người truy tung, huynh biết đó.

Truy Mệnh không phải là nhân vật dễ đối phó”.

“Vậy khi nào muội sẽ rời khỏi đây?” Y quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt nàng.

“Đêm dài lắm mộng”. Li Li kiên quyết nói:

“Nhận được là muội lập tức đi ngay”.

Ngữ khí của nàng toát lên vẻ kiên quyết của phái nữ, kiên quyết mà rất mềm mại.

Mềm mại mà kiên quyết.

“Vậy thì tốt”. Trang Hoài Phi vẫn xoa xoa lên đùi mình, nói như đinh đóng cột:

“Sáng sớm mai sẽ làm, quyết định như vậy đi!”.

Li Li lại hỏi:

“Chuyện không thể chậm trễ, tại sao không phải là hôm nay?”.

Trang Hoài Phi đưa mắt nhìn ra ngoài, chậm rãi nói:

“Đồ để trên núi. Trời sắp tối tới nơi. Trời tối làm sao có thể lên núi? Lên được núi, làm sao có thể đảm bảo không để mất đồ vật?”.

“Ồ!” Li Li hiểu ra, nhìn theo ánh mắt y ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng có sách.

Khắp phòng đều là mùi sách.

“Huynh vẫn thích đọc sách?”.

“Không có Nhan Như Ngọc thì trong sách vẫn còn Hoàng Kim Ốc mà!” Trang Hoài Phi cười cười nói đùa.

Li Li lườm y một cái, rồi nói:

“Ai bảo huynh không có Nhan Như Ngọc? Không phải huynh vẫn lưu luyến hồng trần không chịu đi đây sao?”.

Sau đó nàng chỉnh giọng nói:

“Cha muội bảo muội hỏi ý huynh, số tài bảo này huynh cũng có phần, trước đó người đã nói, huynh có một phần. Nhưng nếu huynh đồng ý theo cha muội vong mệnh thiên nhai, bảo vệ cho người bình yên qua kiếp nạn, huynh có thể nhận ba hoặc bốn phần. Nếu huynh có thể đi cùng cha con muội, thì là tốt nhất”.

Trang Hoài Phi vẫn nhìn ra cửa sổ.

Dãy núi như tan biến vào hư vô.

Như một người khổng lồ đã đứng đó từ thuở khai thiên lập địa. Núi vẫn đứng đó bất động, nhưng sơn ý thì tràn ngập khắp thiên địa.

Li Li không đợi y trả lời, đã tiếp tục nói:

“Huynh có biết tại sao trước khi yêu cầu huynh trả lại số kim ngân tài bảo đó, muội không hỏi huynh câu vừa rồi không?”.

Trang Hoài Phi chấp tay sau lưng, quay đầu lại hỏi:

“Tại sao?”.

“Bởi vì muội biết nhất định huynh sẽ không nhận lời”. Li Li nói, giọng nói rất lạ, rất đặc biệt:

“Huynh đã có Luyến Luyến cô nương, vì vậy huynh sẽ không rời khỏi đây đâu”. Nàng khẽ cười, rồi lại nói:

“Một nam nhân tốt như huynh, cũng nên có được kết cục tốt như vậy”.

Trang Hoài Phi cắn chặt môi dưới, bàn tay vẫn không ngừng nắn bóp đùi, ánh mắt lại nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ có một cây đại thụ, thoát nhìn có vẻ đầy hoa đỏ, nhưng thực ra chỉ toàn đỏ rực màu lá. Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, mắt Trang Hoài Phi dường như cũng đỏ hồng lên.

Trời như muốn đổ tuyết.

“Nhưng huynh cũng không cần lo lắng. Muội đã nói với cha rồi. Người nói, cho dù huynh không đi, người cũng để lại cho huynh hai phần, để đền đáp công lao giữ báu vật giúp người. Có được số tài vật đó, chỉ cần huynh có thêm may mắn, muốn thành nhất phương chi chủ cũng không phải chuyện khó. Xưa nay huynh đều chí lớn tài cao, có điều chỉ thiếu vài phần vận khí mà thôi”. Li Li vừa đưa tay xoa đi lớp dịch dung trên mặt, vừa giải thích. Lúc này gương mặt nàng đã thành một đồng hàm hồ, không phân biệt được chỗ nào mới là chân, chỗ nào mới là giả, phẳng phất dường như chỉ có thanh âm mới là chân thực:

“Sau chuyện này, chúng ta ai đi đường nấy, không ai nợ ai nữa”.

Trời muốn đổ tuyết mà không đổ xuống.

Trang Hoài Phi muốn nói rồi lại ngập ngừng rút lại.

Y đương nhiên hiểu được ý Li Li muốn nói gì.

Y vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Cuối cùng, y chỉ nói:

“Có lẽ, muội đoán đúng. Muội mau đi rửa mặt đi, rửa hết đồ dịch dung. Hôm nay muội hãy ở cùng với Luyện Luyện, Tiểu Trân, Sa cô nương và cô cô, bọn họ đều không biết nội tình, vạn nhất có người đến gây phiền phức cũng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ. Những chuyện còn lại hãy để ta ứng phó”.

Li Li rất không thích câu trả lời vô cảm của y. Nàng rất muốn tìm chuyện gì để châm chọc y một phen, để chứng thực y vẫn là y của trước kia, ít nhất, y vẫn còn là một hán tử có huyết tính:

”Muội nhìn ra, chân của huynh có gì đó không ổn. Cha nói:

chân phải huynh đã thọ thương, hơn nữa còn thọ thương rất nặng”. Nàng lạnh lùng nói:

“Kỳ thực, cho dù huynh có muốn, chỉ sợ cũng vô lực. Thiên sơn vạn thủy nan hành ...”.

Y đột nhiên quay người lại, đột nhiên nói:

“Chân ta còn chưa gãy. Ta không muốn đi cùng muội và Ngô đại nhân là bởi vì ta là bộ đầu, các người là đào phạm. Ta không bắt các người, là vì Ngô đại nhân. Ta nợ ân tình của người. Ta được ủy thác bảo quản đồ vật của người, ta không biết là thứ gì, ta cũng mặc kệ đó là thứ gì, ta sẽ trả lại cho đại nhân, nhưng sẽ không nhận sự báo đáp đó”.

Ngữ âm của y giống như một trận tuyết, chưa đến nơi đã kết thành băng:

“Kỳ thực muội không cần nói với ta đó là gì, đáng giá bao nhiêu tiền, ta không cần. Ta chỉ phụ trách giao lại cho muội. Muội cũng không cần kích ta, ta không tin vào vận khí, ta chỉ tin vào bản thân mình. Có lẽ, không có vận khí cũng là một thứ vận khí. Ba mươi năm cũng chỉ bất quá là một cái búng tay mà thôi, vốn muốn là thần tiên quá hải, giờ lại thành tiểu quỷ lên bờ, vậy thì sao chứ? Ta nói giúp muội, thì nhất định sẽ giúp muội. Ta đi hay ở do ta quyết định, muội có kích ta cũng vô dụng”.

Li Li tức giận đến nổi nhất thời không nói được gì.

Tiểu Khử đứng bên cạnh lên tiếng:

“Trang gia ... ngài thay đổi nhiều quá, thật khiến tiểu thư nhà chúng tôi thất vọng”.

Hô Niên Dã cũng tức giận trợn đôi mắt báo lên nhìn Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi lạnh lùng nói:

“Tìm ta đã chìm xuống đáy biển rồi”.

Li Li cuối cùng đã hoàn toàn hiểu được ý của y.

Nhân tình vẫn còn, chỉ bất quá không phải là tình nhân mà thôi.

“Vậy được”. Li Li quay sang nói với Tiểu Khử và Hô Niên Dã:

“Chúng ta đi thôi!”.

Trang Hoài Phi chau mày nói:

“Đi đâu?”.

Li Li lấy chiếc khăn ướt do Tiểu Khử đưa cho lau mặt, rồi nói:

“Bọn muội khác có chỗ đi, không làm phiền huynh nữa”.

Trang Hoài Phi lo lắng nói:

“Bên ngoài rất nguy hiểm, bọn muội cứ đi như vậy, chỉ sợ ...”.

“Chính vì bên ngoài rất nguy hiểm”. Li Li đón lấy tấm sa che mặt từ tay Tiểu Khử, kiên quyết nói:

“Bọn muội không muốn liên lụy đến huynh, vì vậy càng phải đi ... huynh yên tâm, bọn muội có thể đến, tự nhiên cũng có thể đi”.

Trang Hoài Phi âm ừ một tiếng:

“Ta không giữ được muối sao?”.

Li Li đã dùng tấm sa che gần kín gương mặt ngọc, lạnh lùng nói:

“Tâm muối đã vô tình, ý đã lạnh tựa băng”.

Trang Hoài Phi biết nàng đang đáp trả những lời mình vừa nói ban nãy, biết nàng đang giận mình, có muốn cãi cũng không cãi nổi, bèn nói:

“Muối hãy cẩn thận một chút”.

“Đa tạ!” Li Li vẫy tay, Tiểu Khử và Hô Niên Dã liền đi theo nàng ra ngoài. “Sáng mai bọn muối sẽ đến lấy lại thứ thuộc về cha muối”.

Trước khi ra đến cửa, Li Li đảo mắt một vòng nhìn những thư tịch chất đầy khắp nhà, chậm rãi nói:

“Hiếm có người nào ham đọc sách như huynh, Hoàng Kim Ốc này để cho huynh với Nhan Như Ngọc của huynh tương tự đi, muối không muốn làm phiền hai người”.

“Làm phiền huynh rồi!”.

Trước khi đi, nàng còn buông lại một câu khách khí.

Thế nhưng, dưới ánh tà huy rực rỡ, Trang Hoài Phi vẫn kịp liếc nhìn dung nhan sau khi đã tẩy dịch dung của nàng, gương mặt tựa một đóa phù dung nổi trên mặt nước, khóe mắt long lanh ngấn lệ.

Trang Hoài Phi chợt bồi hồi cảm xúc.

Nhớ lại năm xưa.

6. Chương 5: Cá Trên Bờ

Li Li vừa mới đi, y đã gật gật đầu, vẫy vẫy tay.

Vừa vẫy tay, người đã đến.

Là Hồng Miêu.

Bước chân của y rất nhẹ, còn nhẹ hơn cả chân mèo.

“Thuyền chuẩn bị xong chưa?”.

“Xong rồi!”.

“Vậy thì tốt. Người đi theo, bảo vệ họ”.

Hồng Miêu biết Trang Hoài Phi nói tới Li Li.

Nhưng thái độ của y có vẻ bất bình thường, không lập tức động thân.

“Hả?”.

“Bọn họ quay lại rồi”.

“Ai?”.

“Tạ đại nhân, Đường giám quân, bọn họ mời lão đại đến Ngu Hàng nói chuyện”.

“Ngu Hàng” là nơi ngày thường Tạ Mộng Sơn nghỉ ngơi và luyện công, ở đó có rất nhiều ang nuôi cá.

Các loại cá khác nhau.

Cũng giống như Hữu Tác Vi Phường của Trang Hoài Phi có đủ các loại sách vậy.

Tạ Mộng Sơn thích cá.

Y nuôi rất nhiều cá.

Ngư Hàng là trọng địa của y.

“Còn nữa, ...”. Hồng Miêu bồi thêm một câu:

“Y cũng đến rồi!”.

“Y?”.

“Thiết Thủ”.

“Y!”.

“Ngoài ra, lão Hà cũng trở về với họ”.

Sau đó Hồng Miêu ghé miệng sát tai Trang Hoài Phi, thì thầm mấy câu.

Gương mặt Trang Hoài Phi biến đổi, giống như một chiếc màn thầu đã bỏ ra ngoài ba ngày ba đêm.

Nói xong, Hồng Miêu khom người nói:

“Tiểu nhân đi đây”.

“Gọi Lô Di, Lô Dục cùng đi, nhiều người dễ làm việc hơn”. Trang Hoài Phi dặn dò:

“Nhất định phải bảo vệ Li Li, không được để xảy ra sơ sót gì”.

“Vâng!”.

“Chúng ta y kế hành sự”.

“Vâng!”.

Hồng Miêu đi ra, Trang Hoài Phi trở lại Hoàng Kim Ốc, lấy ra mấy bọc đồ, bình thuốc, nhét vào ống tay áo, đang định ra cửa thì chợt thấy một người đi về phía y.

Người này thực ra cũng không cao lớn lắm, nhưng khi y bước đi, người ta có cảm giác như là một trái núi đang chuyển động vậy.

Trang Hoài Phi nhếch mép cười:

“Là huynh?”.

Hán tử kia cũng cười:

“Là huynh?”.

Trang Hoài Phi nói:

“Rất cuộc thì huynh vẫn đến!”.

Hán tử nói:

“Huynh ở đây, làm sao ta có thể không đến chứ?”.

Nụ cười của Trang Hoài Phi có vẻ hơi gượng gạo:

“Huynh vì ta mà đến?”.

Hán tử nói:

“Kỳ thực, ta bị Tạ đại nhân, Đường đại nhân kéo đến đây. Ta đến, là để tìm huynh, nhưng cũng không phải chỉ vì huynh ...”.

Hán tử này chính là danh bộ Thiết Thủ.

Chàng đang định nói tiếp cho hết lời.

Chàng còn phải đi gặp Tiểu Trân nữa ...

Nhưng Trang Hoài Phi đã đột nhiên nghiêm mặt nói:

“Vậy thì huynh đến là để bắt ta phải không?”.

Thiết Thủ ngăn người:

“Huynh biết cả rồi?”.

Thiết Thủ hoàn toàn không ngờ vừa gặp mặt, Trang Hoài Phi đã nói trắng ra dụng ý đến đây của chàng. Chàng vốn định tính toán làm sao nói rõ nguyên ủy với Trang Hoài Phi, cả Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải cũng cố ý để chàng đến Hữu Tác Vi Phường trước thử thăm dò Trang Hoài Phi, xem tình hình thế nào rồi mới quyết định.

Trang Hoài Phi cười u ám:

“Ta sớm đã biết thế nào cũng có ngày hôm nay. Thiết thủ của Thiết Thủ, từ lâu ta đã muốn so tài cao hạ một phen rồi, cho dù đôi chân có chút hư danh này gãy đoạn cũng không uổng phí!”.

Thiết Thủ vội nói:

“Đây là chuyện gì vậy? Huynh đâu có phạm tội, tại sao ta phải bắt huynh? Tại sao chúng ta phải giao thủ? Chúng ta là hảo bằng hữu kia mà!”.

Trang Hoài Phi khẽ nhếch môi lên:

“Hảo bằng hữu? Nếu huynh thật sự coi ta là hảo bằng hữu thì không nên đến đây!”.

Thiết Thủ mỉm cười:

“Trên đời làm gì có loại bằng hữu nào không chịu tương kiến?”.

Trang Hoài Phi nói:

“Có. Trên đời này có loại bằng hữu dù chết cũng không gặp nhau một lần”.

Thiết Thủ nói:

“Ta không biết huynh có nỗi khổ gì, ta cũng chưa chắc đã hiểu hết huynh, nhưng chuyện này nhất định có nguyên ủy, ta muốn nghe huynh giải thích”.

Trang Hoài Phi phản vấn:

“Huynh chỉ chuyện gì? Cứ nói thẳng ra!”.

Thiết Thủ nói:

“Chỉ sợ không phải là chuyện, mà là người”.

Trang Hoài Phi hỏi:

“Người nào?”.

Thiết Thủ gần giọng đáp:

“Ngô. Thiết. Dực”.

Hoài Phi:

“Y đã phạm tội?”.

Thiết:

“Y ít nhất đã gây ra huyết án diệt môn tám nhà, cướp của giết người ở Phú Quý Chi Gia, tàn sát cự bộ, phục kích bộ khoái ở Phi Lai Kiều, ám sát đồng liêu, cùng Triệu Yên Hiệp cầu kết trông độc được Bá Vương Hoa hại người, chết không đền hết tội”.

Phi:

“Y và ta có quan hệ gì?”.

Thủ:

“Có người nói y đã tìm đến huynh!”.

Trang:

“Huynh cũng là bằng hữu của ta, trong số những bằng hữu khác của ta cũng có người không thích huynh, nhưng ta cũng không thể vì thế mà đối phó với huynh”.

“Nhưng thánh chỉ đã xuống, triều đình có lệnh, phải bắt người này về quy án, sổ kim ngân tài bảo tang vật, cũng nhất định phải mang trở về không sót một phân”.

“Lấy hết về? Sung công phải không? Thực ra, đều để cho Thiên tử và lũ quyền thần hưởng lạc xa hoa mà thôi!”.

“Huynh đâu cần phải gánh họa thay cho Ngô Thiết Dực!” Thiết Thủ thở dài nói:

“Hắn ta tội ác tày trời, huynh sẽ bị liên lụy đó”.

“Ta biết cá tính của huynh, xưa nay tiểu ác có thể dung, nhưng đại ác thì tuyệt đối không tha”. Trang Hoài Phi chậm rãi nói:

“Nhưng mà, y là bằng hữu của ta, còn huynh không phải là bằng hữu của y”.

Thiết Thủ nói:

“Bằng hữu phạm pháp, cũng phải trị tội, nếu không, thì còn đâu là vương pháp? Bởi vì huynh là bằng hữu của ta, nên ta mới tới để khuyên huynh, mới nói những lời này”.

Trang Hoài Phi lắc đầu nói:

“Thực ra huynh không cần nói nữa, muốn nói chi bằng dùng tay của huynh, dùng chân của ta nói đi!”.

“Ta không muốn giao thủ với huynh!”.

“Vậy thì giao cước đi! Đánh một trận thật sảng khoái, để cho chết đi cũng lưu lại tiếng tăm trên đời!”.

“Chỉ cần huynh giao người ra là được rồi”.

“Người?” Trang Hoài Phi cố làm ra vẻ không hiểu:

“Ai?”.

“Ngô. Thiết. Dực”.

“Ta chưa gặp y”.

Trang Hoài Phi nhún vai, nói một cách rất bình thản.

“Thật không?”.

Đột nhiên, một bóng người lướt tới, khom người hành lễ với Trang Hoài Phi và Thiết Thủ:

“Nhị vị đại gia, Tạ đại nhân ở Ngu Hàng đợi chờ đã lâu, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong. Mời hai vị đến thưởng thức!”.

Người đến thúc giục là Hà Nhĩ Mông.

Trang Hoài Phi nhìn Thiết Thủ phá lên cười ha hả:

“Trong núi có lão hổ, trong ang có cá lớn. Nhưng không thể không đi đúng không?”.

Sắc mặt Thiết Thủ trở nên trầm trọng:

“Nhất định phải đi. Nếu không đi, coi như huynh đã phạm tội, nếu có hiểm nguy, ta và huynh sẽ cùng gánh”.

Trang Hoài Phi cúi đầu trầm ngâm rồi mới nói:

“Ta có chút hoài niệm”.

Thiết Thủ hỏi:

“Hoài niệm gì?”.

Trang Hoài Phi:

“Những ngày tháng chúng ta cùng kề vai tác chiến”.

“Hoài niệm làm gì?” Thiết Thủ nói:

“Hôm nay cũng vậy, tất cả không có gì thay đổi”.

Trang Hoài Phi chợt cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên lồng ngực, không nén nổi xúc động, buột miệng thốt:

“Ta quen biết được huynh đài là không uống kiếp này rồi. Huynh không biết tiền nhân hậu quả của việc này, tốt nhất không nên nhúng tay vào làm gì. Thanh danh của huynh giờ này đang như mặt trời chính ngọ, đứng để vì ta mà bị lem luốc”.

Thiết Thủ có vẻ hơi giận:

”Nguyên ủy vụ án này thế nào, đích thực ta còn chưa hay biết, nhưng huynh là người hiệp cốt đần tâm, chuyện này thì không thể nghi ngờ.

Chuyện của huynh tức là chuyện của ta, không hiểu rõ thì nói cho rõ. Bây giờ cho dù huynh không coi ta là bằng hữu, ta cũng cứ mặt dày mày dạn mà đòi cùng huynh chia sẻ gánh nặng này, có núi đao biển lửa gì cũng cùng nhau vượt qua”.

Trang Hoài Phi nhìn chàng như nhìn một quái nhân:

“Huynh không cần làm rõ sự tình đã giúp ta?”.

Thiết Thủ nói:

“Con người huynh thế nào ta rất rõ, không giúp huynh thì giúp ai?”.

Trang Hoài Phi tròn mắt nhìn y hồi lâu, rồi nói:

“Bình sinh huynh có vô số hảo hữu, địch nhân đã nhiều, bằng hữu lại càng nhiều, xem ra giang hồ truyền ngôn quả không sai”.

Thiết Thủ điềm đạm cười nhạt nói:

“Xưa nay ta đều thích kết giao bằng hữu”.

Trang Hoài Phi hừ nhẹ một tiếng nói:

“Nhưng bằng hữu của ta thì không được nhiều”.

Thiết Thủ cười cười:

“Huynh chọn người cẩn trọng, không giống ta, hễ có duyên thì sẽ là tri giao”.

Trang Hoài Phi vẫn không cười.

Trên mặt y không có vẻ gì là sẽ cười.

Da mặt y căng ra, gằn giọng nói từng chữ một:

“Nhưng ta kết giao với người bằng hữu như huynh, có thể coi như không lầm”.

Nói xong, y bật cười phá lên.

Hai người nắm chặt tay nhau cùng đi trong tiếng cười sáng khoái.

Đi phó ước.

Trang Hoài Phi cùng Thiết Thủ bước đi, vẫn không quên quay đầu lại nhìn đồng liêu cũng là thủ hạ được y một tay bồi dưỡng, nói đùa:

“Người không cần phải sợ, ta và Thiết Thủ vẫn còn chưa có ý đào tẩu đâu”.

Hà Nhĩ Mông cúi người sát đất, cung kính như đang đứng trước mộ người chết:

“Bỉ chúc không sợ. Cho dù muốn đào tẩu, Trang gia cũng đâu nỡ bỏ lại bỉ chúc mà đào tẩu một mình chứ”.

Trang Hoài Phi cười lên ha hả nói:

”Làm gì có chuyện đó, làm gì có chuyện đó.

Chúng ta cùng đến Ngưu Hàng ăn cá. Tất cả y kế, chỉ mong được bình an vô sự”.

“Vâng!”.

Hà Nhĩ Mông trịnh trọng nói thêm một lần nữa:

“Vâng!”.

Trang Hoài Phi và Thiết Thủ vừa đi vừa rì rầm bàn tán gì đó.

Hà Nhĩ Mông tựa như một cái bóng, lặng lẽ đi sau lưng.

. .. Kiiim Ngocicici Manonono Đuononono g Tường bao vây xung quanh Ngưu Hàng hình tròn, giống như một cái ang cá lớn.

Bên trong có hoa, có cỏ, có cây, có đình, có cách, nhưng nhiều nhất là:

Những ang cá lớn.

Bước vào trong hoa viên, nhìn những con cá đủ sắc màu, đủ chủng loại nhưng đều mất đi tự do trong các ang cá lớn, Thiết Thủ đột nhiên nghĩ:

”Thế gian này thực ra cũng là một cái ang lớn, còn mỗi người chúng ta là những con cá sống trong cái ang lớn đó.

Có lẽ, trong mắt của thần linh, mình và những người khác chỉ bất quá là mấy con cá đang tranh giành mỗi giun, còn những chuyện đã xảy ra, có lẽ chỉ là mấy cánh lá trà chìm nổi trong ly trà mà thôi.

Vậy thì còn tranh chấp làm gì?

Nhưng con người đã sống thì phải tranh chấp.

Ít nhất, cũng phải tranh một hơi thở.

Không thở, khác gì đã chết.

Bởi vậy, người ta không tranh không được.

Tạ Mộng Sơn đang ngồi.

Trong nhà.

Bên cạnh y có hai người, cả hai đều không ngồi, mà đứng.

Họ không dám ngồi.

Bởi vì Tạ Mộng Sơn là chủ nhân của họ. Họ là nô bộc của Tạ tri huyện.

Nhưng cả hai “nô bộc” này đều có danh đầu không nhỏ:

một người hiệu Hữu Như Thần Trợ, họ Dư tên Thần Phụ, một người được giang hồ xưng là Lạc Cực Bì, họ Hà tên Khả Lạc.

Hai người đều là cao thủ.

Hơn nữa còn là tử sĩ bên cạnh Tạ Mộng Sơn.

Thu phục được hạng tử sĩ như vậy đã không dễ, muốn sử dụng lại càng không phải đơn giản.

Nhưng Hà Khả Lạc và Dư Thần Phụ chỉ trung thành với một mình Tạ Mộng Sơn.

Nếu như có thêm phó tổng bộ Lương Thất Điều và hương quân thống lĩnh Đỗ Lão Chí thì có thể nói “ba tử sĩ rưỡi” dưới trướng Tạ huyện lệnh đều tề tựu đủ cả rồi.

Tạ Mộng Sơn có mặt, đương nhiên hai người này không dám vượt quyền, không dám ngồi, không dám nằm. Nhưng phạm là những nơi có mặt bọn họ, không ai dám phóng túng, không ai lỗ mãng.

Bởi vì sợ.

Một khi sai lầm, sẽ phải gánh chịu hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Còn một người nữa đang ngồi, là người đối diện với Tạ Mộng Sơn.

Đường Thiên Hải.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, cách một mặt bàn.

Mặt ban hình tròn.

Hoa viên cũng hình tròn.

Trên bàn đã bày sẵn rượu thịt, chỉ đợi người đến.

Người, đến rồi.

Thiết Du Hạ.

Trang Hoài Phi.

Tạ Mộng Sơn cười.

Y rất dễ dàng nhận ra.

Hai người này là bằng hữu.

Là loại bằng hữu không thể tách rời.

Dường như hai người bọn họ đã hợp thành một thể.

Một thứ sức mạnh của đoàn kết, chân thành và tín nhiệm lẫn nhau.

Dường như vừa nhìn thấy hai người, y đã nhận ra điểm này, vì vậy câu đầu tiên của y là:

“Đã thần thoái, Thiết Thủ bộ đều đến rồi, thật tốt!”.

Nếu đã tách không rời, thì hãy giúp họ một tay làm mối, sau đó âm thầm quan sát, nếu phát hiện sơ hở, thì mới phát động công kích.

Tốt nhất là “ly gián” trước, mọi chuyện tính sau.

Chỉ một câu nói hết sức bình thường, y đã nâng Trang Hoài Phi lên, đề Thiết Thủ xuống.

Ai nói là danh hiệu không phân trước sau? Nếu không tính toán, vậy thì cần gì phải xếp danh đặt hiệu nữa?

Câu thứ hai là:

“Ngồi”.

Ghế cũng hình tròn.

Ghế đá.

Thiết Thủ ngồi xuống vững tựa bàn thạch, nói:

“Đa tạ!”.

Trang Hoài Phi cũng ngồi xuống trầm ổn như Thái Sơn:

“Đa tạ đại nhân!”.

Y khách khí hơn một chút, bởi vì Tạ Mộng Sơn là thượng ty của y, đồng thời cũng rất có thể sẽ là nhạc phụ của y.

Đối với thượng ty và trưởng bối, tự nhiên y cũng nên tôn kính một chút.

Y ngồi đối diện với Thiết Thủ, giữa Tạ Mộng Sơn và Thiết Thủ.

Hà Nhĩ Mông thông tay đứng sau lưng y.

Không chỉ thông tay, mà cả đầu cũng cúi gằm xuống, mắt nhìn xuống chân.

Từ trước đến nay, Đề Thủ Kim Cang Hà Nhĩ Mông luôn cúi đầu cụp tai lắng nghe người khác, tựa hồ như hoàn toàn không hề biết nổi nóng vậy.

Nhưng nếu vì vậy mà cho rằng y thật sự không biết nổi nóng, vậy thì vô cùng sai, thậm tệ sai.

Ngoại hiệu của y trước kia cũng là Kim Cang, nhưng hai chữ phía trước là Hỏa Bạo chứ không phải Đề Thủ. Gần hai mươi năm nay, y đã thu liễm bớt hỏa khí, biến thành một người lúc nào cũng ủ rũ cúi đầu, thế nên mới có hiệu xưng mới ngày nay.

Tuy là bất nhã, nhưng y chấp nhận đổi tính nóng nảy của mình để lấy sự bình an.

Một người nóng nảy quá, chẳng những hại người, mà còn hại mình, thậm chí còn phải hối hận cả đời.

Ít nhất Hà Nhĩ Mông cũng đã hối hận nửa đời, y không muốn tiếp tục hối hận nữa.

Nhưng Đường Thiên Hải chắc chắn không “lãnh ngộ” được như Tạ Mộng Sơn.

Bằng không, y có lẽ sẽ không nổi cơn lôi đình lên như vậy:

“Thiết Thủ, huynh khuyên y thế nào rồi?”.

Thiết Thủ bình thản đáp:

“Ta chưa khuyên huynh ấy”.

Cơ thịt Đường Thiên Hải khẽ rung lên:

“Tại sao?”.

Thiết Thủ điềm đạm nói:

“Ta nghĩ, ta không cần khuyên y làm gì nữa, Trang đại bộ đầu hoàn toàn biết rõ mình đang làm gì, và có nên làm như vậy hay không?”.

“Thế là ý gì?” Đường như mỗi câu của Đường Thiên Hải đều như hét lên:

“Thiết Thủ, lẽ nào ngươi là hạng nhất gan hèn yếu, là con rùa đen giữa đường bỏ cuộc?”.

Tạ Mộng Sơn định lên tiếng khuyên giải.

Không phải khuyên Trang Hoài Phi mà là Đường Thiên Hải.

Nhưng Đường Thiên Hải đã lên tiếng làm khí, y quát hỏi Trang Hoài Phi:

“Tại sao ngươi phải làm chuyện đó?”.

Trang Hoài Phi bình thản đáp:

“Chuyện gì?”.

Đường Thiên Hải càng nóng giận:

“Ngươi cấu kết với Ngô Thiết Dực, cướp bóc khắp nơi, lấy thân phận quan quyền, công sai che đậy, còn muốn nuốt trọn tất cả sổ kim ngân tài bảo đó nữa, có chuyện này hay không?”.

Trang Hoài Phi nhếch mép cười:

“Ngài nói xem?”.

Không ngờ y hoàn toàn không có vẻ tức giận.

Thậm chí còn không động dung.

Thái độ này làm Đường Thiên Hải càng thêm đại phát lôi đình.

Cũng may, Tạ Mộng Sơn đã kịp thời lên chuyển chủ đề khác:

“Đường tướng quân, ly của ngài hết rồi!”.

Y thị ý rót rượu.

Việc rót rượu do Hà Nhĩ Mông phụ trách, đợi y rót đầy rượu vào chén của từng người, Tạ Mộng Sơn mới cử bôi nói:

”Thiết nhị gia đường xa tới đây, là quý khách. Tuy Tạ mỗ chỉ là một tri huyện nhỏ nhoi, nhưng cũng đâu dám sơ suất đón tiếp khách nhân?

Nào nào, cạn ly này trước rồi hãy nói!”.

Y muốn mượn chuyện này để “trấn” cơn thịnh nộ của Đường Thiên Hải.

Mọi người đều nâng ly uống cạn.

Ly thứ hai là do Trang Hoài Phi tự tay rót.

Sau đó y đứng dậy, nói:

“Ly này coi như tại hạ bồi tội với các vị, bất luận thế nào, cũng là tại hạ đây xử sự không đúng, nên mới phiền các vị phải lao sư động chúng. Bất kể sau này các vị có sinh cầm hay sát tử Trang mỗ, cũng là lỗi của họ Trang này, tại hạ kính mọi người một ly trước!”.

Mọi người có lẽ nể mặt Trang Hoài Phi, nên đều nâng ly uống cạn.

Tạ Mộng Sơn cầm đũa, đưa tay nói:

“Mời dùng!”.

Mọi người vẫn đang lục tục cảm ơn, thì Tạ Mộng Sơn đã dùng đôi đũa trong tay chỉ vào một chiếc ang lớn trước mặt nói:

“Chư vị có biết trong đó là loại cá gì không?”.

Mọi người cùng nhìn theo tay y, chỉ thấy cá trong ang vừa béo lại vừa to, đáng vẻ mềm mại cao quý, vẩy vàng lấp lánh, thì thoảng lại ve vẩy bộ vẩy rực rỡ, động tác nhàn nhã, đồng thời không chịu bơi lại gần các loại cá tạp nham khác.

Không ai biết đó là cá gì.

“Đây gọi là Kim Ngọc Mãn Đường”. Tạ Mộng Sơn nói; “Đây là một giống cá rất quý. Là đế vương trong các loài cá. Bọn chúng vốn sinh ra ở khe suối trên núi, lúc nhỏ chẳng có vẩy cũng chẳng có vẩy, hoàn toàn không đáng để mắt, nhưng đến tháng ba tháng tư, bọn chúng bắt đầu ngược dòng bơi lên, tìm mọi cơ hội để vượt qua dòng thác, đến khi bơi ra, thì đã thoát thai hoá cốt, đổi mới hoàn toàn, trở thành một thứ cá cực kỳ quý giá, được đặt tên là Kim Ngọc Mãn Đường”.

Y nói một tràng dài, từ đầu đến cuối đều là đạo.

Vào lúc này mà nói những lời như vậy, tất nhiên là có dụng ý. Quả nhiên “chủ đề”.

của y lập tức xuất hiện.

“Có thể thấy, một con người cho dù là xuất thân bình thường, nhưng nếu biết nắm bắt thời cơ, vượt lên phía trước, thì tất sẽ đạt được đại chí, trở thành bậc siêu phàm xuất chúng”.

Y nói.

Rồi mỉm cười nhìn Trang Hoài Phi.

. . . Ca ù rrre ù ttiiền “Bên kia có một ang cá khác”. Tạ Mộng Sơn vẫn muốn nói tiếp. Vừa nói y vừa chỉ vào một ang đầy những con cá nhỏ đang bơi lội tung tăng như chuồn chuồn đập nước, nhưng lại tụ lại một chỗ, từng đám từng đám một. “Các vị có biết đó là cá gì không?”.

Trừ họ Tạ ra, tất cả người có mặt tại trường đều không có nghiên cứu về cá, ngay cả loại cá quý giá rực rỡ như Kim Ngọc Mãn Đường mà còn không ai hay biết, huống chi là loại cá nhỏ bé màu sắc sặc sỡ nhưng tầm thường này?

“Thực ra cả ta cũng không biết chúng tên là gì”. Tạ Mộng Sơn cười hà hà nói:

“Ta chỉ biết tuy rằng chúng có sắc màu rực rỡ, vây sáng lấp lánh, nhưng lại rất dễ mập. Cho chúng ăn côn trùng, thì chúng ăn côn trùng. Cho chúng ăn phù du, thì chúng cũng ăn phù du. Cho dù cho chúng ăn phân, chúng cũng ăn hết. Vạn nhất quên không cho chúng ăn gì, thì chúng sẽ ăn cỏ, ăn cát, ăn bùn, thậm chí là ăn thịt lẫn nhau để tồn tại”.

“Đây chính là loại cá không biết tự ái, không biết cố gắng vươn lên”. Tạ Mộng Sơn “chỉ ra vấn đề” một cách rõ ràng mạch lạc:

“Đừng nhìn chúng kết thành đàn thành đám thế kia mà tưởng chúng đoàn kết, chỉ cần hai ba ngày không cho ăn, bọn chúng sẽ tự tàn sát lẫn nhau, chết sạch cả thôi”.

Sau đó y quay sang nhìn Trang Hoài Phi, hỏi:

“Người đã hiểu chưa?”.

Trang Hoài Phi đáp:

“Ta không phải cá”.

Tạ Mộng Sơn nói:

“Nhưng người và cá, thực ra là như nhau cả thôi”.

Trang Hoài Phi lắc đầu:

“Ta không ăn thứ người khác đại tiện ra”.

Đến đây thì cả Đường Thiên Hải cũng không nén nổi cười.

Tạ Mộng Sơn lại không cười:

“Xưa nay người đều rất có tài”.

Trang Hoài Phi chậm rãi đáp:

“Đó là do đại nhân coi trọng”.

Tạ Mộng Sơn:

“Ta còn muốn bồi dưỡng người thành người kế nhiệm”.

Trang Hoài Phi:

“Chỉ sợ Trang Hoài Phi lực bất tòng tâm”.

Tạ Mộng Sơn:

“Ta rất hiếm khi nhìn lầm người”.

Trang:

“Tại hạ thì thường hay làm sai một số chuyện”.

Tạ:

“Làm sai không đáng ngại, chỉ cần biết sửa là được rồi”. “Có một số chuyện tuy là vô ý làm sai, nhưng không phải có ý sửa chữa là được, không thể được”.

“Nếu người không muốn làm loại cá rẻ tiền, thì nhất định phải hạ quyết tâm. Có chí thì chuyện gì cũng làm được, có thành ý thì nhất định sẽ sửa chữa được”.

“Thành ý là cái gì?” Trang Hoài Phi gượng cười nói:

“Tại hạ chỉ sợ cả cá rẻ tiền cũng không phải, mà chỉ là con cá bị sóng triều đẩy lên bờ, đang nằm chờ chết mà thôi”.

“Thành ý không cần phải nói ra, người có thể cảm nhận được”. Tạ Mộng Sơn nói:

“Nhưng ta, thì lúc nào cũng coi trọng người, thậm chí còn muốn đem nữ nhi gả cho người”.

Đến đây, thì ánh mắt của Trang Hoài Phi đã bắt đầu thay đổi.

Thậm chí y còn dụng lực bóp chặt đùi bên phải, ngón tay cắm sâu vào thịt.

Thiết Thủ chú ý đến điểm này.

“Ta có thành ý như vậy, ...”. Tạ Mộng Sơn nói:

“Người cũng nên dùng thành ý báo đáp lại”.

Trang Hoài Phi cúi đầu.

Nhất thời một người vốn luôn ngẩng cao đầu như y, cũng không khác gì à Hà Nhĩ Mông ủ rũ phía sau y là mấy.

“Đại nhân muốn Trang Hoài Phi báo đáp thế nào?”.

Y ấp úng nói.

Lắm bầm hỏi.

“Ta chỉ muốn tốt cho người”. Tạ Mộng Sơn thở dài nói:

“Người cũng biết, ta thân làm quan phụ mẫu, quyết không thể gả nữ nhi cho một tặc nhân”.

Trang Hoài Phi yếu ớt cãi lại:

“Tại hạ không phải tặc nhân”.

Tạ Mộng Sơn lập tức nói:

“Nhưng người che giấu cho tặc nhân”.

Trang Hoài Phi liền đáp trả:

“Không có chuyện này”.

Tạ Mộng Sơn nói:

“Ít nhất người đã giữ tang vật”.

Trang Hoài Phi:

“Ngài muốn ...”.

“Giao hết số tang vật đó ra”. Hai mắt Tạ Mộng Sơn sáng rực lên:

“Như vậy, người vẫn thanh bạch, ta vẫn có thể giao nữ nhi cho người luôn được ta tín nhiệm, luôn làm ta yên tâm”.

“Thế nào?” Tạ Mộng Sơn quan sát y. “Đây là cơ hội cuối cùng của người rồi - ta biết người xưa nay luôn có liên hệ với con chuột Ngô Thiết Dực đó, bây giờ triều đình đã có nghiêm lệnh hạ xuống, y không thể thoát nổi đâu. Người có giúp y cũng vô dụng, chỉ có ta mới có thể giúp người, ít nhất là giúp người rửa sạch được tội danh đó”.

Trang Hoài Phi nhất thời không biết nói gì.

Đường như nhất thời y không biết phải nói gì.

“Người giao ra đây!” Tạ Mộng Sơn thấy y không nói gì, bèn cười hắc hắc nói:

“Kỳ thực, từ khi người rời khỏi Hữu Tác Vi Phường đã có người theo sát bọn họ rồi, chỉ sợ trong chốc lát sẽ bắt về đây thôi. Bây giờ người quay đầu vẫn còn là bờ, để chậm nữa chỉ sợ thật sự sẽ biến thành con cá trên cạn đó”.

Trang Hoài Phi đột nhiên ngẩng đầu.

Sát khí hừng hực.

Ánh mắt rực lửa.

“Đó không phải Ngô Thiết Dực”. Trang Hoài Phi phần nộ nói:

“Các người bắt nàng làm gì?”.

“Ta bắt kẻ đó là ai”. Tạ Mộng Sơn trầm giọng nói:

“Tóm lại, chỉ cần liên quan đến số tang vật đó thì đều phải bắt”.

Trang Hoài Phi cười gằn:

“Các người bắt quá chỉ muốn lấy số tang vật đó mà thôi”.

Tạ Mộng Sơn nói:

“Đây là mệnh lệnh của triều đình, ai dám kháng lại chứ?”.

Trang Hoài Phi hỏi ngược lại:

“Nếu như có thể lấy được số tài bảo đó, ta sẽ giao cho ai? Vượt ngàn dặm xa xôi đem đến Kinh sư sao? Có thể đảm bảo không bị mất nữa hay không?”.

Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải đưa mắt nhìn sau, không giấu nổi sự hân hoan:

“Đương nhiên là giao cho ta!”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì ta sẽ phái người canh giữ, sau đó cho phi mã về báo cáo với triều đình, phái đại quân đến áp giải về kinh, đảm bảo không thể sơ thất”.

Tạ Mộng Sơn càng nói thì càng hưng phấn.

“Không!”.

Trang Hoài Phi nói như chém đinh chặt sắt. “Ta không thể giao cho ngài”.

“Tại sao?”.

“Người không giao cho chúng ta thì giao cho ai?”.

Đường Thiên Hải và Tạ Mộng Sơn cơ hồ như cùng đồng thanh thốt lên.

“Ta không thể giao cho các người”. Trang Hoài Phi gằn giọng nói từng chữ một:

“Bởi vì các người vốn cũng là đồng bọn với Ngô Thiết Dực, chẳng qua hôm nay thấy y gặp nạn, định mượn cơ này để nuốt trọn số tài sản đó mà thôi”.

Sau đó y chậm rãi nói một cách vô cùng cương quyết:

“Ta đương nhiên không thể giao cho các người”.

Lần này y nói càng thêm cứng rắn, quyết không để lại dư địa vân hồi.

Một câu này nói ra, từ Đường Thiên Hải đến Dư Thần Phụ, Hà Khả Lạc đều biến sắc.

Gương trở nên tím bầm, giống như một lá gan lợn nhiều hơn là một gương mặt.

Riêng chỉ có Tạ Mộng Sơn là vẫn bình thường.

Ngữ khí của y lúc này không ngờ vẫn rất ôn hòa, ung dung, thậm chí còn vô cùng u nhã, tựa hồ như đang tiếc thay cho môn sinh đệ tử của mình:

“Người đã bị Ngô Thiết Dực làm cho mê hoặc, hết thuốc chữa rồi”.

“Kỳ thực, bao nhiêu năm nay, người luôn chiếu cố ta, nâng đỡ ta, thậm chí giúp ta thoát tội, đều là Ngô Thiết Dực”. Trang Hoài Phi bi thiết nói:

“Ta nợ tình của y. Giờ đây, y gặp nạn, những vật y nhờ ta giữ hộ, ta phải trả lại cho y, chỉ vậy mà thôi. Số tài sản bất nghĩa đó, ta tuyệt đối không nhận một phân, một hào”.

Tạ Mộng Sơn nói:

“Hoài Phi, người không còn coi bản huyện vào đâu nữa rồi phải không?”.

Trang Hoài Phi khẩn thiết nói:

“Ngô Thiết Dực là ân công của ta, y đã sai người tới chăm sóc gia mẫu. Đại nhân ngài cũng là ân nhân của Trang mỗ, mấy năm nay, nếu không có ngài cất nhắc, Trang Hoài Phi tuyệt đối không thể có ngày hôm nay”.

Tạ Mộng Sơn cười nhạt:

“Chỉ có điều không ngờ người không báo ân mà lại báo oán”.

“Ta không báo oán, tuyệt đối không báo oán”. Trang Hoài Phi nói:

“Gần đây ta mới điều tra được chính Tạ đại nhân ngài mới là đồng bọn của Ngô Thiết Dực, Đường Thiên Hải thì chính là một trong những nhân vật chủ chốt được Đường Môn phái đến phối hợp với Ngô Thiết Dực và Triệu Yến Hiệp. Chỉ là, các người không ngờ được rằng Ngô Thiết Dực lại giao số tài bảo đó cho ta, chứ không phải các người”.

Lần này thì Tạ Mộng Sơn còn chưa kịp nói gì, Đường Thiên Hải đã cướp lời hỏi:

“Làm sao người điều tra ra được? Rốt cuộc là kẻ nào đã tiết lộ?”.

Tạ Mộng Sơn trừng mắt lên nhìn Đường Thiên Hải, quát:

“Người nôn nóng như vậy làm gì? Không sợ làm trò cười cho Thiết bộ đầu sao?”.

“Sợ cái gì! Việc gì phải sợ mấy tên tiểu tử ranh!” Đường Thiên Hải hả hê nói:

“Nếu hấn có bản lĩnh thì đã không uống rượu của chúng ta!”.

Thiết Thủ ngạc nhiên nói:

“Rượu này ...”.

Đường Thiên Hải cười ha hả nói:

”Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên của Thục Trung Đường Môn, ngoài ra còn có Kê Thối Thối của Hạ Tam Lạm, độc không ở trong rượu, mà ở trong ly, độc không chết người, mà chỉ khiến các người tán công trong nửa canh giờ.

Chỉ cần nửa canh giờ là đủ cho chúng ta bức cung ra bảo tàng đang ở đâu rồi”.

“Chẳng trách!” Thiết Thủ thở dài một tiếng:

“Chẳng trách các người lại cố ý hư báo chuyện Trang Hoài Phi và Ngô Thiết Dực cùng trên một chiếc hoa thuyền với Cao Dương đại nhân ... đại để là các người muốn đoạt được tài bảo, rồi sẽ sát nhân diệt khẩu, một mặt có thể ăn nói với quan phủ rằng Trang Hoài Phi là kẻ giấu tang vật, chống cự lại nên đã bị giết, còn một mặt khác, thì có thể chiếm đoạt hết số châu báu kia, bao nhiêu tội trạng đổ hết cả lên đầu người chết”.

Tạ Mộng Sơn vẫn ôn hòa nói:

“Có điều, Trang Hoài Phi đúng là người giấu tang vật”.

Thiết Thủ phản vấn:

“Nếu đã sớm biết chuyện này, tại sao ngươi còn có ý đem lệnh ái gả cho Trang bộ đầu vậy?”.

Tạ Mộng Sơn bật cười nói:

”Nữ nhi của ta sao có thể gả cho một tên tặc nhân!

Hôm nay chúng ta thay triều đình bắt lão tử, y chính là chuột, còn ngươi là chó thích chõ mõm vào chuyện không phải của mình, chỉ đành bồi táng thôi. Ta muốn dùng thủ đoạn mềm mỏng để cho y quy tâm, không ngờ y mãi mà không chịu nói ra bí mật, quả thật đáng ghét vô cùng. Nay triều đình đã phái người đến đây tra xét chuyện này, chúng ta không thể làm chuột qua đường giống như Ngô Thiết Dực được, nên đành phải liều một phen vậy”.

Thiết Thủ thở dài:

“Thì ra các người mới là đại lão hồ”.

Tạ Mộng Sơn cười cười nói:

“Đáng tiếc là hai bị bộ đầu đều đã tứ chi vô lực, không thể tự khí, đành để mấy con hồ này từ từ nuốt thịt nhai xương vậy rồi!”.

Y cười hì hì nói tiếp:

“Bây giờ các người mới thực sự là kiến ở trên băng, cá ở trên bờ, ngoan ngoãn chờ chết. Tốt nhất hãy nói địa điểm bảo tàng ra để bớt nỗi đau xác thịt đi!”.

Trang Hoài Phi đột nhiên hỏi một câu:

“Ngươi nói kia là cá rẻ tiền?”.

Tạ Mộng Sơn không hiểu tại sao trong tình cảnh này mà Trang Hoài Phi lại hỏi như vậy.

Trang Hoài Phi khẽ chau mày, vỗ mạnh xuống bàn làm mẻ một miếng bàn đá lớn:

“Thiên hạ đã có cá rẻ tiền, tại sao không thể có chuyện tiện nghi chứ?”.

Trang Hoài Phi không phải đã trúng độc, toàn thân vô lực, không thể giấy giụa hay sao?

Người đã trúng độc, sao có thể một chưởng kích vỡ mặt bàn đá?

Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải cơ hồ cùng lúc cảm nhận được chuyện chẳng lành.

Sai sót.

Sai lầm.

Nhưng vấn đề nằm ở đâu?

Chỉ có điều, đến lúc hai người phát hiện ra vấn đề thì nó đã trở nên rất lớn, rất lớn rồi, đã không phải là một vấn đề, mà là một nguy cơ, một kiếp nạn mất rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-tau-long-xa-5-bo-lao-thu>